

Araştırma Makalesi / Research Article

Amerika Birleşik Devletleri Tarihinde Seminole Soykırımı (1818-1858)

Haydar Çoruh*

(ORCID ID: 0000-0002-7632-9721)

Gönderim Tarihi (Submitted)	Kabul Tarihi (Accepted)	Yayın Tarihi (Published)
30.07.2020	21.09.2020	30.09.2020

Atıf Bilgisi/Reference Information

Chicago: Çoruh, H., "Amerika Birleşik Devletleri Tarihinde Seminole Soykırımı (1818-1858)", *Vakanüvis-Uluslararası Tarih Araştırmaları Dergisi*, 5/2 (2020): 611-684.

APA: Çoruh, H. (2020). Amerika Birleşik Devletleri Tarihinde Seminole Soykırımı (1818-1858). *Vakanüvis-Uluslararası Tarih Araştırmaları Dergisi*, 5 (2) , 611-684.

Öz

Yeni Dünya denilen Amerika kıtası, keşfedildiği zaman beyaz adamın henüz ayak basmadığı bakir bir toprak idi. Bu toprak üzerinde İnka, Aztek ve Kızılderili medeniyetleri bulunmaktaydı. Ancak Avrupalı beyaz adam Cristof Colomb'un kıtayı keşfi ile başlayan istila süreci milyonlarca Amerikalı yerlinin soykırımına sebep oldu. Bu soykırım yaklaşık üç yüz yıl sürdü ve işgal edilen her toprak parçası yerli Amerikalılardan tamamen temizlendi. Florida Seminole Yerlileri, Amerikan yerlilerinin belki de son temsilcileriydi. Yerliler, ondokuzuncu yüzyılın başlarından aynı yüzyılın ortalarına kadar belirli bir zaman diliminde varlık ve yokluk savaşları vermek zorunda kaldılar. Bu savaşlar üç ayrı aşamada gerçekleştirilmiş olup 1817-1858 yılları arasında devam etmiştir. Seminole

* Doç. Dr., Mustafa Kemal Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Tarih Bölümü, Türkiye, haydarcoruh@hotmail.com.

Assoc. Prof. Dr., Mustafa Kemal University, Faculty of Arts and Sciences, Department of History, Turkey.

Kabileleri ile ABD'liler arasındaki ilk savaş 1818 yılında başlamıştır. Savaşın esas gayesi Seminole Kabilesi'nin asimilasyonuydu. Ancak bu savaştan sonra imzalanan 1823 Moultrie Creek Antlaşması ile ABD, Seminoleler ile Creeklerin yollarını ayırmanın yanısıra, kendilerine sığınmış köleleri de geri göndermeyi kabule zorlamıştır. İkinci savaşın arifesi olan 1830'da imzalanan Kızılderili Tehcir Yasası (Indian Removal Act) ise Seminole Kabilesi'ni yer değiştirmeye zorlamak için kullanılmıştır. Florida'daki bütün yerliler yasa gereği Mississippi Nehri'nin batısındaki Oklahoma'ya taşınmak zorundaydı. Bu dayatmayı kabul etmeyen Amerikalı yerliler ile ABD'li beyaz adam arasında İkinci Seminole Savaşı (1835-1842) yaşanmıştır. Bu savaşta 100'den fazla Amerikan askeri yok edilmiştir. Savaş 1842 yılında sona ermekle beraber Seminolelerin çoğu ya öldürülmüş ya da esir alınarak batıdaki yerli topraklarına gönderilmiştir. Yerlilerden sadece birkaç yüz kişi güney Florida'daki Everglades'e sığınabilmiştir.

İşgalci ABD, Florida'yı 3 Mart 1845'te 27. devlet olarak birliğe katmıştır. Bu ilhak Üçüncü Seminole Savaşı (1855-1858)'nin başlamasına sebep olmuştur. Her yönüyle Seminolelerden üstün olan ABD ordusu, ilkel koşullarda ve gerilla savaşına yönelen yerlileri tamamen yok etmiştir.

1818'de başlayan ve 1858 yılında biten Seminole Savaşları ABD'nin kanlı yüzünü gösteren "eşitsizler savaşı" olarak da anılmaktadır. Büyük bir soykırımın yaşandığı bu savaşlarda teknoloji ile çaresizlik karşı karşıya gelmiştir. Ancak ABD bu savaşları sanki eşitler arasında yapılmış gibi göstererek kendi kahramanlarını yüceltmenin yollarını aramaktadır.

Anahtar Kelimeler: Amerika, ABD, Seminole Savaşı, Kızılderili, Florida, Sömürge.

Seminole Genocide in the History of the United States (1818-1858)

Abstract

The American continent, called the New World, was a virgin land where the white man had not yet set foot when it was discovered. There were Inca, Aztec and Indian civilizations on this land. However, the invasion process that started with the discovery of the continent by the European white man Cristof Colomb caused the genocide of millions of American Indians. This genocide lasted about three hundred years and every occupied piece of land was completely cleared of native Americans. Locals had to wage wars of existence and absence in a certain period from the early nineteenth century to the middle of the same century. These wars took place in three separate stages and continued between 1817-1858. The first war between the Seminole Tribe and the Americans started in 1818. The main aim of the war was the assimilation of the Seminole

Tribe. However, with the Moultrie Creek Treaty of 1823 signed after this war, the USA forced the Seminoles and the Creek to be sent back as well as the slaves who took refuge. The Indian Removal Act, signed in 1830, the eve of the second war, was used to force the Seminole Tribe to relocate. All natives in Florida were required by law to move to Oklahoma west of the Mississippi River. The Second Seminole War (1835-1842) took place between the American natives who did not accept this imposition and the white man from the USA. More than 100 American soldiers were destroyed in this war. Although the war ended in 1842, most of the Seminoles were either killed or captured and sent to their native lands in the west. Only a few hundred locals have made refuge in the Everglades in southern Florida.

The occupying USA joined Florida as the 27th state on March 3, 1845. This annexation caused the Third Seminole War (1855-1858) to begin. The US military, which was superior to the Seminoles in every way, completely destroyed the indigenous people turning to guerrilla war in primitive conditions.

The Seminole Wars, which started in 1818 and ended in 1858, are also known as the "war of inequalities", showing the bloody face of the USA. Technology and despair faced in these wars where a great genocide took place. However, the USA is looking for ways to glorify its heroes by showing these wars as if they were fought between equals.

Keywords: America, USA, Seminole War, Native American, Florida, Colony.

Giriş

Türkiye’de yapılan tarih çalışmalarının büyük çoğunluğu Osmanlı Tarihi ve Yakın Doğu Tarihi üzerinedir. Bu çalışmalar şüphesiz çok önemlidir ve son derece kıymetlidir. Ancak bizimle doğrudan ilişkileri olan ülkelerin tarihini bilmek de en az bu kadar önem arz etmektedir. Amerika Birleşik Devletleri XIX. Yüzyılın başlarından itibaren Türk tarihinin önemli bir aktörü haline gelmiştir ve bu aktörün ülkemize yönelttiği asılsız ithamların başında 1915 Ermeni İsyanlarıyla gündeme gelen Sözde Ermeni Soykırımı gelmektedir.

Bütün dünya biliyor ki, Osmanlı Devleti’nin gerçekte böyle bir problemi yoktur. 1915’teki hadise devletin kendi vatandaşı olan ve cephede kalan Ermenileri ve diğer unsurları Sevk ve İskân Yasası’na tabi tutarak cephe gerisine çekme işleminden başka bir şey değildir. Osmanlı

Devleti'nin vatandaşının güvenliğini sağlamak amacıyla almış olduğu bu tedbir günümüzde Ermeniler tarafından çarpıtılarak "sözde soykırım" hadisesi olarak yorumlanır. Amerika Birleşik Devletleri de bu meseleyi her sene 24 Nisan'da ele almak suretiyle Türkiye'yi baskı altında tutmaktadır.

1920'li yıllardan sonra Türkiye Cumhuriyeti'ne sürekli müdahale eden bir aktör olarak ABD'nin gizli ve kirli tarihine bakıldığında kanlı bir geçmişin izleri örtülmeye çalışıldığı görülür. Bunu yaparken de başka milletlere çirkin isnatlarda bulunmak ABD tarihçilerinin alışkanlığı haline gelmiştir.

Yazılan birçok Amerikan tarih kitabı, 1503-1900 yılları arasında soykırıma tabi tutularak tamamen yok edilen İnka ve Kızılderililerle ilgili çok çelişkili bilgi ve belgelerle doludur. Amerikalı tarihçilerin bir bölümü eserlerinde bu utanıcı dile getirilirken, kimileri de bu utanca kılıf arayarak unutturmaya çalışır. Bu tarihin en hazin ve en son olayı Kızılderili soykırımıdır. Florida Seminole yerlileri bu kıyımın son temsilcileridir. Seminolelerin nüfusu 1818-1858 yılları arasında yüzbinlerden yüzler seviyesine düşmüştür. Seminole soykırımının yıl dönümlerinde Seminoleleri anmak için Amerika'da birkaç bin kişi bulunamazken, Osmanlı Devleti'nin çöktüğü 1918 yılında dahi sınırlarımız içerisinde hala 800 bin Ermeni yaşamaktaydı. Bütün Osmanlı topraklarında yaşayan 1 milyon 200 bin Ermeni cepheden geri çekilerek Sevk ve İskân Yasası ile Halep, Şam, Deyr-i Zor, Irak gibi yerlerde yeni yaşamlarına başlatılırken, 1918'de çıkarılmış olan "geri dönüş yasası" ile 800 bini geri dönmüş, kalanı kendi istekleriyle Batılı ülkelere göçmüştür.

ABD, Ermeniler tarafından ileri sürülen ve yalan isnatlarla bütün dünyaya kabul ettirilmeye çalışılan soykırım yaftasını, sevk ve iskana tabi olarak Suriye ve Irak'a gönderilen bu insanların Türkler tarafından yok edildiği şeklinde sunmaktadır. Ermeniler batılı ülkelere kaçıp giden Ermenilerin öcünü almak için 1990'lı yıllara kadar ASALA gibi örgütlerle Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı terör eylemlerinde bulunarak bu meseleyi dünya gündemine orturtmuş ve Ermenilerin soykırıma tabi tutulduğuna dair bir algı oluşturmuşlardır. ABD'de Türk siyasi hayatında büyük yaralar açan bu meseleyi kullanarak, Osmanlı Devleti'nin onurlu bir devamı olan Türkiye Cumhuriyeti'ni zor durumda bırakmaya devam etmektedir. ABD bu iddiaları kullanarak Türkiye'yi 50 yıldır adeta Küçük

Asya'daki jandarması haline getirmiştir. Oysaki kendi tarihinde nice Vietnamlar, nice Tokyo ve Nagazakiler ve nice Florida katliamları olduğu gerçeğini ise cilalı filim ve propagandalarla dünyanın gözünden kaçırmaya çalışmaktadır.

Aşağıda ele alacağımız “Seminole Savaşları” da ABD'nin kanlı tarihinin iç yüzünü ortaya koyan ve birbiriyle hiçbir şekilde denk olmayan iki gücün karşı karşıya geldiği ve büyük bir soykırımın yaşandığı savaştan biridir. Bu savaş tarihe “Büyük Kızılderili Soykırımı” olarak geçmesi gerekirken, her nasılsa günümüzde ABD'nin folklorik bir meselesi haline getirilebilmiştir. Bu soykırım aynı zamanda ABD'de eğitim görmüş olan ve dünyayı “Holokost” yani “Yahudi Soykırımı” ile aldatan İsrail'in Filistinlilere uygulamakta olduğu işgal, ilhak ve soykırım planlarıyla da bire bir örtüşmektedir. İsrailin uyguladığı Filistin soykırımı ise ABD'nin XIX. Yüzyıldan günümüze yansıyan soykırım suçunun güncel bir versiyonunu oluşturmaktadır.

Türk tarihçileri tarafından neredeyse hiçbir şekilde ele alınmamış olan ve 1818-1858 yılları arasında yaklaşık kırk yıl tam bir soykırım şeklinde devam eden “Seminole Savaşları” aslında dünyanın gözü önünde işlenen belki de en önemli soykırımlardan biridir. Bu soykırımı 1845-1920'li yıllar arasında Edirne Meriç Nehri'nin Islahı meselesiyle ilgili araştırmalar yapılırken tesadüf edilmiştir. Bu incelemeler sırasında Florida bataklığının kurutulmasına “Seminole Kabilesi”nin son savaşçılarının yok edilmesinin sebep olduğu bilgisine tesadüf edilmiştir.

Tarihsel arka planından bu şekilde haberdar olunan ve Amerika kıtasının bu son savaşçıları Seminole Yerlilerinin acı ve katliam dolu hazin tarihini ortaya koymak ve bunu dünya soykırım tarihinin bir parçası haline getirebilmek bu makalenin en büyük kazanımı olacaktır.

1. Seminole Savaşları Öncesinde Florida'nın Durumu

İspanyolların Amerika Kıtası'na ayak bastığı 1503-1513'te Florida'da yaşayan yerli nüfusun yaklaşık 350 bin civarında olduğuna dair iddialar bulunmakla¹ beraber kıtada yaşayan yerli nüfusun tahminen 18 milyon

¹ Bradley C. Bennett, “An Introduction to the Seminole People of South Florida and Their Plants (Part I: History and Ethnology), *The Palmetto*, Summer 1997, s. 20. Bir başka kaynak ise 1520 yılı öncesinde Güney Florida'da 195000 nüfus bulunduğunu ileri sürmektedir (Rebecca M. Woods *The Calusa and Seminole Indians: Before, During, and*

civarında olduğunu belirten kaynaklar da mevcuttur. Aynı kaynaklara göre Avrupadan gelen hastalıklar ve beyaz adamın sebep olduğu katliamlar sebebiyle bu nüfus 1600'lerde sadece yüz binlerle ifade edilecek bir seviyeye düşmüştür. Bununla beraber aynı dönemde kıtaya gelen Avrupa kökenli nüfus ise 40 milyon civarındadır².

İspanyol öncüler, Amerika'ya ulaştığında çeşitli milletlere bölünmüş yüzbinlerce Amerikan yerli nüfusa tesadüf etmişlerdi. Bu kabileler yaklaşık 200 yıl içinde ya hastalıktan veya saldırılardan dolayı yok oldular. Kabilelerin büyük çoğunluğu şimdiki Georgia ve Alabama olarak adlandırılan bölgelerde sıkışıp kaldılar. Ancak bu gruplardan bir kısmı çeşitli sebeplerle Florida'ya göç etti. 1700'lerin başlarında gerçekleşen göçün sebepleri arasında söz konusu milletlerin kendi aralarında baş gösteren çatışmalar vardır. Bu çatışmaların alt yapısını kabilelerin çeşitli zamanlarda ve farklı alanlarda oluşturduğu kimlikler ve dil özelliklerinin getirmiş olduğu sorunlar meydana getirmekteydi³. Bu dil grupları ikiye ayrılır: Mikasuki ve Muskogee. Mikasuki, Tallahassee'nin kuzey bölgelerinde yaşayan iki dil grubunun en eskisi ve en güçlüsüdür. Diğer gruplar ise Alachua Prairie civarında toplanmıştır. Bu kabilelerin bir devamı olan ve ABD ile yapılan savaşlar döneminde Florida yerlileri için kullanılan en yaygın terim "dışlanmışlar" anlamında "Seminole"dir. Günümüzde Florida (Collier, Miami-Dade ve Broward County)'da yaşayan Seminole Kabilesinin çoğu üyesi Mikasukice konuşur. Bununla beraber Okeechobee Gölü'nün kuzey batısında 78 Muskogeece konuşan üyeler de vardır⁴.

After Colonialism, (Thesis, Antropolog, Northern Illinois University), DeKalb, Illinois August 2006, p. 7).

² John Smith, "Heaven and Earth never agreed better to frame a place for man's habitation", *Outline of U.S. History*, Bureau Of International Information Programs U.S. Department of State 2011, p. 6.

³ Seminolelerin Avrupalılarla ilk karşılaşmaları hakkında bkz. Joe Knetsch, John Missall&Mary Lou Missall, *History Of The Third Seminole War 1849-1858*, Oxford 2018.

⁴ *Florida Seminole Wars: Heritage Trail*, Ed. John and Mary Lou Missal, Florida 2015, p. 2; Seminolelerin ataları olan Mississippililer olup, M.S. 700'lerde Florida ve çevresine yerleşmişlerdi. Avrupalılarla ilk temasları ise 1528'de olmuştur. Seminole kelimesinin kökeni İspanyolca Cimarrones veya "özgür insan" anlamından gelmektedir. Seminole kabilesi Creeklerden ayrılmış ve Creekler ile iki ayrı kabile halinde yaşamışlardır (John Haney, "The Seminole Way: The Path To The 2011 Reestablishment of The Seminole Nation of Oklahoma Tribal Court System", *Tribal Law Journal*, Vol. 15, 2015, p.4).

Amerikalı beyaz adam, kıtanın tamamını kendi denetimine almak ve aynı çatı altında birleşmiş eyaletlerden oluşan bir devlet kurmak istediğinde bir taraftan İngilizlerle ve İspanyollarla mücadele ederken, diğer taraftan ise Amerikanın gerçek sahipleri yerlileri yurtlarından çıkarmak veya yok etmek için çeşitli entirikalara başvurmuştur. Bu mücadele sırasında öncelikle İngiltere ve İspanya kendi bölgelerinde asayiş koruyabilmek için Seminole denilen yerlileri kendi toprakları arasında bir tampon bölge oluşturacak şekilde göçe zorlamışlardır. Bu göç sebebiyle Seminole yerlileri bataklık ve hastalık kaynağı olan Florida'ya ilk defa 1750'li yıllarda gelmeye başlamışlardır⁵. Seminole yerlileri, Florida'ya gelmeden önce bölge ormanlar ve sıtmanın kol gezdiği bataklıklarla kaplı devasa bir tropikal vahşi doğaydı⁶. Önceleri İngiliz sömürgesi olan Florida, iki devlet arasında başlayan çatışmalar sonrasında Amerikalı beyaz yerleşimcilerden yana tavır takınan İspanyolların eline geçmiştir. Hiç kimsenin talep etmediği bu toprakların 1704'de İspanyolların eline geçişinin perde arkasında yukarıda bahsedilen İngiliz Kolonileri ile güneydeki İspanyol toprakları arasında bir tampon bölge kurulmasına yönelik karşılıklı taleplerin var olduğu anlaşılmaktadır. İngilizlerin hiç ses çıkarmadan İspanyollara terk ettiği bu topraklar İspanyollar tarafından İngiliz bölgelerinden kaçan köleler ve yerli Amerikalılarla/Seminolelerle şenlendirilmiştir⁷. Bu plan

⁵ Dixon, *a.g.t.*, s. 35 vd.

⁶ Seminole kabilesinin son sığınağı olan Florida'da ilk yerleşimler yaklaşık 12000 yıl öncesine aittir (Bryn O'Callaghan, *An Illustrated History of The Usa*, Harlow 1990, p. 4.). Mississipi'ns veya Temple Mound kültürü olarak bilinen kabilelerin yaşadığı Amerika'da 12. Yüzyılda Collinsville, Illinois yakınlarındaki Choika yerleşim yerinde 20 bin nüfus yaşadığı iddia edilmektedir (Smith, *a.g.böl.*, p. 7).

⁷ Bob Beatty, "Tracks to Freedom: Central Florida and the Under Ground Railroad", *Reflections*, Volume: 3, Number: 1, January 2005, p. 13. İngiliz Amerikan Savaşı'nın sonradan Seminole adını alacak olan Muscogeeler üzerinde olumsuz iki etkisi olmuştur. New Orleans Savaşı'nın kahramanı Andrew Jackson Amerika Birleşik Devletleri başkanı seçilince ilk iş olarak yerlilerin taşınması programını başlatmıştı. İkinci önemli etki ise bu savaş sırasında "red sticks" denilen Creek iç savaşı başlamıştı. Bu savaşta İngiliz, İspanyol ve Creek yerlileri ile ABD arasında gelişen savaş sonrasında Florida İngiliz ve İspanyol olarak ikiye bölündü. İngilizler Florida'nın batısına çekilirken, İspanyollar ise doğuda kaldılar (Cynthia Kasee, "Patchwork and PR: Seminole-Constructed Public Image", *Ethnic Studies Review*, Volume 23, 30 June 2020, p.125; Layla Renee' Archer, *Seminole Dolls, Seminole Life: An Exploration of Tourism and Culture*, (Master Thesis, Florida State University, Department of Anthropology), Florida 2005, s. 12).

⁷ Watts, *a.g.m.* p.16.).

çerçevesinde Güney Carolina ve Georgia'dan yerlilerin buraya gelmesi de teşvik edilmiştir. Florida topraklarına gelen yerliler XVIII. yüzyılın sonuna doğru bu vahşi doğada kendi serbest yerleşimlerinde mısır ve pirinç tarlaları açtılar ve çatıları sazdan evlerin yer aldığı köyler inşa ederek, buradaki Kızılderililerle kuvvetli akrabalık ilişkileri kurdular⁸.

Bu nüfus zamanla bölgede yerleşen farklı kültürel veya etnik gruplarla da benzeri ilişkiler kurmak suretiyle daha büyük topluluklar meydana getirmişlerdir. Creek ve Seminole yerli grupları adı verilen bu birleşik toplumlar XVIII. yüzyılın sonu ve XIX. yüzyılın başlarında Aşağı Chattahoochee Nehri ve Flint Nehri vadilerini aşarak Lower Creek/Aşağı Dere kasaba sakinleri ve daha sonra Coosa, Tallapoosa ve Alabama Nehri drenajlarından "Upper Creek/Yukarı Dere" yerleşimlerine kadar olan alanlara göç ederek yeni bir kültür oluşturmuşlardır⁹. Bütün bu birleşmiş kültürün oluşmasında öncelikli olarak Georgia ve Alabama'da yaşayan Creek milletinin izlerini görmek mümkündür. Bu kültür İspanyolların denetiminde kaldığı 1702-1812 arasında altı ayrı Creek köyü olarak varlığını sürdürmüştür¹⁰. Bu köylerin başında Secoffee adlı bir şef vardı. Şef Secoffee Creek ve Seminole birleşik kültürlerini yönetmek amacıyla iki oğlunu bu kabilelerin başına tayin etmişti. Creek ve Seminole kabileleri ABD ile başlayan savaşlar sırasında şef Secoffee'nin bu iki oğla (Payne ve Bowlegs) tarafından yönetilmiştir¹¹.

ABD Başkanı James Madison, 1811'de İspanya'dan Florida'yı almak için Kongreye bir talepte bulunmuştur. Bu talebin bir sonucu olarak 1812-1820 yılları arasında aşağı ve yukarı Creekler Florida'dan sürgün edilerek yeniden Georgia ve Alabama'da kolonize edilmek istenmiştir¹².

Amerikalı beyaz nüfusun baskısı altında Florida'da toplanan Creek bütünleşik topluluklarına bir süre sonra özgürlüğe kaçan Afrika kökenli köleler ve özgür siyahlar da katılmıştır. XIX. yüzyılın başlarından itibaren

⁸ Joseph A. Opala, *The Gullah: Rice, Slavery and the Sierra Leone-American Connection*, USIS 1987, s. 1-3. 1812

⁹ Birleşik kültürü oluşturan yerliler Güney Florida'daki Calusa, Tequesta, Ais, Boca Ratones, Guacara, Hobe, Jaega, Matecumbes, Mayaimis, Santaluces ve Viscaynos idi (Bennett, *a.g.böl.*, s. 20) .

¹⁰ Bennett, *a.g.böl.*, s. 20.

¹¹ Carolyn Thomas Foreman, Billy Bowlegs, *Chronicles of Oklahoma*, Vol. 33, No. 4, s. 512-513.

¹² Bennett, *a.g.böl.*, s. 20.

bu katılımın bir sonucu olarak ortaya “Siyahi Seminole/Black Seminolle” tabiri çıkmıştır. Bu yeni grubun katılımıyla bütün yerli ve köle toplulukları bünyesinde barındıran yeni bir kültür oluşmuştur¹³. Bazı batılı yazarlar bu kültürel birleşmenin aslında Amerikan hükümetlerinin askeri saldırganlığının bir sonucu olduğu kanaatindedirler¹⁴. Brent Weisman, Birleşik Devletler hükümeti ile Florida'daki Seminole Kavimleri arasında cereyan eden kanlı savaşlardan biri olan İkinci Seminole Savaşı'nın (1835-1842) başlangıcında güçlü bir Seminole sosyal kimliğinin var olduğuna inanmaktadır¹⁵. Bu kimliğin oluşmasında Kızılderili yerlileri kadar Afrika kökenli siyahi kölelerin de büyük katkısı olduğu muhakkaktır. Siyahi kölelerin katkı sunduğu Seminole kültürü öyle bir noktaya gelmiştir ki ABD, bu bütünleşik kültürü tamamen kaldırmak ve Florida'nın en doğusuna sürmek istediğinde, Seminole Kızılderilileriyle hareket etmeye ve bu sürgünü engellemeye karar verenler siyahi köleler olmuştur¹⁶. Ocak 1836'da Kızılderili lideri Gruger ve Siyahi lider DePeyster köle mahallelerini gezerek asker toplamış ve ABD karşısında yek vücut olmayı başarmışlardır. Bu birliktelik ancak

¹³ Jane Anne Blakney-Bailey, *An Analysis Of Historic Creek And Seminole Settlement Patterns, Town Design, And Architecture: The Paynes Town Seminole Site (8a1366), A Case Study*, (Doctora, University of Florida), 2007, pp. 16; Bennett, *a.g.böl.*, s. 20; Kasee, *a.g.m.*, s. 125-126.

¹⁴ 1817'den 1858'e kadar, Birleşik Devletler hükümetiyle Seminole kabileleri arasında üç ayrı savaş yaşanmıştır. Bu savaşlara Seminole Savaşları denilmektedir. Biri nci Seminole Savaşı (1817-1818), Seminole kabilelerini bastırmak ve Florida topraklarındaki Georgia plantasyon sisteminin tecavüzüne karşı siyah direniş için misilleme amaçlı bir keşif gezisi olarak tanımlanır. İkinci Seminole Savaşı (1835-1842), 1830'ların Yerlileri Kaldırma Politikasının himayesinde gerçekleştirildi. Bu savaş, Amerikan plantasyon toplumlarının Siyahi Seminole nüfusunun köleleştirilmesine yönelik aralıksız çabalarının bir sonucuydu. Üçüncü Seminole Savaşı (1855-1858), Amerika Birleşik Devletleri'nin “Seminole Milletinin son kalıntılarını Everglades'teki evlerinden” çıkarma girişiminin bir sonucu olarak patlak verdi. Florida Bölgesini kazanır ve Seminole Milletinin bir parçası olan veya Seminole Milleti ile ilişkili olan Sitliyahileri köleleştirirken kendisini Seminole nüfusundan da kurtarmayı amaçlamıştır (Anthony E. Dixon, *Black Seminole Involvement And Leadership During The Second Seminole War, 1835-1842*, (Doctora Thesis, İndiana University), 2007, p. 1).

¹⁵ Weisman, Brent R., “Newman’s Garden (8ci206): A Seminole Indian Site near Lake Tsala Apopka”, *The Florida Anthropologist*, 39(3), Florida 1986, pp. 208-220

¹⁶ Siyahi Seminoleler ile Kızılderili Seminoleler arasındaki ilişki sadece aynı kaderin ortağı olarak savaş sanatında değil aynı zamanda kölelik döneminde edinmiş oldukları zirai bilginin de Florida'ya taşınmasında öncülük etmişlerdi (Beatty, *a.g.m.*, p. 13)

tamamen ortadan kaldırdıkları Üçüncü Seminole Savaşına kadar devam ettirilebilmiştir¹⁷.

Amerika Birleşik Devletleri, 1818'de Doğu Florida'yı tartışmalı bir şekilde istila etmiştir. Bu Amerika'nın XIX. yüzyıldaki ilk bölgesel genişleme çabasıydı ve bunun sonucunda yerli sorununun halli gündeme gelecekti. Napolyon Bonapart'ın Avrupa ve Asya'daki savaflara gelir temin etmek amacıyla satışa çıkardığı Louisiana'nın 1803'te ABD tarafından 15 milyon dolara satın alınmasından sonra¹⁸, Amerikalılar için sıra İspanyol Florida'sına gelmişti. 1809'da Amerikan başkanı olan James Madison yönetimi ile İngiltere arasında bir savaşın eşliğine gelinmişti. İngiltere'nin yerlileri kıskırtmasını bahane eden ABD, 1812'de İngiltere'ye savaş açmıştır. Bu savaşın sonunda ABD, İngiltere'den New Orleans'ı almayı başarmıştı¹⁹. Bu başarıdan ilham alan ABD için sıra İspanyolların elinde bulunan Doğu Florida topraklarını elde etmeye gelmişti. Ancak bu yöndeki çabalar olumlu sonuç vermemiştir. Bunun üzerine Amerikalılar diplomasiyi bırakarak doğrudan İspanyollar ile mücadeleye girişmişlerdir²⁰. Ancak, İspanyolların taktikleri geciktirme becerisi sayesinde Doğu Florida 1818'e kadar Amerikan kontrolü altına girmemiştir. 1818 yılının Ocak ayında Dışişleri Bakanı John Quincy

¹⁷ Jill M. Watts, "We Do Not Live For Ourselves Only" Seminole Black Perceptions and the Second Seminole War", *UCLA Historical Journal*, Volume: 7, Issue: 0, University of California 1986, p. 5.

¹⁸ Louisiana'nın satışı hakkında bkz. Henry William Brands, "The United States in the World: A History of American Foreign Policy", Volume 1 (Boston: Houghton Mifflin Company), 1994, pp.73-82; O'Callaghan, *a.g.e.*, p. 40; 1803'te Napolyon'dan satın alınan Louisiana tam olarak 2600000 km²'lik bir alanı kapsamaktaydı (Smith, *a.g.böl.*, s. 84).

¹⁹ Smith, *a.g.böl.*, s. 86.

²⁰ Amerikan tarihinde Seminoleler her ne kadar Afrikalı köleler ile karışık olarak asıl vatanlarından Florida'ya göçmüş olan Amerikan yerlileri olarak tanımlansalar da, Seminoleler kendilerini güney devletlerindeki Afrika kökenli kölelerden farklı olarak bağımsızlıklarına ve kendi devletsel yapılarına sahip bir millet olarak nitelendirirler. Bununla beraber bazı Seminoleler ile Afrika kökenli köleler arasında evlilik yoluyla akrabalıkların kurulmuş olduğunu da kabul ederler (Claus-Peter Neumann, "The Complex Web of Othernesses in Marcus Gardley's Play The Road Weeps, theWell Runs Dry", *Societies*, 2018, Vol. 8, p. 2-3). Seminole yerlileri ile Siyahi Seminoleler arasında günümüzde yerleşim olarak da ayrılıklar devam etmektedir. Yerli Seminoleler, 1835-1842 yılları arasında Amerikalı beyaz adam ile girişilen savaşlar sonucunda kaldırdıkları Oklahoma'da yeni yaşamlarına devam etmek zorunda kalırlarken, Siyahi Seminoleler ancak 1849'da kaldırdıkları Wewoka'da kendi yaşam alanlarını oluşturabilmişlerdi (Neumann, *a.g.m.*, p. 3).

Adams, geniş kapsamlı bir çalışma başlatarak Doğu Florida'nın Amerika'nın bir parçası olmasını sonuçlandırmak istemiştir²¹.

İspanya Bakanı Luis de Onis ve Adams meseleyi müzakere etmek üzere Washington'da bir araya gelmişlerdir. 1819'da iki ülke anlaşarak 5 milyon dolar karşılığında İspanyollar Florida topraklarını ABD'ye terk etmişlerdir²². Ancak sorun iki ülke arasındaymış gibi görünse de, aslında Florida'da İspanyollar değil yerliler yaşamaktaydı ve onlar kendi haklarını korumaya kararlıydılar. Yerlilerin en büyük kızgınlığı kendilerini doğrudan muhatap almayan Fort-Jackson Antlaşması'na olmuştur. 9 Ağustos 1814'te imzalanan bu anlaşma Amerika'nın Creek Kızılderililerine karşı verdiği mücadeleyi sona erdirmişti²³.

Bu anlaşma Kızılderililerin Georgia-Alabama bölgesindeki alanlarının yaklaşık yarısının boşaltılmasını öngörüyor olması sebebiyle bir kısım yerli kabile tarafından benimsenmezken, mücadeleden tükenmiş olan çoğu yerli kabile anlaşmayı çaresizce kabullenmiştir. Bununla beraber Seminole Kabilesi bu anlaşmaya sonuna kadar direnmiştir.

2. Birinci Seminole Savaşı (1817-1819)

ABD, tarafından baskı altına alınan Creekler Alabama'daki topraklarından kaçarak İspanyol Florida'sındaki savaşçı Seminole kabilelerine katılmışlardı. Bu Kızılderililer anlaşmadan duydukları memnuniyetsizliklerini belirtmek için Georgia ve Alabama'ya çok sayıda baskın düzenlediler²⁴. ABD ile Seminoleler arasındaki savaş Creek kabilelerinin ve siyahi kölelerin katılımlarıyla gündeme gelmiştir. Kızılderili katılımcılarla güçlenmeye başlayan Seminole kabileleri bataklık ve verimsiz Florida arazilerini işleyerek geçimlerini sağlarken, Batı Florida'nın ABD tarafından istilasından sonra bu kabileler yavaş yavaş Florida'nın doğusuna, iç kesimlere doğru çekilmişlerdir. Güney eyaletlerinden kaçarak Seminole Kabilesine katılan köleler sahip

²¹ Doğu Florida da İspanyollar tarafından ABD'ye 1819'da satılmak suretiyle devredilecektir (Brands, *a.g.böl.*, s. 95-98; Daniel Scallet, "This Inglorious War: The Second Seminole War, the Ad Hoc Origins of American Imperialism, and the Silence of Slavery, (Doctora Thesis, Washington University in St. Louis), Missouri 2011, p.58 vd).

²² Smith, *a.g.böl.*, s. 124.

²³ Brands, *a.g.böl.*, s. 95-98.

²⁴ Roger Wendell Anderson, *Andrew Jackson's Seminole Campaign of 1818: A Study in Historiography*, (Master Thesis), Montana State University 1956, pp. 4-5.

oldukları güç ile Seminolelerin bu çekilişine bir dur denilmesi zamanının geldiğini göstermek amacıyla ABD ile ilk mücadeleyi başlatmışlardı. Bu çatışmaların zemini aslında ABD hükümetinin köleleri talep etmesiyle oluşturulmuştu. ABD hükümeti Seminolelerin söz konusu köleleri sahiplerine iadesini, aksi halde zor kullanılarak kölelerin alınacağını ifade etmesi, Seminolelerin karşılık vermesine sebep olmuştur. Başlayan çatışmalar sonucunda gerilla savaşına yönelen Seminoleler baskınlardan sonra Florida'ya çekilmeyi adet haline getirmişlerdi. Esasında Seminoleler İspanyolların sahip çıktıkları topraklarda yaşamanın verdiği avantajı kullanarak, saldırılara rağmen İspanyollar ile ilişkilerini korumak isteyen Amerikalıların kendilerine saldırmayacaklarını düşünüyorlardı²⁵.

Güney Georgia'daki yerleşimciler ile Seminole yerlileri arasında 1817 yılı sonlarına doğru tansiyon iyice artmıştı. Amerikan ordusu Güneybatı Georgia'daki Fowltown Seminole köyüne başlattığı savaş sırasında 40'a yakın asker öldürülmüştü. ABD Başkanı Monreo, Seminolelerin bu karşı koyuşuna bir son vermek istedi. Bunun için savaş sekreteri John C. Calhoun'u ve ABD güney ordusu komutanı General Andew Jackson'u Seminolelerin saldırılarını durdurmakla görevlendirdi. Seminole saldırılarını durdurmak adına Jackson'a İspanyol sınırını aşması dışında her türlü tedbiri alması konusunda gereken izin verilmişti. Bunun üzerine General Andrew Jackson Mart 1818'de bir kısmını Creek yerlilerinin teşkil ettiği 3000'den fazla adamıyla Florida'ya girdi. Jackson bu fırsatı değerlendirerek İspanyol sınırını geçmiş ve Florida topraklarını istilaya başlamıştı. Tallahassee bölgesindeki Miccosukee köylerini yok

²⁵ Ryan Jamison "The Seminole Wars", https://nhdinwi.weebly.com/uploads/2/8/9/9/28997259_minole.pdf; 1763'te, Fransız ve Yerli Savaşı'ndan sonra, Kuzey Amerika'daki sömürge güçleri dengesi tamamen değiştiğinde, İspanya Havana karşılığında Florida'yı İngilizlere verdi. Sonuç olarak, sonraki on yıl içinde Florida kendisini Amerikan Devriminin yanlısı tarafında buldu ve böylece İngilizler yenildikten sonra başka bir ticaret yapıldı ve Florida tekrar İspanyolların egemenliğine girdi. Kırk yıl sonra, İspanya Florida'yı ABD'ye (1819) devretti ve 1821'de her dönüm ve havza için beş milyon dolar ödeyen ABD'nin resmi bir bölgelerinden birine dönüştürüldü. 1825'teki resmi nüfus sadece 13.500 idi. Bu nüfusu oluşturan kabileler, İspanyol döneminden kalan kabile unsurları idi ve bu unsurlar yeni bölgenin bir parçası olarak kalarak büyüyen nüfusa karıştılar. Bu nüfus Seminoller ve Miccosukes, Everglades'in girintilerinde bir ulus olarak hayatta kalarak, ABD tarafından icat edilen Yerlileri Sürgün etme politikasına güçlü ve cesur bir şekilde direnmiştir (Steve Phelan, "Song of Wekiva: Florida's Wild River and its Democratic Vista" (2010), p. 16. Faculty Publications. 31. http://scholarship.rollins.edu/as_facpub/31).

ettikten sonra St. Marks'ta bulunan küçük İspanyol postasını ele geçirmişti²⁶. Bunu yaparken de yabancı güçlerin Kızılderilileri Amerikalılara yönelik kışkırtmalarını mazeret olarak göstermiştir²⁷. İspanyollar, ABD'yle olan anlaşmazlıkları sebebiyle yerlilerin yanında yer almıştı. İspanya'nın yerlilerle olan dayanışması, Florida valisi Maxeo Gonzales Manxique'in Creek şeflerine yazdığı 29 Eylül 1813 tarihli bir mektuptan açıkça anlaşılabilir. Bu mektupta yaşlı bir Scotch tüccarı olan Alexander Arbuthnot ve genç bir maceracı olan Robert C. Ambrister'in, savaşçıları Amerikan otoritesine itiraz etmek için etkiledikleri iddia edilmiştir. 1813'te bir yerli köyü olan Fowltown, Fort-Jackson Antlaşması sebebiyle çizilen yeni hattın Amerika tarafında yer alması üzerine Seminole Şefi Fort Scott'taki Amerikan komutanı Binbaşı D.E. Twiggs'e gönderdiği bir mektupta, Amerikalıların aldığı arazinin kendisine ait olduğunu ve onu geri almak için bütün gücü ile direneceğini ifade etmiştir. Bölgedeki birliklerin komutanı Tuğgeneral Edmund P. Gaines, bu düşmanca tutumu bir savaş ilanı olarak kabul etmiş ve Binbaşı Twiggs'e meydan okuyan şefi ele geçirmesini emretmişti. Twiggs, 21 Kasım 1817'de Fowltown'a ulaştı. Ancak Kızılderililer tarafından mağlup edildi. Bunun üzerine Gaines, daha fazla asker gönderme kararı aldı. Bu açık bir savaş ilanıydı. Seminole ve Creek kabileleri bu savaşa hazırlıklıydılar. Fowltown'daki olaydan birkaç gün sonra, Fort Scott'a katılan bir Amerikan müfrezesi bir yerli birliği tarafından pusuya düşürülerek katledildi. 2 Aralık 1817'de, Gaines'e Kızılderililere karşı saldırılara devam etmesi emredilmişti, ancak Florida hattını geçmemesi emredilmişti. Aksi halde Amerikalılar, İspanyollarla karşı karşıya gelmiş olacaktı. Bu saldırılara bir son vermek isteyen Savaş Sekreteri John C. Calhoun komutayı 26 Aralık 1817'de General Andrew Jackson'a devretmiştir²⁸.

Güney bölge komutanı olarak Jackson, Savaş Dairesi kanallarından General Gaines'e verilen emirlerin bir kopyasını almıştı. Jackson, İspanyol varlığı olduğu sürece yerlilere dokunamayacaklarının farkındaydı. 6 Ocak 1818'de Başkan James Monroe'ya yazdığı bir mektupta bu hususu detaylı bir şekilde anlatmıştı. Mektupta ayrıca

²⁶ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 3.

²⁷ Robert V. Remini, *A Short History of the United States*, New York 2009, p. 81.

²⁸ Anderson, *a.g.t.*, p. 6.

Kızılderililerin İspanyol ve İngiliz desteğini aldığı sürece Amerikan birliklerinin fazla bir etkinliğinin olamayacağını, ayrıca girilecek çatışmaların kaçınılmaz bir şekilde yenilgi ile sonuçlanabileceğini, hatta bir katliama maruz kalılabileceğini ifade etmiştir. Buna karşılık kendisine izin verilmesi ve Amerika'nın istemesi halinde Florida'yı 60 gün içerisinde ABD'ye bağlayabileceğini ileri sürmüştür²⁹.

Jackson, Amerika Birleşik Devletleri Başkanına gönderdiği bir mektuba henüz bir cevap verilmediği bir sırada Georgia-Alabama sınırında meydana gelen saldırıları bahane ederek Georgia'daki birliklere komuta etmeye devam etmek yerine Tennessee gönüllüleriyle İspanya topraklarına girmişti. Florida'nın İspanyol Vali'sinin olmadığı bir sırada General Andrew Jackson, kuvvetlerini Georgia'dan yaklaşık dört mil uzaklıkta bulunan Big Creek Kıyısı'nda toplamıştı. Jackson, ABD Başkanına göndermiş olduğu mektubun cevabını ancak 17 Nisan 1818'de almıştı³⁰. Jackson'a verilen cevapta Florida'ya el koyma yetkisinin kendisine verildiği belirtilmekteydi. Bunun üzerine Jackson hızla ilerleyerek aynı gün St. Marks'taki İspanyol garnizonunu ele geçirdi. Burada ayrıca yerlileri kışkırtmakla suçlanan iki İngiliz casus, Arbuthnot'u ve Ambrister'i ele geçirdi. Bu adamlar, Jackson tarafından yargılandı ve idam edildi. Fort Gadsden'e dönen Jackson, Tennessee'ye geri dönmeye hazırlandığı bir sırada beş yüz elli Kızılderili'nin Pensacola'da topladığını haber almıştı. Bu Kızılderililerin, İspanyol Vali tarafından beslendiğini ileri süren Jackson, verilen bir partide yerlilerin on sekiz kişiyi katlettiklerini ileri sürerek Pensacola'ya saldırdı ve buradaki garnizonu ele geçirdi. Böylece, birkaç hafta içinde Jackson, Florida'daki önemli İspanyol mevzilerini zapt etmiş ve valiyi de görevden uzaklaştırmıştı³¹.

Jackson'un bu hızlı ve kesin zaferi Washington'da soğuk düş etkisi yapmıştı. Böyle bir sonuca henüz hazırlıklı olmayan Monreo hükümeti İspanya'nın tepkisinden çekinmiştir. Monreo, 1 Temmuz 1818'de James Madison'a yazdığı bir mektupta Seminole Savaşı ve İspanyol yetkililer konusundan duyduğu tedirginliği ifade etmiştir. Şüphesiz Jackson'un başarılarından memnuniyet duymaktaydı ancak İspanya ile ilişkileri de

²⁹ Anderson, *a.g.t.*, p. 7.

³⁰ Anderson, *a.g.t.*, p. 8.

³¹ Anderson, *a.g.t.*, p. 9-10.

bir o kadar önemsemekteydi. 7 Temmuz 1818'de harekete geçen İspanya Bakanı Don Luis de Onis, Jackson tarafından ele geçirilen makamların bir an önce İspanya'ya iade edilmesini ve tazminat ödenmesini istemiştir. İspanya'nın itirazları General Andrew Jackson'un cezalandırılmasını gündeme getirmişti. Ancak Monro, onun harcanması taraftarı olmadığından kısa bir zaman sonra generalinin yanında yer almayı tercih etmiştir. Bu tercih her ne kadar iç siyasetle alakalandırılması mümkün olsa da nihayetinde Florida topraklarının işgali konusundaki bu oldu-bitti aslında ABD'nin sömürgeci iştahını okşaması sebebiyle önemliydi. ABD'nin, İspanyollara rağmen Jackson'un ülkesine yaptığı bu hizmeti görmemesi mümkün değildi³².

İspanya hükümeti, ABD'nin bu tavrı karşısında, Jackson'un Florida'ya girme yönünde bizzat Monro hükümeti tarafından cesaretlendirilmiş olduğunu ileri sürmüştür. Bu tartışmanın devam ettiği sırada 8 Temmuz 1818'de ABD Sekreteri John Quincy Adams, Florida'nın İspanyol valisinin kendisini tehdit etmesi halinde Jackson'un harekete geçmesi gerektiği yönünde Monro'ya bir mektup yazmıştır³³. Bununla beraber ABD iç politikasında farklı düşünenlerden biri olan Savaş Bakanı Calhoun prensip olarak Jackson'un bu girişiminin Anayasaya aykırı olduğunu ileri sürdü. Gitgellerle çalkalanan ABD hükümetinin önemli bir kanadını teşkil eden Calhoun, iç politikada sıkışınca alelacele fikrini değiştirmiş ve kahramanlık derecesine yükselmiş olan Jackson'un yanında yer almayı tercih etmiştir. Aynı şekilde Monro da politik olarak Jackson'un yanında yer almayı ABD çıkarları açısından gerekli bulmuştur. Monro hükümeti, hem Jackson'u harcamamak adına bir uzlaşma pozisyonu benimsemiş, hem de Florida'nın geleceğini İspanya ile müzakereye açma becerikliliğini göstermiştir. 19 Temmuz 1818'de Monro görevini tamamlamak üzere harekete geçtiğinde ilk iş olarak İspanya'yı söz konusu oldu-bittiyi kabule zorlamıştır³⁴. Monro, İspanya'yı sıkıştırırken, asıl meselenin General Andrew Jackson'u ikna etmek olduğunun da farkındaydı. Monro, onu ikaz etmek üzere yazdığı mektubunda aslında ona hitap etmeye dahi cesareti olmadığını izlerini bırakmıştı. Bununla

³² Anderson, *a.g.t.*, p. 11.

³³ Anderson, *a.g.t.*, p. 12.

³⁴ Anderson, *a.g.t.*, p. 13; Andrew Jackson, John Spencer Bassett, David Maydole Matteson, *Correspondence of Andrew Jackson*, Washington: Carnegie Institute of Washington, 1926-1935, p. 378.

beraber General Andrew Jackson'a istediği izni vermek zorunda kalmıştı. Ona hitap ederken "sizi Seminole Kabilelerine karşı aktif hizmete davet ediyorum" diyerek mektubunu tamamlamıştı. Monreo, General Andrew Jackson'a daha önce General Gaines'e verilen emirleri hatırlatarak, hükümetinin görüş ve niyetlerini izah etmiştir. Bunu yaparken de Florida operasyonlarında kendi inisiyatiflerini kullanmadan önce mutlaka hükümetinin fikrini sorması gerektiğini bildirerek, Florida'nın işgaline kuvvetli bir şekilde desteğini yinelemiştir. ABD Cumhurbaşkanı Monreo, İspanya topraklarının işgalini haklı gösterebilmek için yeni bir siyaset oluşturmaya çalışmaktaydı. Bunun için de Seminole Kabilelerinin İspanya Devleti vatandaşı olduğunu ileri sürerek, şayet kendi kaderlerini belirleme yönünde bir girişim içerisinde iseler bunda haklarının olduğunu belirtmiştir. Ancak hükümetin bir İspanyol karakoluna saldırıyı değerlendirmesinin ise bu meyanda olamayacağına dikkat çekmiştir. Bunun dışında vuku bulabilecek her hadise karşısında kendisine savaş yetkisi verilebileceğini de ifade etmiştir³⁵.

Amerika Başkanı Monreo, Florida'nın işgalinin yasal olduğuna inanmakla beraber İspanya'ya ait kurumların işgalini benimsememişti. Bununla beraber yasal yollarla Florida'nın ele geçirilmesinin elzem olduğuna da işaret etmişti. Bu konuda General Andrew Jackson'ı içtenlikle desteklemekteydi. Bu desteği verirken meseleyi uluslararası bir kavga haline dönüştürmekten itina ile kaçınıyordu. Öncelikli amacı İspanya'yı Florida'yı teslim etme ikna edebilmektir³⁶. Bununla beraber General Andrew Jackson'un İspanya topraklarını savaş ilan etmeksizin ele geçirmesi kongreyi harekete geçirmişti³⁷. Bu usulsüz saldırının soruşturulması için 16 Kasım 1818'de Başkan Monreo, kongreye yaptığı bir açıklamada her ne kadar Jackson'ı savunmuş olsa da, Abner Lacock (Pa.), John Henry Eaton (Tenn.), John Forsyth (Ga.), Rufus King (NY) ve James Burrill, Jr. (RI) 'dan oluşan bir senatör komitesini söz konusu hadiseyi soruşturmak üzere 18 Aralık 1818'de Florida'ya göndermişti³⁸.

³⁵ Anderson, *a.g.t.*, p. 17.

³⁶ Anderson, *a.g.t.*, p. 17.

³⁷ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 3.

³⁸ Anderson, *a.g.t.*, p. 17.

Florida'ya gönderilen bu heyetin akabinde ABD, meseleyi sulh yoluyla halletmek üzere İspanya ile görüşmelere başlamıştı. Görüşmeler sırasında ABD, İspanya'nın yerlilerin saldırılarını engelleme konusunda başarısız olduğu tezini ileri sürerek Amerikan halkının boş yere acı çektiğini iddia etmiş ve kontrol edilemeyen bu bölgenin satış yoluyla ABD'ye verilmesinin en doğru yol olacağını delilleriyle ortaya koymuştur. 22 Şubat 1819'da İspanya ve ABD delegeleri bir araya gelerek, Amerikan tarihinde Adams ve Onis olarak bilinen devir teslim anlaşması imzalanmıştır. Bu anlaşmaya göre ABD, 5 milyon dolar karşılığında Florida'yı Louisiana sınırına kadar teslim almış olacaktı³⁹. Çok geçmeden yukarıda bahsi geçen heyet de incelemelerini tamamlayarak geri dönmüş ve hazırlanan rapor 24 Şubat 1819'da Senato'da okunmuştu. Bu rapora göre Jackson'un anayasa suçu işlediği hükmüne varılmıştı. Bunun üzerine 12 Ocak 1819'da Askeri İşler Meclisi, Jackson'ın Florida işlerine yönelik muamelesini reddeden bir dizi karar almıştır. Komitenin kararlarının yanı sıra meclisin kararlarının da olumsuz olması Jackson'un kahramanlığına gölge düşürmüştü⁴⁰. Her ne kadar Jackson suçlu bulunmuş olsa da ABD benzeri yollarla 1810'da Louisiana, 1816'da Indiana, 1817'de Mississippi ve 1818'de Illinois eyaletlerini ele geçirirken de kongre yine üç tavşanı oynayarak, dünyayı oyalamıştır⁴¹.

ABD, kendi birliğini sağlamaya çalışırken, söz konusu toprakların asıl sahipleri olan Kızılderilileri köleleştirmek veya yok etmek konusunda hiçbir tedirginlik yaşamamıştır. Onların varlığı veya yokluğu konusunda başka bir milletin endişesi veya rekabeti söz konusu olmamıştır. Kızılderililerin durumu ne Florida'yı kendi topraklarını korumak amacıyla bir tampon bölge haline getiren İspanya için ne de Louisiana'yı kendi devletin geleceğini ve Avrupa'daki gücünü korumak yolunda satışa çıkarmaktan çekinmeyen Napolyon Bonapart için bir sıkıntı olmuştur. Her iki devlet de ABD ile gelecekteki işbirliklerini düşünerek, sorun çıkarmadan ellerindeki yerli topraklarını satmaktan çekinmemişlerdi. 1819 yılının ilk çeyreğine kadar Florida ile ilgili meseleyi halletmeyi

³⁹ Remini, *a.g.e.*, s. 82.

⁴⁰ Anderson, *a.g.t.*, p. 17.

⁴¹ Remini, *a.g.e.*, p. 82

başaran ABD⁴², her ne kadar bu işin hukuki durumunu kendi içinde tartışıyor olsa da, yerliler ile bu konuda hiçbir şekilde bir teması dahi aklına getirmemiştir. Bu satın almanın vermiş olduğu iştihakla bu defa da Alabama ve Missouri'nin birliğe katılması için harekete geçilmiştir. Louisiana satın alınırken Missouri bölgesinin de satışı için düğmeye basıldığı anlaşılmaktadır. Ancak bu satın alma sırasında Alabama'ya rağmen Missouri'nin elde edilmesi son derece onursuz bir şekilde gerçekleştirilmiştir. Birliğe katılan diğer devletlerden farklı olarak Missouri'de genel nüfusu yerlilerin oluşturuyor olması sebebiyle eyaletin bir çeşit köle devlet olarak kabul edilmek istenmesi, birliğe vurulan ilk darbe olmuştur⁴³.

New York temsilcisi James Tallmadge, Missouri'de kölelerin bölgeye sokulmasını yasaklayan ve var olanların da yirmi yaşına geldiklerinde özgür olmalarını onaylayan yeni bir yasa çıkarmıştı. Bu yasa Güneyli köle sahiplerinin tepkisini çekmişti. Onlara göre kongre köleliği ortadan kaldırmak için böyle bir yola başvurmuştu. Güneyliler, kölelerini istedikleri yere götürme hakkına sahip olduklarını ileri sürerek, yasaya karşı koymaya karar vermişlerdi. Sonuçta Anayasa mülkiyeti korumuş ve Güneylilere göre köylüler ve köleler kendilerinin mülkiyeti idi. Buna rağmen kongrede bu tartışma sona ermemişti. Georgia temsilcisi Thomas W. Cobb, Tallmadge'e karşı çıkarak "Böyle devam ederseniz birlik feshedilecek ve okyanusun tüm sularının söndüremeyeceği, sadece kan denizlerinin söndürebileceği bir ateş yakmış olacaksınız"⁴⁴ diyerek Missouri'nin birliğe katılım biçiminin ortaya çıkardığı probleme işaret etmişti.

3. İkinci Seminole Savaşı (1835-1842)

Yedi yıl süren İkinci Seminole Savaşı, Manifest Denstiny⁴⁵ felsefesini benimseyen ABD'nin Florida'yı İspanya'dan (1821) alarak bir Seminole

⁴² General Andrew Jackson, ABD ordusunu Florida'ya sokarak Seminole köylerini işgale başladığında 1819'un sonuna doğru İngiliz ve İspanyollar ile anlaşmaya çoktan varmıştı. Bu anlaşmanın neticesi olarak 1821 yılında Florida resmi olarak ABD topraklarına katılmıştı (Watts, *a.g.m.*, s. 16).

⁴³ Remini, *a.g.e.*, p. 81.

⁴⁴ Remini, *a.g.e.*, p. 82.

⁴⁵ Manifest Destiny hakkında bkz. Scallet, *a.g.t.*, p. 16'dan naklen Linda Hudson, *Mistress of Manifest Destiny: A Biography of Jane McManus Storm Cazneau* (Austin, TX: Texas State Historical Association, 2001).

kaldırma politikası uygulamak ve böylece oluşturulacak yeni eyalete ABD vatandaşlarını yerleştirerek genişleme yoluyla güvenliği artırmak, bunun için de sınırsız araçların kullanıldığı tam bir savaş ile kesin sonuç almayı hedefleyen yeni bir savaş biçimiydi. Bu şekliyle savaş Demokrat Parti liderlerinin istisnasız benimsediği politikalara bağlı olarak Florida'yı Seminolesizleştirmeyi amaçlayan 1830 tarihli "Kızılderili Tehcir Yasası (Indian Removal Act)" yasasıyla yaş ve cinsiyete bakılmaksızın etnik temizlik anlayışına dönüşmüştür⁴⁶.

Başkan Andrew Jackson'un kongreden geçirdiği bu politikanın ortaya çıkmasında, ABD'lilerin yerlilerin elinde bulunan fazla toprakların onların medenileşmesini engellediği düşüncesi rol oynamaktaydı. Teoriye göre, yerlilerin az toprak sahibi olmaları halinde kısıtlı topraklarda daha fazla tarım alanı açmaları mümkün olacağından avcılık ve savaş geleneklerini unutarak ABD toplumunun bir parçası haline gelebileceklerdi⁴⁷. Amerikalılar bu plana "Medeniyet Planı" adını vermişlerdi. ABD toplumunun büyük bir çoğunluğu bu planın gerçekleşeceğine inanmamasına rağmen, ABD Başkanları (Jackson, Jefferson ve Whigs) yerli topraklarının istilası için bu planı bir kılıf olarak kullanmıştır. ABD'nin üçüncü başkanı Thomas Jefferson (13 Nisan 1743 - 4 Temmuz 1826)'un yönetiminde olduğu 1801-1809 tarihleri arasında yürürlüğe koymuş olması muhtemel olan bu planın amacı Amerikan yaşam biçimini özümsemeleri için yerlileri çiftçi gibi yerleşik, yoğun tarımcılara dönüştürmektir. Jefferson, bu politikadan iki ayrı fayda temin edileceğini ileri sürmüştür. Bunlardan birincisi yerlilerin inançlarının bu politika ile Amerikan politikalarına uygun bir şekilde yön değiştireceği, ikincisi ise yerlilerin yoğun tarıma tabi tutulması sayesinde daralan topraklarından arta kalan büyük toprak kitlelerinin beyaz yerleşimciye dağıtımını mümkün olacaktı.

⁴⁶ Major Luster R. Hobbs, *The Second Seminole War: Establishing Favorable Conditions For Conflict Resolution*, (School of Advanced Military Studies United States Army Command and General Staff College Fort Leavenworth), Kansas 2013, p. 1-2; Seminoles zor ve güç kullanılarak Mississippi'nin doğusundan kaldırılarak Oclahoma'ya yerleştirilmişlerdir (Haney, a.g.m., p. 4-5).

⁴⁷ Catherine Locks, Sarah Mergel, Pamela Roseman, Tamara Spike and Marie Lasseter, *History in the Making: A History of the People of the United States of America to 1877*, (2013), p. 546.

ABD Başkanı James Monreo'nun Birinci Seminole Savaşı sayesinde ünlendirmiş olduğu on birinci ABD Başkanı Andrew Jackson, Cherokee ve Creek kabilelerini iyi tanıyan biri olarak Cumhurbaşkanı olduğunda onun en büyük ideali Jefferson'un ortaya attığı "Yerli Kaldırma Yasası"nı uygulamak ve Florida'daki yerli unsurların tamamını her ne pahasına olursa olsun Mississippi Nehri'nin batısına taşınmasını sağlamaktı. Önceki başkanların aksine o, yerlilerin medeniyet planı ile Amerikan ulusunun bir parçası olabileceği fikrine asla inanmamıştı. Bu fikrini 1830 yılında kongreye taşıdı ve bir oy farkıyla yerlilerin büyük tepkisini çeken "Kızılderili Tehcir Yasası"nı onaylatmayı başardı. Teoride bu kaldırma meselesi gönüllülük esasına bağlı iken, gerçekte nehrin doğusunda yaşayan yerli gruplar ABD ordusunun baskı ve zulmü altında yerlerinden edilmişlerdir. Beyaz Amerikalıların bu kaldırma yasasına tabi tuttıkları yerli kabileler arasında Cherokee, Creek (Muskogee), Choctaw, Chickasaw ve Seminole kabileleri bulunmaktadır⁴⁸.

İkinci Seminole Savaşı, aynı zamanda ABD tarihinde yaşanan en geniş çaplı köle isyanlarından biri de olmuştur. Başladığı 1835 yılında Seminole nüfusunun yaklaşık olarak 4000-5000 kişi olduğu ve bu nüfustan hasıl olan savaşçı sayısının ise 500 ila 1400 kişi arasında olduğu tahmin edilmiştir. Bu savaşçıların arasında en az 1000 veya daha fazla Afrikalı kölenin bulunduğu varsayılmaktadır⁴⁹.

Amerika Birleşik Devletleri'nin bu savaş sırasında muhatabı olmak durumunda kalan Seminole kabilesi Georgia ve Alabama'daki Muskogee klanının en güçlü kabilelerinden biri olan Creek kabilelerinin oluşturduğu konfederasyona tabiydi. "Yerli Kaldırma Yasası" kongrede henüz bir karşılık bulmamışken, yürürlüğü ABD başkanlarının şahsi politikalarına bağlı olarak devam ettirilmiştir. Bu politikanın birinci aşamasına uygun olarak ilişki kurulan yerlilere ihtiyaçları olan toprakların verilmesine karşı çıkan eyaletlerden biri Gerogia olmuştur. Georgia Devleti'nin ileri gelenleri Mississippi Nehri'nden daha fazla faydalanmak ve bu sayede ekonomilerini canlandırmak talepleriyle

⁴⁸ Locks vd., *a.g.e.*, p. 546. O'Callaghan, *a.g.e.*, p. 37;

⁴⁹ Captain Michael G. Anderson, *Staff Ride Handbook for Dade's Battle, Florida, 28 December 1835: A Study of Leadership in Irregular Conflict*, Kansas 1984, p. 19; Larry E. Rivers, "The Indispensable Man": John Horse and Florida's Second Seminole War", *Journal of The Gah*, Volume: XVIII, 1997, p. 1.

yerlilerin yurtlarından uzaklaştırılması için ABD yönetimi üzerinde yoğun bir baskı uygulamaya başlamışlardı⁵⁰.

Georgialıların baskılarından yılan ve yurtlarından kalkmayı ilk kabul eden kabile ise Choctaw Kabilesi olmuştur. Yıllarca beyazların baskısı altında kalan Choctawlar topraklarını terk etmek üzere 1801-1825 yılları arasında ABD hükümetiyle yaklaşık 15.000.000 dönümlük bir alanı içine alan toplam yedi anlaşma imzalamıştır. 15 Eylül 1830'da Choctawlar Mississippi'nin batısındaki topraklara yerleşme şartlarını müzakere etmek için Savaş Bakanı John Eaton ve General John Coffee ile bir araya gelmişlerdi. Bu buluşmalar sonucunda "Tavşan Deresi Dans Anlaşması" yapıldı. Mississippi'nin doğusunda Choctaw toprakları (yaklaşık 11 milyon dönüm) karşılığında, günümüzde ABD'nin Oklahoma Eyaleti olarak bilinen 15 milyon dönümlük toprak takas edilmiş idi. Aynı zamanda ABD hükümeti ile Choctaw Kabilesi'nin hükümetleri arasındaki ilişkinin sınırlarını da bu anlaşma belirlemiştir. Anlaşmanın önemli maddelerinden biri Choctaw Kabilesi'nin daha önce imza koyduğu anlaşmalara uygun olarak topraklarını terk etmeleri karşılığında ABD'den yıllık gelir vergisi almaya devam etmelerine dair madde idi. Anlaşmanın imzalanmasına rağmen kabilenin çoğu vatanlarından ayrılmaya istekli değildi. Choctaw Şefi George W. Harkins (1810-1890)'in yazdığı "Amerikan Halkına Veda Mektubu"nda, "Biz Choctaw halkı olarak, yasaların aşağılayıcı etkisi altında yaşamaktansa acı çekmeyi ve özgür olmayı seçiyoruz"... Mississippi eyaleti bize yaptığı yanlışa rağmen, kalbimde refah ve mutluluk ateşi dışında başka bir duygu bulamıyorum." diyerek bu zorunlu göçe tepkisini dile getirmişti⁵¹.

Oysaki 1827 yılında Amerikan sistemine uygun bir hükümet sistemine geçerek bir anayasaya dahi sahip olan bu kabile Başkan Jefferson'un iki aşamalı olarak fayda temin edilebileceğini ileri sürdüğü "Yerli Kaldırma" politikasının ilk aşamasına uygun olarak yurtlarını terk etmeye razı edilen Choctawların birçoğu sıradan bir Amerikalı gibi yaşamış, giyinmiş ve bazıları Hıristiyanlığı dahi kabul etmişlerdi. Hristiyanlığı kabul edenler için oluşturulmuş yazılı bir alfabe sayesinde bir çoğu okur yazar hale de getirilmiştir. Böylece kendi ulusal gazetelerini çıkarma imkanına kavuşarak, zaman içinde

⁵⁰ Locks vd., *a.g.e.*, p. 546.

⁵¹ Locks vd., *a.g.e.*, p. 546.

zenginleşmişlerdir. Bu zenginliği tarlaları ve köleleriyle kurdukları pamuk çiftliklerinde değerlendiren yerliler Amerikalılar gibi geniş arazilere sahip oldular ve değirmenler inşa ederek hububat tarımına yöneldiler. Bir kısım yerliler ise demirci dükkanları kurarak ihtiyaçları olan alet ve edevatı da üretebilmişlerdi. Bütün bunlar yerlilerin Amerikan yaşam tarzının bir parçası olmalarını sağlamak içindi. Ancak tıpkı Amerikalı beyaz adamın olduğu gibi, hayatta kalabilmeleri için yerli kabilelerin de toprağa ihtiyacı vardı ama, Amerikalıların yeni yerleşim alanları açabilmek için bu toprağı yerlilerle paylaşmaya pek de niyetleri olmadığı kısa zamanda ortaya çıktı⁵².

Georgia Eyaleti ileri gelenlerinin baskısıyla başlayan süreç, başkanlık hayalleri taşıyan her ABD'li generali yerlilerin amansız bir düşmanı haline getirdi ve kabilelerin yerlerinden yurtlarından sürülmesini ön gören bir yasanın kabulüyle yani 1830 Yerli Kaldırma Yasası'nın kongrede kabul görmesiyle sonuçlandı. Bu yasanın uygulamaya konulmasıyla yerli kabilelerin başlayan zorunlu göçü zorlu kış şartları gözetilmeksizin 1831 sonbaharında başlatıldı ve 1833'te bitirilebilmesi için yoğun çaba harcandı.

Generalliği sırasında azılı bir yerli düşmanı olan Andrew Jackson⁵³, ABD Başkanı olur olmaz yerlilerin yurtlarından sürülmesi için düğmeye başlamıştır. Ancak onun bu yasanın uygulanıp uygulanamayacağı hususunda bazı endişeleri vardı. Bu endişeler aslında yerlilere duyulan merhametten değil, yerliler için bunca zahmete gerek olup olmadığı ikileminden kaynaklanmaktaydı. Buna rağmen başlatılan göç tam da Jackson'un niyetlerine uygun olarak gerçekleşmiştir. Bu niyet göç hareketinin başlatılma tarihinde açıkça kendisini göstermektedir. Öncelikle kış aylarında başlatılacak göç sebebiyle binlerce insanın ölebileceği bilinmesine rağmen hiçbir tedbir alınmamış olması, yerlilerin mesut yaşayacakları topraklara göçünün değil, ölüme sürgünlerinin planlandığını göstermektedir. Yaklaşık 15.000 Choctaw'ın yer değiştirmesi için başlatılan göç sırasında kış şartlarının getirdiği olumsuzluklar ve beyaz yerleşimcilerin saldırıları sonucunda yaklaşık 2.500 Choctaw ölmüştür. Amerikalıların zulüm dolu bu ilk başarısı, Choctawların zorunlu göçü, çok kısa bir zaman sonra diğer ulusların da

⁵² Locks vd., *a.g.e.*, p. 546.

⁵³ Andrew Jackson'un kişiliği hakkında bkz. Scallet, *a.g.t.*, p. 39 vd.

kaldırılması için bir model olarak kabul edilmiştir. Bu göç Choctaw halkı tarafından “The Trail of Tears/Gözyaşı Ve Ölümün Yolu” olarak adlandırılmıştır⁵⁴.

ABD'nin bir sonraki hedefi, Choctawlar gibi Seminole Kabilesi'ni de yurtlarından sökmek ve yok edilebilecekleri yeni bir mecraa sürüklemektir. ABD hükümeti ile Seminoleler arasında yapılan ilk görüşmelerden sonra yerli liderlerinin çoğu göç belgelerini imzalamaya zorlandıklarını ileri sürerek anlaşmadan çekilmişlerdi. Buna rağmen birkaç grup ve köy yeni topraklara göçmeye ikna edilmiştir. Ancak kabilenin çoğu Florida'da kalmayı tercih etmiştir. Aralık 1835'in sonlarında, ABD ordusunun baskısı artmaya başlamış ve yerliler göçe zorlanmıştı. Bunun üzerine yer yer çatışmalar yaşanmıştır. Seminoleleri yerlerinden söküp atmak için gönderilen bir birlik Seminoleler tarafından pusuya düşürülmüş ve 110 kişiden 107'si öldürülmüştü⁵⁵. Bu hadise ABD tarafından “Dade Katliamı” olarak tanınmıştır. ABD'nin bilerek ve isteyerek sebep olduğu bu çatışma esnasında iki toplum arasında gerçek bir savaşın başlamasını sağlayacak ve yerlilerin hiçbir ayrıma tabi tutulmaksızın ortadan kaldırılmalarını temin edecek bir plan olduğu sonraki gelişmelerden anlaşılmaktadır⁵⁶.

Bu savaşı tetikleyen bir diğer olay ise 29 Aralık 1835 tarihinde imzalanan anlaşmaya rağmen Cherokee kabilesinin kaldırılması biçimiydi. Georgia'da 1790'lardan beri devam eden beyaz baskısının artması 1827 yılında ortaya çıkan altın ile son raddelere ulaşmıştı. Ancak bu baskının perde arkasında devlet vardı ve devlet zulmün tamamını yönlendirmekteydi. Altının getirdiği refah karşısında Georgia hükümeti, Cherokee topraklarının tamamına el koymak amacıyla alımla bir karara imza atmıştır. Bu karar sonucunda Cherokee topraklarında Georgia kanunlarının uygulanmasına başlanılmıştı. Bu girişim birbirini kovalayan bir dizi yasanın çıkmasına sebep olmuştur. Bu yasalardan biri Cherokee topraklarında ABD askerlerinin devriye gezmesiydi. Bu devriyeler Cherokee nüfusunu taciz ve korkutma yöntemleriyle sürgüne

⁵⁴ Locks vd., *a.g.e.*, p. 546. Bu göç esnasında kaç kişinin göç ettirildiğinden bahis olmasa da, en iyimser kaynaklara göre ölen Cherokeeelerin sayısı 4000 olarak verilmektedir (O'Callaghan, *a.g.e.*, p. 38).

⁵⁵ Dade Katliamı hakkında bkz. Scallet, *a.g.t.*, p. 30.

⁵⁶ Hobbs, *a.g.t.*, p. 2.

hazırlamak amacıyla kullanılmıştır. Georgia Guard adı verilen bu polis gücü Cherokee baş şefi John Ross'u tutuklayarak hapsediği yetmezmiş gibi, Cherokee Phoenix adlı basın organını da kapatmıştır. Georgia hükümeti topraklarına el koymayı tasarladığı Cherokee kültürünü tamamen yok edebilmek amacıyla kabile mahkemelerini kapattığı gibi kabile konseyinin toplanmasına da izin vermemiştir. Bu yasaklarla Cherokee yönetiminin yapısını zayıflatmak ve ortadan kaldırmak hedeflenmiştir. Kızılderili Tehcir Yasası'ndan hemen sonra 1832'de yerli topraklarını beyazlara dağıtmak üzere bizzat Georgia hükümeti tarafından yeni bir örgüt kurulmuştur. Bu haksızlığa direnmeye çalışan Cherokee liderleri bu defa da Cherokeeelerin ABD vatandaşı değil, ABD'ye bağlı bir ulus oldukları itirazıyla karşı karşıya kalmışlardı. Ancak bir yıl sonra mahkeme Cherokeeelerin lehine bir karar alarak yerliler hakkında devletin değil, yerel hükümetlerin karar verebileceğine işaret etmiş olsa da Başkan Andrew Jackson ve Georgia eyalet hükümeti Cherokeeelerin göçe zorlamakta hiçbir sakınca görmemişlerdi. Bir taraftan Jackson diğer taraftan yerel hükümetin baskıları sonucunda küçük bir Cherokee elit grubu bu göçe tabi olmaktan başka çarelerinin kalmadığını ileri sürdüler. Kendilerini Antlaşma Partisi olarak nitelendiren bu grup Major Ridge, oğlu John ve Cherokee Phoenix editörü aile üyeleri Elias Boudinot ve Stand Watie'den oluşmaktaydı.

Hiçbir yetkileri olmamasına rağmen, bu grup Washington'la görüşmelere başlamışlardı. Bu durum karşısında harekete geçen Şef John Ross, Cherokeeelerin çoğunluğunu arkasına alarak Cherokee hükümetinin görevden alınmasına karşı çıktı. Ancak bu direniş Cherokee kabilesini ikiye böldü. Ayrılıkçılar yeni bir konsey hükümeti kurdular. Bu yeni hükümet 29 Aralık 1835'te ABD ile Yeni Echota Antlaşması'nı imzalayarak, Mississippi'nin doğusundaki tüm Cherokee topraklarını ve yerli topraklarını beş milyon dolar ve doğuda kalan mallar karşılığında boşaltmaya karar vermişlerdi. Anlaşmaya göre kabile kendi topraklarından gönüllü olarak ayrılmak için iki yıllık bir süre talep etmişti. İmzadan kısa bir süre sonra, Antlaşma Partisi üyeleri, birkaç yüz Cherokee ile birlikte yeni topraklara göç etmişlerdi. John Ross ve Cherokee nüfusunun çoğunluğu kalmaya karar vererek Antlaşma

Partisi'nin yetkisi olmadığını ve belgenin bir sahtekarlık olduğunu ileri sürerek göç talebini protesto etmişlerdi⁵⁷.

ABD'liler bir yandan Cherokeeeleri göçe zorlamaya, diğer yandan da Seminole savaşçılarını Florida'dan çıkararak Oklahoma'ya yerleştirmeyi planladığını açıklamıştır. Bu söyleme büyük tepki gösteren Seminole Kabilesi hükümetin önerisini reddetti ve Amerikan ordusunun ilerlemelerini geri püskürtmek için Florida'daki siyahi köle topluluğuyla birlikte hareket etmeye karar verdiler⁵⁸. Seminoleler bu çağrılarında Gruger ve DePeyster plantasyonunda destek buldular. Seminole liderlerinin iddialarını dinleyen bazı özgür siyahiler Amerikalılara karşı silahlanmak için hemen gönüllü oldular⁵⁹.

Cherokee Kabilesi'nin 17.000 üyesinden sadece 500'ü Antlaşma Partisi'ne katılmıştır. Göç etmeyi reddeden Ross ve takipçileri Senatoda sadece bir oyla kabul edilmiş olan yasanın yeniden oylanmasını istemişlerdi. Ancak zorbalığı maharet sayan ABD yönetimi 1838 baharında, Jackson'ın halefi Martin Van Buren, General Winfield Scott ve 7.000 askerini bu zorunlu göçü yürürlüğe koymak amacıyla Georgia'ya göndermişti. Bir ay boyunca, ABD birlikleri binlerce Cherokee'yi zorla evlerinden çıkardılar. Bu zorlama sonucunda kabile

⁵⁷ Locks vd., *a.g.e.*, p. 547.

⁵⁸ 1823-1830 yılları arasında ABD, yerli ajanlar vasıtasıyla Seminole Şeleriyle anlaşma yapmaya çalışmıştır. Bu anlaşmalar gereği ABD bölgeye sınırsız yerleşmeye muvaffak olmuştur. Bu yerleşme karşılığında yerlilerin gözünü boyamak amacıyla toprakları başaltmaları için para ödemesi yaptı. Seminole liderleri bu parayı kabul etmeyerek yurtlarını terk etmek istemediklerinde ise ABD'liler baskı ve askeri güç kullanma yoluyla istediklerini almaya çalıştılar. Buna karşı Seminole liderleri misilleme yapınca da ajanlar Seminoleleri saldırgan ilan ettiler ve güç kullanma gerekçelerinin haklı gösterecek sebepler aradılar (Hobbs, *a.g.t.*, s. 2).

⁵⁹ Watts, *a.g.m.*, p.5. Siyahilerin Seminole savaşlarında rol almasıyla ilgili Amerikan tarihçileri arasında bazı fikir ayrılıkları bulunmaktadır. İkinci Seminole Savaşı'nın 1835-1842 arasındaki bölümüne siyahilerin vermiş olduğu katkı yadsınamaz derecede büyüktür. Ancak tarihçilerin siyahilerin katkısını görmezden gelmelerinin en önemli sebebi, özgürleşmiş olan bu topluluğun yeniden köleleştirilmesine yönelik talepler olduğu anlaşılmaktadır. Oysaki siyahiler artık Seminole kültürünün bir parçasıydı ve onların köleleştirilmesi mümkün değildi. Hatta tarihçilerin büyük bir bölümü bu siyahilerden bahsederken onları ister istemez Seminole Black olarak adlandırmakta ve Seminole kültürünün bir parçası olarak saymaktaydılar. Öyleki Seminole Black toplulukları hem Seminolelerin ve hem de Afro-Amerikalıların beyaz kültürene karşı gösterilen direncin bir sembolü haline dönüşmüşlerdir (Watts, *a.g.m.*, p. 6).

üyelerinin bir çoğu kış mevsiminin getirdiği zorluklar ve bir çoğu da toplama kamplarında hapsedilmek suretiyle hastalık ve ölümün pençesine itildiler. Yüzlerce kişi dizanteri ve diğer hastalıklardan öldü. Birkaç yüz Cherokee, Kuzey Carolina dağlarına kaçmayı başarmıştı. Gözyaşı Yolu olarak adlandırılan bu anlaşma ile Georgia topraklarından çıkarılan yerlilerin sayısı 17.000'leri bulmuştur. Ancak bu çıkarılanların en az 6000'i bu yol güzergahında hayatını kaybetmiştir. Buna rağmen kaç kişinin öldüğü kesin olarak bilinmemektedir. ABD'li araştırmacılar en hafifletici rakam olarak kendi tahminlerini 4.000 olarak ileri sürmektedirler⁶⁰. Yok edilenlerin tüm yerli nüfusu göz önüne alındığında ABD'nin 1830'lu yıllarda ciddi bir soykırım yapmış olduğu şüphe götürmez bir gerçektir.

Amerikalıların bu zorlaması karşısında Seminole liderlerinden Osceola, ABD ordusuna karşı direnmek üzere örgütlendi. Seminole kuvvetlerinden çok daha fazla olan ABD ordusuna karşı gerilla taktikleri kullanılmıştır. ABD ordusu Seminolelerden yaklaşık 4.000 kişiyi topraklarından çıkarabilmiştir. Geride kalan 100 ila 400 Seminole savaşı American ordusuna direnip kaçmış ve Everglades topraklarında saklanmıştır⁶¹.

⁶⁰ Locks vd., *a.g.e.*, p. 548.

⁶¹ Savaşlar ABD'ye yaklaşık 40.000.000 dolara mal oldu (Locks vd., *a.g.e.*, p. 548). Az sayıda Seminole Yerlisi 1832'de üç yıl içinde batıya taşınmayı kabul eden bir antlaşma imzaladı. Diğerleri aynı fikirde değildi ve ABD Ordusu antlaşma şartlarını uygulamak için 1835'te geldiğinde, bu Seminoller gerilla direnişi sundu. İkinci Seminole Savaşı, Fort King (Ocala) dışında bir Hint Ajanı ve bir Ordu Teğmeninin öldürülmesi ve Binbaşı Dade katliamının ve Bushnell yakınındaki komutanının öldürülmesinin ardından Aralık 1835'te başladı. Bunu izleyen yedi yıl boyunca, 3000 Kızılderili sayılarının 10 katı ABD ordusuna karşı savaştı. ABD, Kızılderililerden Florida'yı almak için 20 milyon dolar (bugün 430 milyon dolardan fazla) harcadı. Ancak 1836'da Şef Osceola Kızılderilileri birleştirdi ve bir dizi bataklık savaşı kazandı. Şef Osceola, ateşkes bayrağı altında Ordu birlikleriyle tanıştığında, hain bir şekilde yakalanarak hapsedildi. Bununla beraber birçok Ordu subayı Osceola'ya hayran kaldı ve 1838'de Fort Moultrie hapishanesinde öldüğünde, memurlar askeri bir cenaze töreninde ısrar etmişlerdi. Mezar taşına, "Vatansever ve Savaşçı" mahlası yazılmıştır. Savaş onun ölümünden dört yıl sonra sona ermedi. Bu sebeple Kızılderililerin çoğu soykırımla uğramamak için yeni Yerli Topraklarına taşınmayı kabul ettiler ve İkinci Seminole Savaşı 1842'de resmen sona erdi (Douglas S. Files, "Fort New Smyrna and the Second Seminole War in East Florida", *Florida Postal History Journal*, Vol. 21, No. 3, October 2014, p.4).

Sürgün sonrasında Cherokee kabilesi liderleri, Tahlequah denilen Oklahoma yakınlarındaki yeni Cherokee topraklarına geldiler. Cherokee liderlerinden John Ross yeniden baş şef olarak seçilmişti. Seçim gecesi Major Ridge, John Ridge ve Elias Boudinot da dahil olmak üzere Antlaşma Partisi'nin önde gelen üyelerinin birçoğu öldürüldü.

Yerlileri Kaldırma Planı'na göre Mississippi'nin Doğu Sahili'nin dört bir yanına gönderilen yerlilerden kimisi gönüllü, kimisi de zorla yerleşime tabi tutulmuşlardı. Kuzeyde Sauk, Shawnee ve Ottawa gibi gruplar yerli bölgesine taşınmak için anlaşmalar imzaladılar. Potawatomi gibi kabileler sürgün boyunca önemli kayıplar vermişlerdi. Iroquois (Haudenosaunee) gibi kabileler ise göç esnasında kaçmaya muvaffak olmuşlardı. Diğerleri, Sauk, Fox ve Kickapoo'nun ayrılıkçı bir grubunu vatanlarına geri götürmeye çalışan Sauk lideri Black Hawk da kaçmayı başaranlar arasına dahil oldu. Bu duruma tepki gösteren yerleşimciler topraklarının istila edildiğini iddia edince ABD ordusu duruma müdahale edince Black Hawk'un takipçilerinin çoğu, Mississippi Nehri'ni geçmeye çalışırken Bad Axe Savaşı'nda katliama maruz kalmışlardı⁶².

Bu göç sebebiyle Amerika'daki birçok yerli grubun parçalanması, 1830 Kızılderili Tehcir Yasası'nın kalıcı bir mirasıydı. Gruplar kaldırılmaya direnirken, genellikle coğrafi olarak parçalandılar ve ikiye ayrıldılar. Bu gruplar arasında Oklahoma Cherokee Nation (zorla ve gönüllü olarak yurtlarından çıkarılanlar), Cherokee'nin Doğu Bandı (Kuzey Carolina'dan kaçanlar ve kalanlar), Oklahoma Seminole (isteyerek çıkanlar ve Ordu tarafından yakalananlar) ve Florida Seminole (direnenler, Ordudan kaçanlar ve Everglades'te kalanlar) vardı⁶³. 1 Ekim 1830 tarihine ait bir araştırmaya göre ABD'nin planlı olarak yapmış olduğu kıyımlardan sonra Florida'da sadece 208 hane Seminole kalmıştı. Bu nüfusun bulunduğu yerleşim yerleri şöyleydi⁶⁴:

⁶² Locks vd., *a.g.e.*, p. 548.

⁶³ Locks vd., *a.g.e.*, p. 551-552.

⁶⁴ Clay MacCauley (1843-1925). "The Seminole Indians of Florida", *Fifth Annual Report of the Bureau of Ethnology to the Secretary of the Smithsonian Institution, 1883-'84*, published by the United States Government Printing Office, Washington, D.C., 1887, p. 477-478.

1) Monroe County'de, Büyük Selvi Bataklığı'nın kuzey batı kenarında, Okeechobee Gölü'nün on beş ila yirmi mil güneybatısında bulunan Big Cypress Bataklık yerleşimi,

2) Dade County'de, küçük Miami Nehri, Biscayne Körfezi yakınında bulunan ve büyük Seminole savaşı sırasında Port Dallas'ın bulunduğu yerin yaklaşık on mil kuzeyindeki Miami Nehri Yerleşimi,

3) Manatee County'de, batıdan Okeechobee Gölü'ne, muhtemelen nehir ağzından beş mil uzaklıkta boşalan bir dere üzerinde bulunan Fisi Eating Creek yerleşimi,

(4) Brevard County'de, güneye doğru uzanan bir dere üzerinde, Kissimmee Nehri'nin Okeechobee Gölü'ne girişinin yaklaşık on beş mil kuzeydoğusunda bulunan Cow Creek yerleşimi,

(5) Polk County'deki küçük bir gölde, Pierce ve Rosalie gölleri arasında, Kissimmee Nehri'nin ana kıyılarına doğru uzanan Kedi Balığı Gölü yerleşimi.

Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti Florida'daki Seminole Kabileleri üzerinde oynadığı oyunlar ve son savaşla neredeyse yerli nüfusunun ortadan kalkmasına sebep olmuştur. Yukarıda bahsi geçen nüfus sayımı bu konuda ilginç bilgiler sunmaktadır. Buna göre Seminole Kabilesi'nde altmış yaşın üzerindeki nüfus sadece 17 kişiden ibaretken, son yirmi yıl boyunca olağandışı bir ölüm gerçekleşmemiştir. Altmış yaş altı yirmi yaş arasındaki kişi sayısı ise 84 olarak verilmiştir. Daha büyük olanların ise kırk yaşından küçük olduğu görülmektedir. Yirmi yaşın altındakilerin sayısı ise 107 kişi olarak verilmiştir. Florida yerlilerine ait bu nüfus tablosunun aslında gerçek nüfus ile ilgili spekülasyona açık bilgiler sunduğu da bir gerçektir⁶⁵. Seminole kayıpları hakkında farklı bilgiler veren kaynaklar da bulunmaktadır. Bunlardan biri olan Archer, Florida topraklarına taşınan Seminole sayısını yaklaşık olarak 4,420 kişi verirken, Florida bataklıklarında kalan Seminole sayısını ise 500 olarak vererek diğer kaynaklardan biraz daha fazla kişiye işaret etmektedir⁶⁶.

Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti, yerlileri her ne kadar yok etmek istiyor olsa da bu çaba ABD ekonomisini her geçen gün biraz daha

⁶⁵ MacCauley, *a.g.böl.*, p. 479.

⁶⁶ Archer, *a.g.t.*, s. 14.

sıkıntıya sokmaktaydı. Bu sebeple yerlilerin savaş yoluyla değil de kendi istekleriyle yurtlarından ayrılmasını sağlayacak yeni tedbirler alınması amacıyla bazı girişimlerde de bulunulmuştur. ABD hükümeti bu amaçla General Wiley Thompson (29 Ağustos 1833-28 Aralık 1835)'u ajan olarak bölgeye göndermişti.

Thompson, Seminolelerin yurtlarından çıkarılmasının savaş yoluyla değil daha barışçıl yollardan ve masrafsızca yapılabileceğine inanmaktaydı. Bu sebeple ilk iş olarak yerli liderlerle bazı anlaşmalar yapmaya karar verdi. İlk anlaştığı kabilelerden biri olan Apalachicola Seminoleleri yurtlarından çıkmaya razı olunca diğerlerinin de aynı yolu izleyeceği zannına kapılan Thompson, temaslarına devam etme kararı aldı. Oysa ki diğer kabileler yeni yerleşim yerlerinin avcılık ve tarım alanlarını sınırlandırması sebebiyle bu plana karşı çıkmaktaydılar. Thompson, Tampa'daki kabileleri birleştirme konusunda ısrar edince kabileler arasındaki koalisyon da kendiliğinden gerçekleşti. Thompson'un bir araya getirmeyi başardığı kabileler kısa bir süre sonra Seminole lideri Osceola'nın fikirlerini benimseyerek kaldırma politikasına karşı harekete geçtikleri görülmüştür. Thompson ise ikna görüşmelerine 1835 yaz aylarında devam etti. Bütün bu görüşmeler sonucunda on üç Seminole şefinden sekizi ikna edilmişti. Ancak Osceola ve Alachua Seminole liderleri arasında uzlaşma sağlanamayınca, Thompson'un kredisi tükenmiş, Osceola'nın karşı hareket kabiliyeti artmıştı. Thompson, Osceola'yı yurtlarından çıkmaya zorlayan bir anlaşma teklif edince de savaşın ilk tohumları atılmış oldu.

Thompson'un uzlaştıramadığı bu iki kabile hızla silahlanmaya başlayınca, Thompson bunlara silah temin ederek dış desteğin önünü kesmek istedi. Ancak bu durum Seminolelerin savaş gücünün artmasına sebep oldu. Nihayetinde savaşa hazırlanan Seminoleler 1835 Sonbaharında ailelerini bataklıklara taşıyarak, köylerini boşalttılar. 26 Kasım 1835'te savaşı başlatan ilk adım Osceola'dan geldi ve Alachua Seminolelerinden Charley Emathla'yı öldürdü. Savaş artık başlamıştı ve Thompson'un yapabileceği hiçbir şey yoktu⁶⁷.

İkinci Seminole Savaşı 28 Kasım 1835'te Seminole saldırıları ve Francis L. Dade'nin kumandasındaki 108 askerin tamamının yok

⁶⁷ Hobbs, *a.g.t.*, s. 4-5.

edilmesiyle başlamıştı⁶⁸. Aynı gün Seminole lideri Osceola, Fort King'de yerli ajan Wiley Thompson'a saldırdı. 31 Kasım 1835'te Withlacoochee Nehri yakınındaki Seminole köyleri 750 asker ve gönüllü tarafından kuşatıldı. Haziran'ın ortalarına kadar Seminolelere ait şeker tarlalarının tamamı yokedilerek yüzlerce yerli ve siyahi köle ele geçirilmişti⁶⁹. 108 ABD askerinin yok edilmesi Kongrenin savaşı finanse etmek üzere orduya 500 bin dolar tahsisat göndermesine neden oldu. Bu durum barışçıl temasların terkine ve doğrudan bir savaşın ateşinin yakılmasına sebep olmuştur. 1830 Yerli Kaldırma Yasası ve bu çerçevede geliştirilmiş olan barışçıl politikalar, aslında yerlilerin güçlü oldukları zamanlarda ABD'nin mağduriyetine işaret edebilmek için kullanılan bir vasıttan başka bir şey değildi. Bu politikalar sayesinde ajanlar gerektiğinde yerlileri saldırgan olarak ilan edebilmekte, gerektiğinde de yine bu politikalar ileri sürülerek yerlilere zor kullanmayı kanuni çerçevelere oturtabilmekteydiler⁷⁰.

General Edmund P. Gaines Şubat 1836'da New Orleans'a gelerek Dade'nin komutasındaki birlikleri devralmıştı. Bu birlikler kısa bir süre sonra Başkan Andrew Jackson tarafından General Winfield Scott'a devredildi. Scott 5000 adamıyla Seminole topraklarını ve ailelerini ele geçirmek üzere yeni bir planı devreye soktu. Bu plan aslında Napolyon doktrininden adapte edilmişti ve "taktik öğretim ve emirlere kesin bir itaat"i emretmekteydi. Ancak bu plan da pek işe yaramadı. Scott'ın Napolyon taktiklerini kullanma konusunda gerçekçi olmayan beklentisinin farkında olan Florida Bölge Valisi John H. Eaton, Scott'a Avrupa taktiklerinin Florida bataklıklarındaki Seminollere karşı çalışmayacağını söyledi. Bunun üzerine daha büyük bir ordu kurmak ve şiddete başvurmak yolunu seçen Scott, Withlacoochee Nehri yakınındaki Seminole köylerine saldırmaya karar verdi. Planın uygulamaya konulması sonucunda Seminolelerin pek çoğu öldürüldü, toprakları ele geçirildi⁷¹. 1836'nın sonlarına doğru Florida'nın yeni valisi

⁶⁸ İki ordunun durumu hakkında bkz. Anderson, *a.g.e.*, p. 5-6. 180 Seminole savaşçısının saldırısı sonucu 110 ABD askerinin tamamının yok edildiği ve İkinci Seminole Savaşı'nın başlangıcı olarak gösterilen hadisenin tarihi hakkında kaynaklarda bazı farklılıklar vardır. Scallet de bu tarihi 23 Aralık 1835 olarak vermektedir (Scallet, *a.g.t.*, p. 7).

⁶⁹ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 7; Hobbs, *a.g.t.*, p. 9.

⁷⁰ Hobbs, *a.g.t.*, s. 2.

⁷¹ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 6.

Richard K. Call, Başkan Jackson'un emriyle savaşı sonlandırmakla görevlendirildi. Yüzlerce gönüllüden ve düzenli askerlerden oluşturulmuş bir kuvvet, Call'ın yönetiminde Withlacoochee Nehri kenarındaki Seminole kuvvetlerine saldırdı. Wahoo Bataklığı'ndaki savaşı kaybeden yerliler Florida'nın iç kesimlerine doğru kaçmışlardı⁷².

1837 yılı, savaş için bir dönüm noktası olmuştur. Çatışmaların kumandası General Thomas Jesup'a verilmişti. Jesup'a karşı direnmeye çalışan Şef Micanopy pek çok Seminole'yi peşinden sürükledi. Nihayet Mart 1837'de iki taraf arasında Fort Dade'de bir çeşit kapitülasyon anlaşması imzalandı. Seminoleler Tampa yakınlarına göçü kabullenen bir anlaşmaya razı oldular. Fakat Haziran'da camplardan kaçmayı tercih ettiler ve yeni bir savaş için hazırlıklara başladılar. Bunun üzerine General Jesup, hükümetten okyanus sahillerinden yardım alan ve çoğunlukla bataklıklara sığınan yerlileri izleyebilmek için donanma talep etmiştir. Hükümet Seminole kuvvetlerinin savaşın başlangıcından beri sahillerden gelen Bahamalılar ve Kübalılar tarafından desteklendiğine inanmaktaydı. Jesup, donanmasının etki alanını karadan ve denizden yapılan koordineli saldırılarla genişletmiştir. General Jesup, aldığı tedbirler sayesinde Seminole liderlerini tek tek yakalayarak hapsedmiştir. Bunlardan en önemlisi Seminolelerin genç ve kurnaz lideri Osceola idi. Miconopy de dahil olmak üzere diğer liderlerin tamamı onun ardından teslim olmak zorunda kalmıştır⁷³.

Kasım 1837'de Jesup, 9000 adam ve bir o kadar da sivil gönüllüyle yeniden harekete geçti. ABD, savaşın başlangıcından beri ilk defa bu denli büyük bir orduyu sahaya sürmüştü. 1837 Noel'inde Okeechobeelerle yapılan Loşahatchee Savaşı birkaç haftada sonuçlandı. ABD kuvvetleri Yüzbaşı Zachary Taylor tarafından yönetildi, Okeechobeelerle savaş büyük bir başarıyla sonuçlandırılmış olsa da Seminole kahramanlarından biri kadın ve çocukları Everglades'e kaçırmaya muvaffak oldu. Siyahi Seminolelerin çoğu özgür olmayı tercih ederek General Jesup'un teklifine sıcak baktılar ve çatışma alanından ayrılarak Batı Florida'ya gitmeyi tercih etmişlerdi. Jesup, Everglades'te Seminoleleri takip etmeye devam ederken, Savaş Bakanlığı'na danışarak savaşı sonlandırıp sonlandırmayacağını sormuştur. Savaş bakanı Joel

⁷² Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 7; Hobbs, *a.g.t.*, p. 9-10.

⁷³ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 7.

Poinsett, Jesup'a Florida'da bir tek Seminole kalmayınca kadar savaşa devam etmesi talimatını göndermiştir⁷⁴.

1839 yılı sonlarına kadar bu talimat doğrultusunda hareket eden Jesup, beklenen sonucu alamayınca ABD hükümeti Florida yerlileri ile yeni bir anlaşma yapıp yapılamayacağını araştırmak istedi. Başkan Martin Van Buren (4 Mart 1837-4 Mart 1841), ordunun en yüksek memuru General Alexander Macomb'u Seminolelerle barış yapmak üzere görevlendirmişti. Yapılması istenen bu anlaşma Seminolelerin Florida'dan tamamen çıkarılmalarını içermekteydi. Fakat anlaşma Haziran 1839'da Cloosahatchee Nehri boyunca yerli postalara yapılan saldırılar sebebiyle kesintiye uğradı. Bu saldırıları bir bahane olarak kabul eden hükümet en son Seminole'nin kaldırılmasına kadar savaşa devam edileceğini açıklayarak, meseleye son noktayı koymuştur⁷⁵.

Bu açıklamadan iki yıl sonra da bir sonuç alamayan ABD, yeni başkan Zachary Taylor (4 Mart 1849 - 9 Temmuz 1850) tarafından savaşın sonlandırılması için yeni bir adım atmak zorunda kaldı. 1840-1841'de Florida'daki Seminole yerlilerine karşı verilen savaş sırasında ordu komutanı olan General Walker K. Armistead da tıpkı bir önceki savaş bakanıyla aynı cevabı verdi. Amistead, Everglades'ten son Seminole çıkarılıncaya kadar kanolar, küçük botlar vs. ile savaşın devam ettirilmesini istedi. ABD'nin bu kararı karşısında dik duruş sergileyen Seminole liderlerinden Ablaka (Sam Jones) ve Coacoochee (Wildcat) savaşın gerilla taktikleriyle sürdürülmesine karar verdiler. Gerilla taktikleri kullanarak saldırılarına devam eden yerliler hapisanelerdeki Seminole kuvvetlerini kaçırmaya muvaffak oldular. Sonunda, üstün ABD güçlerine karşı Micanopy yakınlarında büyük başarılar gösteren Seminole savaşçıları, ABD ordusundan en az on askeri telef etmişlerdi. Birkaç gün sonra St. Augustine'nin birkaç mil batısında bir başka ABD birliği Coacoochee ve adamlarının saldırısına uğradı ve altı asker öldürüldü. Bir diğer ABD birliği ise Dade County'de Seminole Şefi

⁷⁴ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 8. Oskeechobee Savaşı ile ilgili olarak 23 Mart 2001 tarihli The Seminole Tribune adlı gazetede Yolanda Ponce De Leon'a ait bir yazıda, savaşı anlatan hiçbir kaynakta var olmayan bir ayrıntıya yer verilmiştir. Söz konusu yazıda Seminole savaşçıları 400, Amerikan savaşçıları ise 1200 olarak gösterilmiştir. (Yolanda Ponce De Leon, "Oskeechobee Battlefield Festival Draws Attention To Saving Site", *The Seminole Tribune*, Volume: XXII, Number: 4, 23 Mart 2001, p. 8).

⁷⁵ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 9.

Chakaika'nın saldırısına uğradı ve yedi kişi öldü⁷⁶. Bu saldırılar Kasım 1840'ta da devam etti ve beş asker öldürüldü. Mayıs 1841'de ise Armistead ve Yüzbaşı William Worth Seminole saldırılarını durdurmak üzere anlaştilar⁷⁷. Bu anlaşma sonuç verdi ve sıkıştırılan Seminoleler 1842 yazında Florida'nın güney batısında yaşamak üzere ABD ile yeni bir anlaşma yapmayı kabul ettiler⁷⁸. Nihayet bu anlaşma ile ABD kuruluşundan sonra içinde bulunduğu en uzun savaş olan İkinci Seminole Savaşı'nı sonlandırmış oldu. ABD bu savaş boyunca yaklaşık 1500 asker, 150 parça donanma ve yüzlerce gönüllü ve sivil zayiata uğramıştı. Çatışmalar sırasında yüzlerce Seminole ölmüştür. Ancak ABD kaynakları ölen Seminole savaşçıları hakkında herhangi bir sayı zikretmezken sadece yaşayanlar hakkında bilgi vermekte ve 3000'den fazla yerlinin şimdiki Oklahoma'ya taşındığını ifade etmektedirler. Buna karşılık ABD kayıpları en ince noktasına kadar sıralanmakta ve küçücük Seminole gruplarının koca ABD ordusuna verdiği zararlar allandıra ballandıra anlatılmaktadır. Oysaki savaşlar ve zorunlu göçler sırasında yüz binlerce Seminolenin öldürülmüş olduğu satır aralarına gizlenmekte ve çok az bir Seminole topluluğunun yeni yaşam alanlarına ulaşmış olduğu dile getirilirken, çeşitli bahanelere sığınma yöntemleri kullanılmaktadır⁷⁹.

ABD kaynaklarında 1835-1842 yılları arasında Oklahoma'ya zorla sürgün edildiği belirtilen 3000 yerli hakkında kesin bir dil kullanılmazken, göç sırasında ölen yerlilerin bir çoğunun hastalıktan öldüğü iddiası da pek inandırıcı bulunmamıştır. Hatta bu savaşın Amerikan tarihine bir de hediyesi vardır ki, bu Başkan Andrew Jackson'un "yerli katili" olarak literatüre geçmiş olmasıdır⁸⁰. Bu unvan (!) savaşın Seminoleler için ne denli kanlı geçtiğinin açık belirtisi olarak kabul edilebilir. Amerikalılar savaş sırasında yapmış oldukları masrafları, bizdeki "insanı yaşat ki devlet yaşasın" deyişini "insanı öldür ki devlet

⁷⁶ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 9.

⁷⁷ Hobbs, *a.g.t.*, s. 42.

⁷⁸ Savaşın genel yönetimi ve sonuçları hakkında bkz. Hobbs, *a.g.t.*, s. 43-45.

⁷⁹ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 10. 1843 yılı sonuna doğru 3824 Seminole gemilerle Seminole dışına taşındı. Amerikan Ordusu savaşta sadece 328 kayıp verirken, 1466 ölü vermişlerdi (Anderson, *a.g.e.*, p. 74).

⁸⁰ Andrew Jackson bu savaş sonunda tarihe "Yerli Katili" olarak geçmiştir (Archer, *a.g.t.*, s. 14).

yaşasın” şekline çevirerek savaş sebebiyle ABD’nin ödemiş olduğu en büyük bedel olarak ortaya atmaktadırlar. Savaş sırasında harcanan 20 milyon dolar ABD tarihinde acı bir kayıp olarak zikredilmektedir⁸¹.

ABD ile Seminole kabilesi arasında geçen ve yaklaşık 7 yıl süren bu savaş sırasında verilen kayıplar göz önüne alındığında, Batılı tarihçiler bir tarafı kahraman, diğer tarafı ise saldırgan gösterme konusunda son derece zalimane bir usul kullanmaktadırlar. Adil olmayan bir savaşta ABD’nin verdiği kayıplar tek tek, kişi kişi ve yer gösterilerek ortaya konulurken Seminolelerin verdiği kayıplar ise bir kelime ile geçiştirilmiştir. Bu durum ABD tarihçilerinin son derece açık bir şekilde işlenmiş olan yerli soykırımını gizlemek amacıyla, kelime oyunlarına başvurarak, işlenen cinayetleri saklamaya çalıştıkları görülmektedir. Burada kullanılan bütün eserler dikkatle incelendiğinde, Seminole nüfusu ve seminole kayıpları hakkında verilen rakamlar, Batılı tarihçiler arasında söz birliği edilmişçesine hiçbir şey ifade etmeyecek kadar küçüktür, hatta bu çabalar hakikati gizlemek adına zorlama bir tarih yazılmaya çalışıldığının da göstergesidir.

4. Siyahi Seminolelerin İkinci Seminole Savaşı’na Olan Katkıları

Seminole ulusunu oluşturmak için kaçak kölelerle birleşecek olan Amerikan Kızılderili gruplarının Florida’ya ilk göçü XVIII. yüzyılın başlarında başladı. Bu göçün tetiklediği hadiseler Kuzey Florida bölgesini İspanyollar ve İngilizler arasında tam bir savaş alanına dönüştürmüştür. Bu savaşlar sırasında İngilizler 1704’e kadar Kuzey Florida’nın yerli sakinlerinin çoğunu yok etmeyi başarmışlardı. İspanyollar ise İngilizlerin zulmünden kaçan Creek topluluklarını 1715-1814 yılları arasında güneye, Florida’ya göçürmüşlerdi. İspanyollar bu sayede İngilizler ile kendi sömürgeleri arasında tampon bir bölge oluşturmak istemişlerdir. Florida’da yerleşen yerliler, beyazların elinden kaçarak bu topraklara yerleşmiş olan köle ve özgür siyahilerle birleşerek yeni köyler kurmuşlardır. Bu tarihten sonra Creek kelimesi "Seminole", "Black Seminole", "köle" ve "kaçak" anlamında kullanılmaya başlanmıştır⁸².

⁸¹ Archer, *a.g.t.*, p. 15.

⁸² Watts, *a.g.m.*, p.6.

Florida'daki siyahiler hakkındaki en erken kayıtlar 1513'ten öncesine ait olup, İspanyol kaşifler ve Hispanola yerleşimleriyle ilişkilendirilir. İspanyollar, ilk siyahi köle yerleşimlerini 1526'da San Miguel de Gualdape (bugün kü Sapelo Sound, Georgia yakınında)'de kurmuşlardı. Zamanla bu köleler yerli Amerikalılarla yaşamaya başladılar ve ticaret yaptılar. Ancak yaşam koşullarının kötüleşmesiyle hastalıklara yak olmaya başlayan yerliler, Guale İndian İsyanı'nı çıkarınca, pek çok siyahi köle onlara katıldı. Bu durum karşısında İspanyollar siyahi kölelerin çoğunu Florida'nın iç kesimlerine göçürerek, Amerikan yerlileriyle ilişkilerini kesmek ve bu sayede isyanı sonlandırmak istediler⁸³. Bununla beraber İspanyollar tarafından Afrika kökenli kölelerin Florida ve çevresine sevkiyatı devam etmiştir. XVII. yüzyılın ortalarına kadar devam eden bu sevkiyat bölgedeki yerliler ile kölelerin ilişkilerinin gelişmesine ve bir nevi akrabalıkların kurulmasına sebep olmuştur. 1670'li yıllarda Güney Carolina'nın Charles Town yerleşim biriminde kurulan bir İngiliz kolonisi İspanyolların kontrol ettiği topraklarda kalmıştı. Bu sebeple iki devlet siyahi kölelerin durumu üzerinde anlaşmaya varmışlardı. Böylece köleler zaman içinde yeteneklerini, bilgilerini ve kültürel gelişmişliklerini artırarak diplomaside, ticarete önemli yerlere geldiler. İngiltere'nin sömürgesi Carolina'dan başlayan köle kaçışları sonucunda İngilizler ve İspanyollar arasında ilk restleşmeler de bu dönemde başladı. İngilizlerin talep ettiği köleler İspanyollar tarafından teslim edilmediği gibi, bu köleler Florida'daki yerlilerle kaynaştılar ve İspanyol vatandaşları arasına karıştılar. İspanya kralı 1693'te bir kurtuluş belgesi yayınlayarak kölelerin vatandaşlığa kabulüne karar verdi⁸⁴.

Florida'daki bu yeni költ, yani Seminole yerlileri Amerika'nın diğer bölgelerinden özgürlüğe kaçan köleleri kendi köylerine kabul etmişlerdir. İspanyollar da bu oduşumu kendi politikalarına uygun olduğu için desteklemişlerdir. Gelen bu köleler genellikle tarım alanlarında çalışanlar olması sebebiyle, Seminole bölgesindeki köylerin düzenlenmesinde ve gelişmesinde önemli vazifeler üstlenmişlerdir. Siyah göç, Seminole yerli gruplarının kabul edişiyile giderek daha fazla tercih edilmiştir. Sömürge dönemi boyunca, İngiliz kolonilerinden

⁸³ Dixon, *a.g.t.*, p. 15.

⁸⁴ Merkezi Africa- Angola, Senegambia, Winward Coast, Sierra Leone, and the Gold Coast'tan getirilen siyahi kölelerin Carolina'daki nüfusu 1733-1807 yıllarına kadar hızla arttı ve 63,401 kişiye ulaştı (Dixon, *a.g.t.*, p. 16-17).

kaçan kölelere özgürlük ve koruma vaat eden İspanyollar, Afro-Amerikalıların Florida'ya göçünü teşvik etmişlerdi. İspanyol Kralı, 1699 gibi kısa bir süre önce Florida'ya giren ve Katolikliği seçen tüm Afro-Amerikan kaçaklarına sığınma hakkı verileceğini ilan eden bir kraliyet fermanı yayınladı⁸⁵.

Bu fermanın bir getirisi olarak yüzyıl boyunca kaçak köleler Seminolelerin yaşadığı Florida'ya sığındı. Bu köleler Seminole Kızılderilileriyle yakın ilişkiler geliştirdiler. Seminoller başlangıçta bu köleleri Avrupa kökenli ABD'lilerden satın veya Devrim Savaşı sırasında sadakatlerine karşılık Büyük Britanya'dan tazminat olarak almışlardı. Ancak Seminole kölelik kavramları, Avrupa kökenli kölelik kurumundan çok farklıydı. 1770'lerde, Güney'i dolaşan bir doğa bilimci William Bartram, Seminole köleliğinin özelliklerini gözlemledi. Ona göre, bu tutsaklar her ne kadar sonsuza dek köle olarak ayırt edilseler de kabile şefleri onlara çok fazla özgürlük verdi ve bu köleleri kabilenin özgür üyeleriyle evlenmeye teşvik etmişlerdi. Seminoleler bu evliliklerden doğan çocukların özgürlüğünü onaylayarak onlara eşit muamele etmekteydiler. Yerlilerin, esirlere uyguladığı bu muamele Afro-Amerikan kölelerine köylerdeki yaşamlarının seyrini belirleme özgürlüğü sağlamaktaydı. Köle aileleri kendi konutlarında diğer köylülerle eşit şartlarda yaşıyorlardı. Bazı kölelerin bireysel arazileri bile vardı. Afro-Amerikalıların tarım bilgisi görünüşte yerli şeflere fayda sağladı, çünkü Florida'daki Euramerican gezginleri Afro-Amerikan kölelerin bulunduğu köylerin "daha iyi çiftlikler" şeklinde düzenlendiğini söylemektedirler. Seminole ajanı Gad Humphreys, Siyahi Seminole kölelerin sağladığı emeğin asgari düzeyde olduğunu belirtmiştir. Bunun sebebi bu kölelerin "... sadece eğilimlerine uygun olduklarında çalışıyor" olmalarıydı. Özgür yerli nüfusun örnekleri Seminole yerli gruplarının üst hiyerarşisinde bile sık sık meydana gelmekteydi. Örneğin, üst düzey şef Seacoffee'nin oğlu olan Eneha Micco (Bowlegs), İkinci Seminole Savaşı sırasında Seminole milletinin kalıtsal "üst şefi" olan siyahi ve yerli karışımı bir kadınla evlenmişti⁸⁶.

Bu kültürün gelişimi sonucunda 1835 öncesinde Siyahi Seminole yerleşimleri ve nüfusu hızla arttı. Bu kölelerin oluşturduğu köyler

⁸⁵ Watts, *a.g.m.*, p.6.

⁸⁶ Watts, *a.g.m.*, p.7.

Pilalikaha, King Hadjo's Town, Bucker Woman's Town, Mulatto Girls' Town ve Minatti idi⁸⁷. Seminole köylerinde oturan siyahi Seminoleler, yerli Seminolelerle olan ilişkilerinde beyaz adamdan daha tutarlı idi. Yerli Seminolelerden aynı aile içinde olmak şartıyla siyahi köleler alınıp satılabilir ve miras dahi bırakılabilirdi. Ancak yerli Seminolelerin siyahi köleleri beyaz adama satması çok nadir bir olaydır⁸⁸. Bununla beraber yerli Seminoleler ile siyahi Seminoleler arasında beyaz adama karşı büyük bir bağ vardı ve bu bağ onların birbirleriyle olan ilişkilerini sürekli hale getiriyordu. 1820'lerde Siyahi Seminolelerin köylerini ziyaret edenler nüfuslarının 300 ila 600 erkek, kadın ve çocuk olduklarını, yaşam tarzlarının yerli Seminolelerle neredeyse tam olarak örtüştüğünü ileri sürmüşlerdir⁸⁹.

Siyahi Seminolelerin İkinci Seminole Savaşı'na katılmalarına sebep olan faktörler, 1810 ila 1819 arasında gelişip olgunlaşmıştır. Bu zaman diliminde Siyahi Seminoleler, ABD'nin saldırılarını Avrupalı güçlerin işgal ettiği Florida bölgelerine yönlendirmek suretiyle ABD'ye karşı İngilizler ve İspanyollarla ittifak kurmuşlardı. Bu taktik karşısında ABD kuvvetleri kaçakları yakalamak, kaçak kölelerin sığınaklarını yok ederek İngiliz ve İspanyollara verilen Seminole desteğini kırmak için yerli topluluklara baskınlar düzenlemişlerdi. Andrew Jackson'un komutasındaki Amerikan kuvvetleri Seminole köylerini tahrip ederek, önce İngilizleri Florida topraklarından çıkardı, sonrasında İspanyolları da 1819'da teslim olmaya zorlayarak, 1821'de ABD ile İspanya arasında imzalanan satış anlaşmasıyla Florida resmen ABD'nin bir parçası olmuştur. Andrew Jackson ise Florida'nın ilk valisi olarak görevlendirilmişti⁹⁰. Florida'yı satın aldıktan sonra, ABD hükümeti buradaki yerli topraklarını Amerikan yerleşimcilerine açmaya başlamıştır⁹¹. ABD bu amaçla 1823'te yeni bir plan hazırlayarak Florida'nın merkezinde kurulan yeni yerleşimlerden Seminole yerlilerini çıkarmak amacıyla, yerli liderleriyle Fort Moultrie Antlaşması'nı imzalamıştır⁹². Bu anlaşmaya uygun olarak Seminole yerli liderleri topraklarına giren kaçak köleleri hak sahiplerine iade etmeyi

⁸⁷ Dixon, *a.g.t.*, p. 20.

⁸⁸ Watts, *a.g.m.*, p. 8.

⁸⁹ Watts, *a.g.m.*, p.8-9.

⁹⁰ Scallet, *a.g.t.*, p. 65.

⁹¹ Watts, *a.g.m.*, p.16.

⁹² Rivers, *a.g.m.*, p. 4.

kabul ederken, ABD hükümeti Seminole topraklarını Euramerican müdahalesinden koruma sözü vermişti. Seminole ülkesi antlaşma şartlarına uymaya çalıştıkça, ABD hükümetinin vaatlerine uymak gibi bir niyetinin olmadığı kısa zamanda anlaşılmıştır. Bununla beraber ABD hükümeti, Seminole milletinin kaçak köleleri barındırdığı yönündeki iddialarını sürdürdü. Seminole liderleri bu iddiaları reddetmekle kalmadı ABD'lileri yerlilere ait çok sayıda köleyi çalmakla suçladı. Yerlilerin kölelerini kurtarma çabaları, Florida mahkemelerinde dava açma zorunluluğu yüzünden daha da karmaşık hale geldi⁹³. Bununla birlikte, Florida yasası Seminole Kızılderililerine, Amerikalıların herhangi bir köle hakkında ortaya bir iddia atmaları halinde, beyazların bu iddia karşısında yasal mülkiyet kanıtı sunmalarına gerek kalmaksızın kölenin hemen teslim olması gerektiğine hükmetmiştir. Bu durum karşısında elleri kolları bağlanan Seminole yerlileri, ABD'nin aşırı taleplerinden korunmak amacıyla alilelerini ve kölelerini hükümetin tahsis ettiği topraklara nakledilmek zorunda kalmışlardı. Ancak bu nakiller sonucunda görülmüştür ki kendilerine tahsis edilen topraklar çoğunlukla bataklıklardan oluşmaktaydı. Seminole liderleri kendileri için ayrılan bu toprakların çok küçük ve kalitesiz olduğunu ileri sürerek Florida'dan ayrılmak istemediklerini ve bu topraklarda daha iyi yaşam koşulları sağlayacak başka toprakların verilmesini talep ettiler. Amerikan hükümeti ise bu talebe 1824 gibi erken bir tarihte Seminole liderlerinin şiddetle karşı çıktığı Batı'ya göçü zorunlu hale getirerek karşılık verdi.

Seminole şefleri, İspanyolların yasadışı bir şekilde ABD'ye Seminole arazileri sattığını, oysa ki bu mülkün tamamının Seminolelere ait olduğunu iddia etmekteydiler. Ayrıca Fort Moultrie Antlaşması, Florida'daki Seminole evlerini yirmi yıl boyunca garanti etmesine rağmen, ABD'li yetkililer Seminolelerin Batı'daki Creek Konfederasyonu'na katılmasını önermeye başlamışlardı⁹⁴. Seminoller bu teklifi tehdit edici ve saldırgan bulmuşlardı. Çünkü Seminoleler

⁹³ Watts, *a.g.m.*, p.16.

⁹⁴ Creek konfederasyonu, Carolina ve Georgia'nın sahil kesiminde Muscogulgee dilini konuşan küçük insan gruplarının oluşturduğu bir kültür olup, bu gruplar arasında Guale, Yamasse ve Yuchi gibi topluluklar yer almaktadır (Kasee, *a.g.m.*, p. 124; Archer, *a.g.t.*, s. 12).

uluslarını Creek ulusundan bağımsız görmekteydiler⁹⁵. Ayrıca, Creekler, Siyahi Seminoleleri yakalayıp köleleştirmekte ve Seminole köylerine baskın düzenlemekteydiler. Yerli Seminoleler, Siyahi Seminoleleri tehdit eden bu teklife şiddetle karşı çıkmakta ve onların kendi aileleri dışında köle olarak alınıp satılmalarını kabul etmeye asla yanaşmayacaklarını ABD'li yetkililere söylemekten çekinmemişlerdi.

Siyahi Seminolelerle kurulan bu bağ Seminole yerlilerini güçlendirirken, ABD'yi endişelendirmekteydi. 28 Mayıs 1830'da Başkan Andrew Jackson, güneydoğu ABD'de ikamet eden tüm yerlilerin Mississippi'nin batısına göçlerini zorunlu kılan bir yasayı Kongreden geçirmeye muvaffak olmuştu. Bu yasaya göre göçen yerliler burada hiçbir müdahaleye maruz kalmadan kendi topluluklarını ve hükümetlerini kurabileceklerdi⁹⁶. Bu yasa ABD tarihinde "Yerli Kaldırma Yasası (Indian Removal Act)" olarak yer almıştır⁹⁷. Yasanın hemen akabinde yerlileri vatanlarından göçürmeye yönelik baskılar artmaya başladı. Nihayet Seminole yerli liderleri ABD'nin sunduğu batı topraklarını incelemek üzere bir heyet göndermeyi kabul etmeye zorlandılar. 9 Mayıs 1832'de, birçok Seminole Kızılderili şefi, bir Seminole heyetine Oklahoma'yı ziyaret ederek teklif edilen toprakları denetlemesini ve izlenimlerini konseye bildirmesine izin veren Payne's Landing Antlaşması'nı imzalamışlardı. Şefler, delegelerin arazileri değerlendirmesini dinledikten sonra, Seminole ülkesinde çeşitli grupları temsil eden konsey üyeleriyle göçün esasına karar vereceklerdi⁹⁸.

⁹⁵ Watts, *a.g.m.* p.16.

⁹⁶ Amerika'daki İngiliz kolonilerini dönüştürmek için Creekler Fransa, İspanya ve İngiliz kaşifler tarafından Mississippi Nehri'nin batısındaki topraklara yerleştirilmişlerdi. Ancak Amerikalılar yerlileri bu topraklardan çıkarmak ve büyük nehrin batı tarafındaki toprakların dışına çıkarmak istiyorlardı. 1812'de İngiltere ile yapılan savaşta Amerikalılar Muscogean ve Cherokee yerlileri tarafından desteklenmişlerdi (Kasee, *a.g.m.*, s. 124.)

⁹⁷ Smith, *a.g.böl.*, p. 125; Yerlileri kaldırma yasının uygulanması için başlatılan çalışmalar sonucunda henüz İkinci Seminole Savaşı başlamadan önce 28 Aralık 1835'te Major Francis Dade komutasındaki bir ABD ordusu 180'den fazla Seminole ve Siyahi Seminole'yi Orlando'nun yaklaşık 60 mil batısına taşınmaya muvaffak olmuştur. 19 Nisan 1842'ye gelindiğinde ise yaklaşık 4000 Seminole ve Siyahi Seminole merkezi Florida'dan çıkarılarak batı yakasına gitmeye zorlanmıştır (Beatty, *a.g.m.*, s. 13, 14).

⁹⁸ Amerikalı yetkililer ise Payne's Landing Antlaşması'nın Seminole göçünü garanti ettiğine inanıyorlardı (Watts, *a.g.m.*, p.17).

1833'ün ilk aylarında, tercüman olarak görev yapan siyahi lider Abram da dahil olmak üzere seçilen Seminole liderleri Oklahoma'yı ziyaret ettiler. Seminole heyeti toprakları gördükten sonra, ajan John Phagan imzalamaları için ek bir anlaşma hazırladı. Bu anlaşma, Seminole liderlerinin toprakları onayladığını ve Seminole ulusunun göç edeceğini doğruladığına dair bağlayıcı maddeler içermektedir. Başlangıçta, delegeler imzalamayı reddettiler ve tek başına bütün ulus için göç konusunda karar vermeye yetkilerinin olmadığını ileri sürdüler. Sonunda Phagan, temsilciler anlaşmayı onaylayana kadar liderlerini alı koyarak Florida'ya iade etmeyeceği tehdidinde bulundu⁹⁹.

Delegeler Florida'ya döndüklerinde ve Amerika Birleşik Devletleri tarafından sunulan bölge hakkındaki değerlendirmelerini sunduklarında, konsey göçe karşı oy kullandı. Bu durum iki tarafında masadan kalkmasına sebep oldu. Hükümet, tercüman Abram'ın Amerikalı temsilcilerden iki yüz dolar rüşvet almak için hem şefleri hem de hükümeti bilerek aldattığını iddia etti. Abram'ın hem uzun yıllar birlikte yaşadığı Seminole'ye hem de büyük ölçüde güvendiği Amerikalılara ihanet ettiği yönündeki suçlamaların aslında gerçekte hiçbir ilgisi yoktu¹⁰⁰.

Hükümetin, Payne's Landing Antlaşması'nda Abram'ın aldığını iddia ettiği "rüşvet" in gerçek olmadığı anlaşmanın usulünden anlaşılmaktadır¹⁰¹. Gerçekte Abram'ın aldığı iddia edilen rüşvetin, ancak yerlilerin kaldırılması işlemlerinin sonra ermesiyle elde edilebileceği düşünüldüğünde Abram'ın bu rüşveti almasının mümkün olamayacağı aşikardı. Ayrıca, anlaşma koşullarının Seminole liderlerine tercüme edilmesi sırasında Amerikalı bir tercüman da görev yapmaktaydı. Böyle bir durumda Abram'ın, Amerikalıları aldatmak için terimleri kasten yanlış yorumlaması halinde, ABD adına anlaşmayı yorumlayanların bu aldatmacayı mutlak surette tespit edecekleri de bir gerçektir. Son olarak, siyahi bir Seminole olarak Abram, özellikle Şef Micanopy ve Seminole Kızılderilileriyle yakın bir ilişkisi varken ve yerlilerin kaldırılmasına karşı

⁹⁹ Watts, *a.g.m.*, p.17.

¹⁰⁰ Watts, *a.g.m.*, p.17-18.

¹⁰¹ Anlaşma hakkında bkz. John Mahon, "Two Seminole Treaties: Payne's Landing, 1832, and Ft. Gibson, 1833," *Florida Historical Quarterly*, 41.1 (Jul., 1962), 1-21.

aktif liderliği söz konusu iken, bilerek ulusa ihanet etmiş olması da mümkün görünmemektedir. Bununla birlikte, Antlaşmanın belirsiz ifadeleri ve Phagan'ın eylemleri, Abram'ın okuma yazma bilmemesi ve antlaşmanın kendisini okuyamaması olasılığı ile birleştiğinde, yanlış anlaşılmanın hükümet ajanlarının aldatmacasından doğmuş olabileceğini düşünmek daha gerçekçi bir yaklaşım olacaktır¹⁰².

Payne's Landing Antlaşması bu özellikleriyle doğrudan bir savaş için yeterli bir gerekçe haline gelmiştir. Anlaşıldığı kadarıyla İkinci Seminole Savaşı da bu anlaşmanın yapılaş şekline kaynaklanmıştır. Bu anlaşmadaki pürüzler ve sistematik aldatmacalar sebebiyle Seminole yerlileri göç etmeyi reddetmiştir. ABD hükümeti de yerlileri tehcir için baskı uyguladıkça gerilim artmıştır. Anlaşmanın Siyahi Seminoleleri koruyan veya devam eden baskınları durduracak hiçbir hüküm içermemesi, hükümetin Seminole toplumunu ve bu topluluğun köle üyelerini tümünden yok etmeyi planladığı yönündeki korkuları pekiştirmiştir. Kaldırma işlemine uyum sağlanması halinde Siyahi Seminoleler bireysel olarak satılmaya ve aile bağlarının kopmasıyla karşı karşıya geleceklerdi. Akrabalık ve topluluğun kritik durumu göz önüne alındığında, uzaklaştırma sadece yaşamları değil, aynı zamanda Siyahi Seminolelerin geleneksel değerlerini de tehdit etmekteydi¹⁰³.

Sorun, Florida'daki yerli-beyaz ilişkilerinin bozulmasıyla tam bir çıkmaza girmişti. Savaşı başlatan beyaz adam, Siyahi Seminolelerin ve Kızılderililerin stoklarına ve ürünlerine baskınlar düzenledi. Antlaşmadaki belirsizlikler bu baskınların şiddetini ve sıklığını artırmıştır. General D. L. Clinch, Washington'a "sadece kelimelerden daha güçlü bir güç" çağrısında bulundu, "sınırın tümünün yerliler ve yerli zenciler tarafından ihlal edilebileceğini" söyledi. Bu çağrı üzerine hükümet daha fazla birlik gönderdi. 28 Aralık 1835'te Binbaşı Francis L. Dade, Seminole topraklarının ortasında Fort King'e yürüdü. Hazırlıklı olan Kızılderililer ve siyahiler bu müfrezeyi pusuya düşürdü. Pusudan sadece bir asker kurtulabildi. ABD, kendi saldırısının neticesinden sorumlu tuttuğu Seminole kabilelerini tam bir "soykırım"a maruz bırakacak şekilde ortadan kaldırmaya karar verdi. ABD'nin bu kararı Seminole Kızılderililerini ve Siyahi Seminoleleri ortak düşmana karşı güçlerini

¹⁰² Watts, *a.g.m.*, p.18.

¹⁰³ Watts, *a.g.m.*, p.18.

birleştirmeye yönlendirdi. Siyahi Seminoleler, kısmen veya tamamen Seminole savaşılarından oluşan müfrezelere liderlik yaptılar. Askeri yetkililer, Siyahi Seminolelerin Kızılderililere göre yer değişimine daha şiddetli dirençli gösterdiklerini ileri sürmüşlerdir. Yerlilerden, bir grubun teslim olmaya karar vermesi halinde, Siyahi Seminoleler müttefiklerini savaşıma azmettirmekte veya başka bir gruba katılarak savaşı sürdürmekteydiler. Bu süreçte Siyahi Seminoleler, ABD politikaları için yerlilerden daha büyük bir tehdit olarak görülmüştür¹⁰⁴.

Afro-Amerikalı köleler, Siyahi Seminoleler kadar yerli Seminolelerin davası için de büyük destek ve değer oluşturmuşlardır. Augustine'deki özgür Siyahlar, barut kullanarak Siyahi Seminole kuvvetlerine sadece yardımcı olmakla kalmamış, aynı zamanda plantasyonlara Afro-Amerikalılardan destek gelmesini de sağlamışlardır. Seminole şefi Yaha Hago eşliğinde Abram, Siyahi Seminole kuvvetleri için köle mahallelerinde dolaşarak kuvvet toplamaya muvaffak olmuştur. Savaş boyunca, Siyahi Seminoleler ve yerlilere sığınmak üzere kaçan ya da yakalanan çok sayıda plantasyon kölesi direniş çabalarına katılmıştır. Gruger ve DePeyster plantasyonundaki yaşlı adam gibi savaşa katılmaya direnen köleler, muhalif davranışları için ciddi bir şekilde cezalandırılmışlardır. Bu cezalandırma beyazlara karşı verilen bu savaşta herhangi bir bireyin bir iddiası olsa da büyük bir tehlike arz etmiştir. Bu sebeple Siyahi Seminoleler bir nevi savaş kuralları uygulayarak, direnişi kıracak bütün engelleri ortadan kaldırmakta yerlilerden çok daha kararlı bir duruş sergilemişlerdi¹⁰⁵.

Florida'daki Afro-Amerikan topluluğunun bütün parçaları direnişe büyük destek vermişlerdi. Bu da direnişin, beyaz saldırısına karşı Siyahi veya Seminole ayırdetmeksizin herkesin ortak kaderi ve ortak birleşeni durumuna geldiğini göstermektedir. Siyahi Seminoleler, Roridian plantasyon köleleri ve şehirlerde yaşayan özgür siyahlar, hem Afrika mirasını hem de Euramerican toplumunun baskısını paylaşmıştır. Sonuç olarak, çeşitli şekillerde ortak bir kaderi paylaşan Afro-Amerikan halkları aynı zamanda benzer bir dünya görüşüne de sahip olmuşlardı ve bazı kültürel taahhütleri de paylaşmışlardır. Florida'nın Afro-Amerikan toplulukları bütün parçaları ve unsurlarıyla, Euramerican/beyaz

¹⁰⁴ Watts, *a.g.m.*, p.18.

¹⁰⁵ Watts, *a.g.m.*, p.19.

toplumun hakimiyetine karşı büyük bir direniş göstermiştir. Plantasyon köleleri, - kaçmak da dahil olmak üzere-, çeşitli şekillerde isyan ederek kendi kültürel sistemlerini korumaya muvaffak olmuşlardır. Daha az sayıda olan ve sert Güney yasalarına tabi özgür siyahlar ise ayrı sosyal kurumlar inşa ederek beyaz tahakkümüne karşı koymuşlardır. Direnişlerinin karakteri farklı da olsa, hem Siyahi Seminole toplumunun dışındaki Afro-Amerikalılar hem de Afro-Yerliler, neticede Euramerican toplumunun egemenliğine direnme mücadelesinde bir araya gelmeye muvaffak olmuşlardı. Florida siyahları Siyahi Seminole köylerini Afro-Amerikan kültürünün unsurlarının gelişebileceği ve kendi yaşamlarını kontrol edebilecekleri özgürlük alanları olarak algıladılar. Bu köylerin yıkımına yönelik tehditlere karşı Afro-Amerikan topluluklardan alınan destek, köylerin ayakta kalmasını sağlayan en büyük unsur olmuştur¹⁰⁶.

İkinci Seminole Savaşı'nda Siyahi Seminole topluluklarının Seminolere verdikleri destek ve kaçak kölelere sağladıkları yaşam hakkı, Amerikan askeri subayları tarafından bütün Güney plantasyon sistemi için büyük bir tehdit olarak kabul edilmiştir. Bu subaylar, Florida'daki beyaz adamları ve hükümeti, çıkarılan yasa gereği sadece Seminole Kızılderililerini vatanlarından sürmeye ve ele geçirilecek Siyahi Seminoleleri yeniden köle olarak satışa sunmaya çağırsa da, hükümet yetkilileri bu yerlilerin ulusun siyah üyeleri olmadan Rorida'dan ayrılmayacaklarını kabul etmek zorunda kalmışlardır. Hükümet bu kararı açıklarken aslında Siyahi Seminolelerin göstermiş olduğu bu direnişin güney plantasyonlarına kadar genişleyebileceğinden ve yaygın köle topluluklarını uyarabileceğinden korkmaktaydı. Bu korku, onları Siyahi Seminoleleri Güney'den çıkarma konusunda adeta kamçulamıştır. Bazı hükümet yetkilileri, Siyahi Seminolelerin Güney plantasyonları için Batı'da bile tehlike yaratabileceklerini, bunun için de Afrika'daki Amerikan kolonilerine gönderilmelerinin gerektiğine inanmaktaydılar. Birçok Amerikan subayı, Siyahi Seminole topluluklarının ve liderlerinin gösterdikleri kararlılık ve beceri sayesinde yerlilerin eylemlerini dahi kontrol ettiklerini ve belirlediklerini savunmaktaydılar. Rorida'daki birliklerin komutanı General Thomas Jessup, İkinci Seminole Savaşı'nın bir yerli savaşı olmaktan ziyade "negro savaşı" olduğunu ileri sürerek, Seminole Kızılderililerinin vatanlarından çıkarılabilmesi için öncelikle

¹⁰⁶ Watts, *a.g.m.*, p.19.

Siyahi Seminolelerin yenilmesi ve sürülmesi gerektiğini ifade etmek zorunda kalmıştır¹⁰⁷.

İkinci Seminole Savaşı sırasında Siyahi Seminoleleri yönlendiren liderlerin liderlik yeteneğinin incelenmesinin, Siyahi Seminolelerin çatışma algısı hakkında önemli bilgiler sunacağı açıktır. Bu savaşta çok sayıda Seminole Siyahı savaşmış olsa da, yalnızca liderlik pozisyonlarında bulunanların kişiliklerine erişmek mümkün görünmektedir. Euramerican gözlemcileri, büyük müzakerelerde Amerikalı sözcülerle ilgilenen Seminole Black lideri ve tercüman Abram'ın faaliyetlerinden sık sık bahsetmişlerdir. Abram'ın geçmişine ilişkin bir soruşturma, savaş sırasındaki eylemleri ve çatışma kavramlarını, Siyahi Seminole topluluklarının İkinci Seminole Savaşı'nda gösterdikleri kahramanlıkların algılamasına katkıda bulunacaktır. Buna karşılık savaşın ilk aşamasında ordu, Florida'daki Seminole nüfusunu yurtlarından çıkarma politikasını benimserken, Kızılderili ajanı Wiley Thompson, Tümgeneral Winfield Scott, Vali Richard Keith Call ve Tümgeneral Thomas Jesup'un operasyonel yaklaşımları savaşı bitirme yerine savaşı kanlı bir şekilde nasıl sonuçlandıracaklarının provasını yaptırmışlardır¹⁰⁸.

1790 yılında doğan Abram, erken yıllarını kölelikte geçirdi. 1814 civarında, İngilizler tarafından verilen vaatleri cazip bulan Abram, onlarla Amerikalılara karşı savaşmak için kaçmıştı. Abram, Birinci Seminole Savaşı sırasında Seminole Kızılderililerine katılmıştır. Savaş sırasındaki cesareti için Seminole liderleri, Abram'ı İkinci Seminole Savaşı sırasında siyahilerle iletişimde kullanmışlardı. Bu görevi için ona "Souanaffe Tustenukke" adı verilerek ödüllendirilmiştir. Bu, Abram'ın bağımsız bir Seminole köyünde yaşamasına rağmen, kültürel olarak Seminole yerlilerine entegre olduğunu ve bir savaşçı olarak kabul edildiğini göstermektedir¹⁰⁹.

1826'da Abram, Micanopy ile yakın işbirliği içindeki Siyahi Seminole köyü olan Pelahlikaha'da ikamet etmiştir. Abram bu köyde Seminole şeflerine eşit bir statüye sahip oldu. Seminole konsey kararlarına katıldı

¹⁰⁷ Watts, *a.g.m.*, p.20.

¹⁰⁸ Hobbs, *a.g.t.*, p. 3.

¹⁰⁹ Watts, *a.g.m.*, p.20.

ve Seminole Kızılderili şeflerinin büyükelçiliğini ve tercümanlığını yaptı. Abram, aynı zamanda Seminole konseyi toplantılarında siyahilerin çıkarlarını da temsil etti. Savaş alanında lider olan Abram, hem yerli hem de Siyah savaşçılardan oluşan birliklere komuta etti¹¹⁰.

Seminoller tarafından bir peygamber gibi kabul edilen Abram, ruhsal gücünü Seminole davasını ilerletmek için kullandı ve ülke içindeki itibarını ve saygısını artırdı. Amerikan savaş esirleri Abram'ın savaşçılara, Amerikan General Wiley Thompson'ın evinin yakınında yürüyüşe çıkarken Seminole Kızılderilileri tarafından öldürüleceği yönünde bir istihbarat vermişlerdi. Bu istihbarat gerçek çıkmıştı. Abram, bu bilgiye ulaşmış olsa da bazen hiç bilmediği diğer durumlarda kehanet güçlerini kullandığı düşünülmekteydi. Tanrı'nın Seminole tarafında olduğuna dair bir beyan, maddi dünyada faaliyet gösteren manevi bir gücün Seminoleler için uygun bir sonuç üreteceğine olan inancı ortaya koymasından büyük önem taşımaktaydı. Abram'ın kuvvetleri, Seminole milleti teslim oluncaya ve kırsal alanlara göç etmeyi kabul edene kadar kırsal kesimi tahrip etmesi emredilen ABD birliklerine karşı koymaya devam etmiştir. ABD ordusu, geleneksel savaşın etkisiz hale gelmesinden sonra, Seminoleleri bataklıktan bataklığa sürmeye, mahsulleri mahvetmeye, evleri ve kişisel eşyaları yok etmeye odaklanmıştı. Siyahi Seminole topluluğu tarıma bağlı olduğundan, sürekli taciz sadece ekonomiyi bozmakla kalmadı, aynı zamanda toplumsal faaliyetleri kesintiye uğratarak kolektif değerleri de tehdit etti. Siyahi Seminole direnişi kendi topluluklarını koruma çabasıyla başlamıştı, ancak hem siyah hem de yerli köylerinin yok edilmesi, Seminoleleri Rorida'da bir araya gelmeye zorladı. Abram, Amerikalıların tüm Seminole ulusunu yok etmek istediğini fark etmişti. Savaştan sonra, bir ateşkes müzakeresinde Amerikalılar "Cehenneme git, GD sen! Senden hiç şüphemiz yok."¹¹¹ diyerek müzakerelere katılmasına izin vermediler.

1837 Ocak ayının sonunda General Jessup'un askerleri, Florida'daki Seminole kalesinden sadece birkaç mil uzaktaydı. Jessup, Seminole milletinın anlaşmaya uyması koşuluyla barışmayı teklif etti. Abram, generali 31 Ocak'ta ziyaret etti. General, Abram'ı tatmin edici bir

¹¹⁰ Watts, *a.g.m.*, p.21.

¹¹¹ Watts, *a.g.m.*, p.21.

anlaşmanın mümkün olduğuna ikna etti. Abram'ın hakim olduğu Seminole grubu, Fort Dade'de bir konferansın düzenleneceği 18 Şubat'a kadar düşmanlıkları durdurmayı kabul etti. Yaklaşık üç haftalık müzakerelerin ardından, 6 Mart 1837'de dört Seminole Kızılderili şefi ve Seminole Siyahi lider John Cavallo (Cawyya) Fort Dade Antlaşması'nı imzaladılar¹¹². Bu antlaşmanın beşinci maddesi, hükümetin Kızılderililerin mülkiyeti olarak tanınan Florida'nın batısına Siyahi Seminolelerin de göç etmesine izin verileceğini garanti etmekteydi.¹¹³

Eylül 1837'de Abram, muhtemelen General Jessup'un talimatları altında, bağımsız Seminole yerli lideri Coe Hajo'ya bir haber göndererek teslim olmaya ve göç etmeye çağırdı. General Jessup Abram'ı etkilemesine rağmen, bu mesaj Abram'ın savaş algısı hakkında önemli bir fikir vermektedir. Abram, Oklahoma'ya yaptığı gezi sırasında Batı Florida'nın savaş sırasında yıkılan Doğu Florida topraklarıyla karşılaştığında daha verimli olduğuna inandığını ifade etmiştir. Abram'ın bu inancı Siyahi Seminole ile toprak arasındaki derin bağın adeta bir tanımı gibiydi. Ona göre Florida'da kalmak bir yıkım demekti, çünkü ülke fakirleşti ve Amerikalılar bütün ulusu yok etmeye niyetliydi. Ona göre göç hem Euramerican toplumunun baskılarından uzaklaşmayı ve hem de daha zengin bir ülkede topluluklarını koruma fırsatı elde etmeyi sağlayabilirdi¹¹⁴.

Abram, Nisan 1838'de General Jessup'a yazdığı bir mektupta, temperli bir militanlığı ve Amerikalıların niyetlerine güvensizliği ifade etmek için dünya görüşünü kullandı. Abram, ABD hükümetinin tekrar Seminole Siyahları ile toprakları arasına gireceği korkusunu dile getirmişti: "Yeni evimize ulaştığımızda, ormanda yeşil kalır ve su akarken kalmamıza izin verileceğini umuyoruz." diyerek Amerikalılara olan güvensizliği dile getirmiştir. Abram ayrıca, mektubunu belirsiz bir şekilde sona erdirmiştir. Bu belirsizlik hükümetin göç için toplanan Seminole Siyahlarıyla adil bir şekilde ilgilenmeyeceği şüphesinden kaynaklanmaktaydı. Bu şüpheli ifade ederken: "Umarım tüm Siyahlar

¹¹² John Cavallo İspanyol Floridası'nda 1812'de dünyaya geldi. Onun babası da Seminole şefi veya ikinci şef İmotley (Charles Cavallo veya kaptan Cavallo olarak bilinir) ve annesi dahi bir afrikalı veya Afrika kökenli Amerikalıydı. Geniş bilgi için bkz. Rivers, *a.g.m.*, p. 2.

¹¹³ Watts, *a.g.m.*, p.21.

¹¹⁴ Watts, *a.g.m.*, p.22.

memnundur." demektedir. Abram'ın endişelenmesi için bir sebep vardı. Bu da Mart ayında Jessup'un siyahları yerlilerden ayırmasından kaynaklanmıştı. Jessup iki grubun ayrı olarak göç etmesini planlamıştır.

Amerikalıların onları köleleştirme arzusunun bilincinde olan Siyahi Seminoleler, bu durumu endişeyle karşılamışlardı. Siyahlar ve Kızılderililer arasındaki akrabalık ilişkileri göz önüne alındığında, ayrılmış göç birçok ailenin bozulmasına neden olacaktı. Abram, Jessup'a Siyahi Seminole topluluğunda akrabalığın önemini ifade etmeye çalıştı:

"Sadece kendimiz için değil, başka herhangi bir insanınki kadar sevgili eşlerimiz ve çocuklarımız için de yaşıyoruz." demiştir. Bu çıkışı öncelikli olarak Abram'ın aile bağlarının koparılmasıyla sonuçlanan bir tepki getirdi. Jessup, Abram'ın ABD'ye rehberlik ve tercüman olarak hizmet etmeyi kabul etmemesi durumunda ailesine el koyacağını ve satacağı tehdidinde bulundu. Abram ve ailesinin Micanopy'ye "ait" olduğunu belirten Jessup, Abram'a "bize sadık kalırsan ailenin özgürlüğünü satın almış olursun ve eğer sadık kalmazsan ailenin bütün fertlerini asacağım" diyerek tehdit etmiştir. Jessup bu yaklaşımı diğer Siyahi Seminoleler için de kullandı ve onları ABD hükümeti adına hizmet etmeye zorladı¹¹⁵.

Akrabalık ve toplumsal dayanışma değerlerini vurgulamanın yanı sıra, Abram'ın General Jessup'a yazdığı mektup, güçlü kültürel kimlik duygusunun da bir özeti gibiydi. Daha önce belirtildiği gibi, bu Afro-Amerikalılar kendilerini çeşitli kökenlerden birçok topluluktan oluşan bir ulusun üyeleri olan Seminole olarak kabul etmişlerdi. Abram bu kültürden "Seminole Brethren" olarak bahsetmiş ve bu ilişkiyi sadece yakın aile bağları ile değil, aynı zamanda daha geniş bir akrabalık sistemiyle ilişkilendirmişti. Ancak Abram'ın mektubu, ulusun "kırmızı insanlar" ve "siyah insanlar" olarak ayrıldığını da düşündüğünü ortaya koymuştur. Bu nedenle, Seminole milletinin üyeleri kültürel bağları paylaşıyorlar da, siyahlar Kızılderililerden ayrı bir kimliğe sahipti. Afro-yerliler kendi kültürel sistemlerini geliştirdiler ve korudular. Bu kültürü sadece yerli toplumun bir ifadesi olarak görmediler. Siyahi Seminole liderleri, Abram'ın teslim olma kararına katılmıyorlardı. John Cavallo gibi aktif liderlerin birçoğu 1838 baharına kadar göç etmeyi reddetmiştir.

¹¹⁵ Watts, *a.g.m.*, p.22.

John Cavallo, Fort Dade Antlaşması'nı imzalamasına rağmen, kısa bir süre sonra büyük bir grupla kaleden kaçarak, aktif savaşı seçmiştir¹¹⁶.

Florida milletvekillerinin kaçak bir köle olduğundan şüphelendikleri herhangi bir Seminole Siyahını ele geçirmelerine izin veren bir yasa tasarısının varlığından haberdar olduklarında, Siyahi Seminoleler arasında belki de ilk liderlik kırılmaları başlamış oluyordu. Bu kırılma çeşitli Seminole Kızılderili şefleri arasındaki bölünmeleri de beraberinde getirmiştir. Abram, Micanopy ile yakın ittifak kurdu ve Micanopy göçü desteklemese de, barışı teşvik etmiştir. Bu yüzden birçok Seminole onu etkisiz bir lider olarak gördü. Bu sebeple John Cavallo, Micanop'un yeğeni Coacoochee'nin (Wildcat) grubunda yer almayı tercih etmiştir¹¹⁷.

Sonunda teslim olmaya zorlansa da, Coacoochee'nin daha agresif tutumu, General Jessup'a güvenemeyen Seminole Siyahlarını bu gruba çekmiş görünmektedir. Bununla birlikte, Abram'ın daha militan Afro-yerli liderlerle yaptığı toplantılar, malesef Siyahi Seminole gruplarının teslim olmasına neden olmuştur. 1838'de siyahların çoğu ya teslim olmuş ya da yakalanmıştır. 1841'de son siyah göçmen partisi Oklahoma'ya getirilmiştir. Siyahi Seminolelerin Batıdaki nüfusu yaklaşık 500'e ulaşmıştır. Bununla beraber Jessup tüm Seminole Siyahlarını göç ettirme sözünü tamamen tutmamıştır. Kayıtlara göre 900'den fazla Seminole Siyahı göç için kayıt yaptırmasına rağmen, kalan 400 siyahının ne olduğu konusunda bir bilgi yoktur. Muhtemelen ya Oklahoma'ya göç sırasında yok edilmişlerdir veya yeniden köle olarak satılmışlardır¹¹⁸. Bu savaş sırasında ABD ordusunun kayıpları da az değildi. 7000 kişilik ordudan 1466'sının kaybedildiğine dair bilgiler mevcuttur.¹¹⁹

¹¹⁶ Watts, *a.g.m.*, p.22.

¹¹⁷ Watts, *a.g.m.*, p.23.

¹¹⁸ İkinci Seminole Savaşı'nın çıkışı her ne kadar yerlileri Florida'dan çıkarmak amacına dayansa da aslında yerlilere destek veren Siyahi Seminolelere karşı ABD'lilerin art niyetli yaklaşımlarının etkisi de büyüktü. Öyleki ABD hükümeti Siyahi Seminolelerle barış düşüncesinden ziyade onları yeniden köleleştirmek gibi bir saplantı içerisindeydi ki, bu durum eylemlere de yansdığından Siyahi Seminoleler savaşa gönüllü olarak katılmışlardır (Scallet, *a.g.t.*, p. 233 vd.)

¹¹⁹ John C. Wendt, *Marauders, Mud, And Money: The Misapplication, Development, And Exploitation Of Logistics During The Second Seminole War, 1835-1839*, (Master Thesis, History Department at Texas A&M University), Texas 2018, s. 12.

Buraya kadar yapılan incelemeler Siyahi Seminolelerin İkinci Seminole Savaşı'ndaki faaliyetlerinin genel olarak Afro-Amerikalıların sadece Euramerican kültürüne değil, aynı zamanda bütün ABD'lilere bir tepkinin sonucunda ortaya çıktığı anlaşılmaktadır. Bu itibarla Siyahi Seminolelerin savaşa katılımı, aslında Euramerican müdahalesine karşı kendiliğinden gelişen bir direnişten kaynaklanmıştı. 1835-1841 yılları arasında Siyahi Seminoleler tarafından Seminole Kızılderilileri ile ittifak halinde verilen savaşlar, aslında Euramerican egemenliğine direnmek için verilen uzun mücadelenin bir sonucu olarak kabul edilebilir¹²⁰.

5. Üçüncü Seminole Savaşı Öncesinde Florida'nın Durumu

İkinci Seminole Savaşı bittiğinde herkes barışın tesis edildiğini düşünmekteydi. Florida yerleşimcileri Alabama, Mississippi ve batıdaki toprakların tamamı huzurun hakim olduğu yerler olarak federal yasalara teslim edilmeye hazırlanıyordu. Mayıs 1830'da çıkarılan toprak yasasına göre boş bir araziye ev inşa eden her yerleşimciye 1 dönümü 1,25 dolardan 160 dönüm arazi satın alma hakkı verilmişti. Bu yasa aslında Seminolelerden alınan topraklara kurulmaya çalışılan gecekondulara zemin hazırlamaktaydı ki, bu kanunun perde arkasında Seminole akınlarını durdurma amacı saklıydı. Ancak beyaz yerleşimciler bu yasanın kendilerini koruma konusunda yeterli olmadığı konusunda kesin bir inanca sahipti¹²¹. Haziran 1842'de İkinci Seminole Savaşı henüz bitmişken Missouri'den Senatör Thomas Hart Benton, 4 Ağustos 1842'de yerleşimcilerin taleplerini karşılayacak yeni yasayı çıkardıklarını haber vermiştir. Ancak bu yasa, aslında koruyucu olmaktan ziyade silahlı bir işgali desteklemekten başka bir işe yaramayacaktı. Yasa uygulamaya girer girmez on sekiz yaşın üzerindeki her aile reisinin Gainesville ve Barış Nehri (Peace River/Talakchopco hatchee) arasında bulunan 200.000 dönümlük bir arazi için sadece 160 dönümlük bir araziye başvurabileceğini, ancak arazinin bir kaleden iki mil veya daha fazla uzak olması ve kıyıya yakın olmaması şartı getirilmişti. Yasaya göre müstakbel yerleşimcinin araziye seçmesi ve dokuz ay içinde St. Augustine veya Newnansville'de kaydettirerek bir ev inşa etmesinden sonra en az beş dönüm araziye işlemesi gerekmektedir. Bu şartlar dahilinde beş yıl boyunca işlenmesi şartı ile toprağın yerleşimciye ait olacağı ibaresi yer

¹²⁰ Watts, *a.g.m.*, p.24.

¹²¹ James W. Covington, *The Seminoles of Florida*, Florida 2017, p.110.

almaktaydı¹²². Silahlı İşgal Yasası yürürlüğe girdikten sonra yaklaşık 189.440 dönümlük arazi için toplam 1.184 kişiye izin verilmişti. Belirtilen arazi Seminole topraklarından biraz uzak olmasına rağmen, beyaz yerleşimciler daha güneyde toprak kapabilmek için harekete geçmişlerdi. Ancak yasanın çıkarılma amacı her ne kadar bir tampon bölge oluşturmak olsa yerleşimcilerin bu görevi yerine getirmesi mümkün olmamıştır, çünkü birçoğunun silahları yoktu¹²³.

Yasanın çıkması sonrasında beyaz yerleşimciler durumdan memnun olmayan Seminolelerin tehditleriyle karşı karşıya kaldılar. Bu tehdit üzerine 19 Mayıs 1845'te Başkan James Polk, yerliler ile beyaz yerleşimciler arasında tarafsız bir zemin oluşturmak için yirmi millik bir rezerv toprak ayırdı. Polk'un emri uyarınca, rezervin kuzeyindeki yirmi mil boyunca hiçbir araziye yönelik talep kabul edilmeyecekti. Ancak Florida genel denetçisi John Jackson ve John Irwin ile Charlotte Harbor yakınlarındaki bölgeyi incelemek için bir anlaşma yapmışlardı. İçişleri sekreteri Orlando Brown, Arazi Ofisi komiseri John Butterfield'i protesto ettiğinde Butterfield, kemer içindeki arazi için hiçbir izin verilemeyeceğini ve şayet bir talep olması halinde ABD mareşalinin yerleşimcileri kaldıracağını söyledi. Polkun işaret ettiği rezerv toprak yaklaşık 6.700 mil kare idi¹²⁴. 1843'e kadar ABD'liler Arkansas bölgesine 3800'den fazla Seminole göndermişlerdi. Florida'da ise sadece 100 Seminole kalmıştı. Bununla beraber İkinci Seminole Savaşı sırasında ne kadar yerlinin öldürüldüğü hakkında kaynakların hiç bir bilgi sunmaması bu konudaki belirsizlikleri korumaktadır¹²⁵.

Savaş sonrasında ikna edilen Seminoleler de söz konusu rezerv topraklara taşınmıştı. Bu savaşçı kabilenin talepleri ve toprak ihtiyaçları önceleri yadırganmadan dikkate alınmıştır. Karşılıklı ziyaretler iki toplumu bir dereceye kadar birbirine ısındırmış görünmekteydi¹²⁶. Hatta Seminole kabilesinden Thomas P. Kennedy, Eylül 1845'te Pine Islan (Caldez Rancho) üzerinde bir balıkçı tesisi kurmak ve ticaret yapma

¹²² Covington, *a.g.e.*, p. 110.

¹²³ Covington, *a.g.e.*, p. 111.

¹²⁴ Bu toprak başka bir deyişle yaklaşık 4.288.000 dönüm ve yirmi mil nötr bölge, 5.400 mil kare veya 3.456.000 dönümdü (Covington, *a.g.e.*, p. 111).

¹²⁵ John C. White, Jr., *American Military Strategy During The Second Seminole War*, (Masters of Science of Military Studies), USA 1995, p. 34.

¹²⁶ Covington, *a.g.e.*, p. 111.

izni almıştı. Bu izin sonrasında işletme büyüdü ve bölgenin en önemli mağazası haline geldi. Buna karşılık beyazlar ise Seminoleleri kendi içki üretiminin bir müşterisi olarak ellerinde tutmak istiyorlardı. Ancak bu istek zaman zaman sıkıntılara sebep olmuştur. Bu sıkıntıların temelinde rezerv toprakların gerçek sahipleri olan Seminolelerin bu topraklardan kopmak istememelerine karşılık, beyazların onları sadece müşteri olarak kabul etmek istemesi ve evlerini terk etmeleri için zamanın biraz daha hızlandırılması için yönetime baskı yapıyor olmaları vardı. Bütün bu baskılara rağmen Seminoleler 1842 anlaşmasının şartlarına sonuna kadar uydular¹²⁷. Ancak Seminoleler ile beyazlar arasındaki ilk çatışmalar 17 Temmuz 1849'da başladı. Anlaşmanın hayata geçirildiği 1842'den 1849'a kadar geçen yedi yılda beyazlar yerleştirilirken, görmezlikten gelinen Seminoleler hep bir kenara itilmiştir. Onların yerleşim yerlerinden çıkarılmasına yönelik baskılar örtülü de olsa yapılmaya devam edilmiştir. Oysa ki, beyazlarla bir arada yaşamaya mecbur bırakılan bu insanlar beyazların müşterisi haline getirildikleri yetmezmiş gibi, beyazların almadığı veya satmadığı bir mal karşılığında her hangi bir gelire de sahip olamamaktaydılar. Şartların kendi aleyhlerine oluşturulduğunu anlayan Seminoleler, kandırıldıklarının ve yok edilmek üzere sürgün ile tehdit edildiklerinin bilincine vardıklarında hemen silahlandılar ve tekrar karakollara saldırmaya başladılar¹²⁸.

ABD'liler Seminolelerle sürdürdükleri ilişkilerde istismar politikasını sonuna kadar işletmişlerdi. Seminole topraklarını ele geçirmek için para teklifi, zor kullanma veya toplumsal barış gibi planlı saldırılarda bulunmuşlardı. Bu saldırılar görünüşte bir çeşit anlaşma içeriğine sahip olsa da 1845 veya 1856 anlaşmalarında olduğu gibi Seminole gücünün zirvede olduğu veya savaşmaya son derece istekli oldukları dönemlerde hemen barış masasına orturmayı, bu gücün kırıldığı dönemlerde ise her çeşit savaş aracı kullanılmak suretiyle yerli toplumun hem yerlerinden sökülmesine ve hem de sessizce yok edilmelerine zemin hazırlayacak girişimlerden kaçınmadıkları tespit edilebilmektedir¹²⁹.

¹²⁷ Covington, *a.g.e.*, p. 112.

¹²⁸ Covington, *a.g.e.*, p. 114.

¹²⁹ ABD'nin Seminoleleri yerlerinden etme planlarının içeriğinde aynı zamanda bu kabileyi içten içe çökertme amacı da olduğu anlaşılmaktadır ki, Seminolelerle akraba olan ve iç içe yaşadıkları Creekleri 1845 anlaşmasıyla ayrı bir toprak parçasına mecbur

Bu ilk saldırılar sonucunda ABD'liler ilk iş olarak iki aktif federal karakolu güçlendirmeye karar verdiler. Bunun için de beyaz erkekleri silahlandıracak ve tehlikeli bölgelere taşıyabilecek gemiler gönderilmesini talep ettiler. Bu talebe cevap veren Augustine'deki Fort Marion komutanı Yüzbaşı CF Smith, kendilerinin de böyle bir imkana sahip olmadıklarını, ellerinde sadece tek direkli sörf tekneleri bulunduğunu belirtmiştir. Seminolelerin tepki saldırıları karşısında kalan Savaş Bakanı George W. Crawford elini çabuk tutarak Tümgeneral David E. Twings'i göreve davet etti ve elinin altında bulunan 1.400 asker ile Florida Eyaleti'nin sınır yerleşimlerini koruması emrini verdi. Crawford, Twings'ten Seminollerin öncelikle barışçıl yollardan ikna edilmesini, eğer başarılmaz ise yerlilerin zor kullanılarak yurtlarından çıkarılmalarını istemiştir. Bu kriz yönetilirken iki kişi paniğe kapılmamıştı. Askeri eylemlerden ziyade diplomasiye başvuran Fort Brooke'nin komutanı Binbaşı Morris ve iki tercümanı siyahi Sampson ve Küba kökenli John. Her ikisi de İkinci Seminole Savaşı sırasında beyazlara yardım etmişlerdi. Onlar Seminoleler ile konuşmaksızın bu meseleyi halletmenin mümkün olmadığını, askeri tedbirlerin hiçbir işe yaramayacağını, zora başvurulması halinde ise yerlilerin bataklıklara çekilerek gerilla taktikleriyle büyük bir yıkıma imza atabileceklerini eleri sürmüşlerdi. Seminole göçmen ajanı Kaptan John Casey, krizi barışçıl yollarla halletmek gerektiğini ileri sürerek Seminole lideri Billy Bowlegs ile bir konferans düzenlenmesini teklif etmiştir. Konferans yeri olarak Sarasota Körfezi uygun görülmüştü. Yüzbaşı Casey tekneyle buluşma yerine geldi. Seminole liderleri, Twings ve Bowlegs arasında yeni bir düzenleme için anlaşmaya varıldı. Ancak bu anlaşmaya verilecek cevap için belirli bir zaman dilimi konuldu. Yüzbaşı Casey ise 3 Eylül 1849'da bir açıklama yaparak, son zamanlarda yapılan saldırılardan kabilenin ileri gelenlerinin haberdar olmadığını söyledi¹³⁰.

Nihayet Casey ve Bowlegs 18 Eylül'de bir araya gelmişti. Düzenlenen toplantıda General Twings, Charlotte Limanı'na demirleyen bir vapurda Albay Kili de hazır bulundu. Birkaç Seminole lideriyle bir araya gelinen bu toplantıda Bowlegs, bu savaş sırasında beyazların topraklarına ve

bırakarak, iki kabileyi bağımsız iki birim şeklinde yerleştirmeye muvaffak olmuşlardı (Haney, *a.g.m.*, p. 5-6).

¹³⁰ Covington, *a.g.e.*, p. 116-117.

ailelerine saldıran katilleri teslim edeceğine söz verdi. Bu katillerin en az beşinin teslimi üzerinde anlaşmaya varılmıştı. 18 Ekim’de bir araya gelen taraflardan Billy Bowlegs daha önce vaad ettiği katilleri teslim etmişti. Ancak bu beş kişiden biri ölü diğeri ise kaçaktı. Bu toplantı sırasında Twings Seminole liderlerini bir odaya alarak, onlara topraklarından çıkarılmaları yönünde bir emir aldığını belirtti¹³¹. Şayet itiraz etmeden çıkarılarsa kendilerine ödeme yapılacağını belirtmesi üzerine, seminole liderlerinden en yaşlılarından biri olan Assinwar ilk cevabını verdi: “Bu konuşmayı beklemiyorduk. Bu yeni [çıkarma] meselesine başladığınızda, beni vurmuşsunuz gibi hissettim. Vurulmayı tercih ederim. Ben yaşlıyım ve ülkemi terk etmeyeceğim. General Worth, Cumhurbaşkanınız ülkemizde rahatça oturacağımıza dair bir anlaşma yapmıştı (1842); halkımız antlaşmayı koruduğu sürece sizinki de öyle olacaktı. Uzun yıllar boyunca şikayet etmek için bir nedeniniz olmadı; ve son zamanlarda, birkaç kötü genç kanunu çiğnediğinde, insanlar arasında engellenemeyen bir şey, kefaret etmek için acele etmedik mi? Sizinle olabildiğince çabuk tanıştık ve bol memnuniyet vereceğimize söz verdik; ve o günden beri dinlenmedik. İnsanlarımızdan birini öldürdük ve sizin tarafınızdan öldürülecek üç kişiyi daha getirdik ve beşincisini getireceğiz. Çok sıkıntı ve keder vardı; ama biz adalet yaptık ve buraya tatmin olacağınızdan emin olarak geldik. Şimdi, bizden kaldırılmamızı isteyerek, beni de öldürmüş oluyorsunuz. Ancak gitmeyeceğim, halkımız da gitmeyecek. Düşünmek ya da bunun hakkında konuşmak için hiç zaman istemiyorum, çünkü zihnim oluştı”.¹³² Diyerek Twings’e tepkisini göstermiştir.

Billy Bowlegs toplantıyı şu sözlerle sonlandırdı: “Şimdi daha önce hiç olmadığı kadar katı yasalar yaptık ve buraya barış yasalarımızı çiğnemenin korkunç sonuçlarını görmek için birçok genç ve erkek getirdim. Onları buraya, yoldaşlarının öldürülmek üzere teslim edildiğini görmeleri için getirdim. Bu iş birçok gözyaşına neden oldu, ama biz adaleti uyguladık. Şimdi size sözümü söyleyeyim, eğer ülkeyi terk etme konusundaki bu konuşmayı ya durduracaksanız, halkım tarafından başka hiçbir öfke gösterilmeyecek; ya da, eğer bundan sonra, halkımın en kötüsü sınırı geçecek ve halkınıza yaramazlık yapacaksa, konuşucu

¹³¹ Covington, *a.g.e.*, p. 118.

¹³² Covington, *a.g.e.*, p. 118.

aramanıza ya da konuşmak için konsey atamanıza gerek yoktur. Paketi hazırlayıp omuzlayacağım ve halkım da aynısını yapacak. Hepimiz deniz kıyısına doğru yürüyeceğiz ve bir soru soracağız: "Tekne bizi Arkansas'ta nereye götürecektir?"¹³³.

Twings ve ABD'li delegeler Seminolelerin Florida'dan çıkarılabilmesi için üç aşamalı bir plan yaptılar. Florida'ya bir çok askeri müfreze getirildiği yetmezmiş gibi, Manatee Nehri'nden Yerli Nehri'ne birçok yollar ve köprülerin yanı sıra kaleler de inşa edilmiştir¹³⁴. Twings, yerlilerin çıkmayı kabul etmesi halinde liderlere 10'ar bin dolar, her erkeğe 500 dolar, her kadın ve çocuğa 100 dolar, bir yıl boyunca tam geçim, Florida'da kalan mülkler için de ödeme yapılacağı ve kıyafet verileceği vaad edilmiştir. Görüldüğü kadarıyla bu teklif Seminolelere topraklarını bırakmaları için şimdiye kadar yapılan en iyi teklifti. Seminoleler bu teklifi hemen reddetmediler. Yeni topraklarda nasıl bir yaşamın kendilerini beklediğini görebilmek adına bölge olan Halleck Tustenuggee, iki siyah tercüman olan Jim Factor ve Joe Riley gibi on bir Seminole ve Seminole subayı Marcellus Duval'dan oluşan bir heyet hazırlanarak New Orleans üzerinden Florida'daki yerli bölgesine gönderildi¹³⁵. Ancak heyetin aldığı sonuçlar iç açıcı değildi. Seminolelere gönderilen mesajlarda topraklarından çıkmamaları bildirilmekteydi. Ancak bu ikaza rağmen bir Mikasuki subayı olan Kapiktoosootsee, kendisine tabi olanlarla göç edeceğine dair söz verdi. Ancak halkı için koruma istedi. Sam Jones ve diğerleri batıya taşınmak istenen herkes ölümle tehdit edildi. Twings kendisine ve halkına koruma sağlanacağına ve New Orleans'a gidecek gemilere bindikleri andan itibaren kendilerine ödemelerin altın olarak yapılacağına dair söz verdi. 28 Şubat 1850'de Kapiktoosootsee'nin grubundakiler ve Bowlegs tarafından teslim edilen üç kişi dahil 74 kişi yeni yaşam merkezleri olan Fort Hamer'e doğru yola çıkmışlardı. Ancak yola çıkanlara nazaran hala bu göçe karşı çıkanlar da

¹³³ Covington, *a.g.e.*, p. 119.

¹³⁴ Covington, *a.g.e.*, p. 120. Manatee Nehri'nin Seminole savaşları sırasında oynadığı rol hakkında bkz. Knetsch, Joe, "The Hardships and Inconveniences: The Manatee River Forts during the Seminole Wars", *Sunland Tribune*, Volume: 25 , Article: 7, 1999, p. 1-11.

¹³⁵ Covington, *a.g.e.*, p. 120.

vardı. Bu sebeple Twings, Washington'a gönderdiği bilgilerde bu tür bir kaldırmanın beklenen sonucu vermeyebileceğini dile getirmiştir¹³⁶.

Twings'in bu girişimi Seminolelerin müzakereleri durdurmasına ve kaçmasına sebep oldu. Bu kaçışın Florida bataklığı olarak bilinen Büyük Selvi Bataklığı'na olması, beyazların işini zorlaştırmıştı. Seminoleleri bataklıktan çıkarmak için ABD ordusu yaklaşık bin beşyüz asker göndermek zorunda kalmıştı. Florida'dan ancak 70-80 yaşlı erkek, kadın ve çocuğun çıkarılması için binlerce dolar harcanmıştı. İlginç olanı Seminolelerin bedel olarak teslim ettikleri katil yerliler ise teslim alındıktan sonra batıda serbest bırakılmışlardı¹³⁷. Bu durum ABD ordusunun Seminoleleri yurtlarından çıkarmak amacıyla bu katilleri rüşvetle tutup, hadiseye sebep olmalarını ve her şeyin yolunda gittiği bir sırada yerli kaldırma yasasını işletebilmek için bir sebep yaratmaya çalıştıklarını göstermektedir.

ABD bununla da kalmamış, Seminoleleri yurtlarından çıkarabilmek adına 1850 yılının başlarında yeni bir olaya daha imza atmıştır. Jesse Sumner çiftliğinde yaşayan yetim Dainel Hubbard adlı bir çocuk bilinmeyen bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Söylendiğine göre çocuk Sumner çiftliğine sığır sürmek üzere gönderilmişti. Hubbard'ın atı eyer veya dizgin olmadan çiftlik evine dönünce yapılan araştırma sonucunda çocuğun Seminoleler tarafından kaçırıldığı sonucuna varıldı. Bu komployu kuranlar birkaç ay sonra Washington'daki Seminole temsilcilerini baskı altına aldılar. Seminole göçmen ajanı Kaptan John Casey, savaş sekreterinden çocuğun alikonulmasına katılan bütün Seminolelerin teslimini isteyen bir mektup aldı. Mektupta bu kişilerin teslim edilmemesi halinde ABD Başkanı bütün kabileyi cinayetten sorumlu tutacaktı. Bu tehdit karşısında çaresiz kalan Seminole Şefi Billy Bowlegs katilleri teslim etmeye karar verdi. Nihayet 17 Mayıs 1851'de cinayetten dokuz ay sonra katiller tutuklanarak Washington'a gönderildi. Katillerin bulunduğu Hillsborough County hapisanesinde garip bir olay meydana geldi ve üç katilin hücrelerinde ölü bulunduğu öğrenildi¹³⁸.

¹³⁶ Covington, *a.g.e.*, p. 121.

¹³⁷ Covington, *a.g.e.*, p. 121-122.

¹³⁸ Covington, *a.g.e.*, p. 122-123.

Bu durumdan dah Seminole liderlerini sorumlu tutan ABD, yerlilerin çıkarılması için gerekli ortamı ve suç ağını yavaş yavaş oluşturmaya çalışmaktaydı. 1851 yılının ortalarında yeni bir gelişme oldu ve Yüzbaşı Casey, Seminolelerin Florida'dan çıkarılması için yeni bir plan önerdi. Plana göre her iki tarafın liderlerinin görüşlerinin tam olarak anlaşılması için bir dizi toplantı yapılacaktı. Bu toplantılarda Seminolelere en cömert şartlar sunulacaktı. Eğer bu şartlar reddedilirse ordu ve Creek savaşçıları yakalanan ve yurdundan sürgüne gönderilen her Seminole için büyük bir nakit ödül alacaktı. Plan hemen yürürlüğe konuldu. Seminolelerden göç edecek her erkeğe 800 dolar, kadın ve çocuğa ise 450 dolar vermeyi teklif ettiler. 8 Mayıs 1851'de Fort Myers komutanı Albay John ile bir araya gelen Casey, yeterli tercüman ve askere kavuşturulursa yerli bölgesine bir keşif gezisi yapmayı teklif etti. Casey, Mart 1852'de Florida'ya döndüğünde yanında Seminolelerden oluşan bir de heyet getirmişti. Bu heyetin ikna ettiği yaklaşık 16 kişi Temmuz 1852'ye kadar Tampa Koyu'ndaki Egmont Key'e gönderilmek üzere alıkonulmuştu. Seminolelerin bu duruma itirazları olunca da söz konusu heyet ile 17-23 Temmuz 1852'de meselenin konuşulması amacıyla Washington'a bir gezi düzenlenmesine karar verildi. Bu ziyaret esnasında ABD Başkanı Millard Fillmore, Billy Bowlegs'e bir madalya verdi. Bu madalya töreni esnasında Bowlegs'e diğer üç Seminole kabileleri olan Nokose Emathla, Toslatchee Emathla ve Chocote Tustenuggee'nin Florida'dan çıkaracak ve diğer kabilelere örnek teşkil edecek bir anlaşma imzalatılmıştı. Bu anlaşmanın hemen akabinde Bowlegs ve heyeti Baltimore, Philadelphia ve New York'u kapsayan yeni bir tura katıldılar. Bu gezi sonrasında Billy Bowlegs yurtlarından çıkmaya razı olmuştu¹³⁹. Ancak yurtlarına döndüklerinde Washington'da verilen sözlerin tamamı unutulmuştu. Yüzbaşı Casey ve Blake'i kendilerine sahte vaatlerde bulunmakla suçladılar. Bu süre zarfında Seminolelerden sadece 34 kişi yurtlarından çıkmaya ikna edilebilmişti ve bunlara toplam 47.797 dolar harcama yapılmıştı¹⁴⁰. ABD, Blake'in yerine Yüzbaşı Casey'i tayin ederek yerlileri yurtlarından çıkarma işini ona verdi. Casey ise Batı Florida'dan yeni bir heyet hazırlayarak yerli kaldırma programına dört elle sarıldı. John Jumper, Tuliss Hadjo (Sam Jones'un oğlu), Kapiktoosootsee, Jim Factor, George Factor ve diğer dokuz kişi birkaç kampı ziyaret etti, ancak tek bir

¹³⁹ Covington, *a.g.e.*, p. 124.

¹⁴⁰ Covington, *a.g.e.*, p. 126.

Seminole'i Florida'dan ayrılmaya ikna edemediler. Casey bütün uğraşlarına rağmen başarılı olamayınca, Billy Bowlegs ve diğerlerini Washington ve New York'a yeni bir seyahatte gönderdi, ancak bu sefer Bowlegs Florida'yı hiçbir koşulda terk etmeyeceğini söyleyerek, açıktan karşı koymaya niyetli olduğunu gösterdi. Ağustos 1854'te Savaş Sekreteri Jefferson Davis, Seminolelerin direnişini kırmak amacıyla son bir defa çatışmaya onay verdi. Senatör Stephen Mallory'e gönderdiği bir mektupta Seminolelere ticaret ambargosu dahil her türlü baskının uygulanmasına karar verildiği belirtilmekte ve güney Florida'da yerleşimci beyazların korunması ve arazilendirilmesini sağlamak üzere yeni bir ordu gönderileceği bildirmekteydi. Davis, şayet Seminoleler kendileri yurtlarını terk etmezler ise ordunun güç kullanacağını belirterek mektubu sonlandırmıştır. Bu mektuptan hemen sonra Casey kaldırma işlemi için gereken tedbirleri almaya başladı. İlk iş olarak yaşlı üyeleri yeniden etkin hale getirdi, yollar yeniden inşa edildi, devriyeler Fort Myers ve Fort Dallas'tan derinlere indirildi. Everglades ve Büyük Selvi Bataklığı'na kadar ulaşan bir ağ kuruldu¹⁴¹.

6. Üçüncü Seminole Savaşı ve Seminole Katliamı (1855-1858)

Üçüncü Seminole Savaşı, yerlilerin vatanlarında kalmak, ABD'li beyazların ise onları yurtlarından çıkarmak için verdikleri 40 yıllık mücadelenin son savaşıdır. Bu savaşlar sırasında ne kadar Seminole yerlisinin yok edildiği asla bilinemeyecektir. Amerikanın asıl vatandaşları olan Seminoleler ile sömürgeci bir zihniyetle hareket eden Amerika Birleşik Devletleri arasındaki savaşlardan kaynaklı düşmanlık nesilden nesile aktarılan bir geleneğe dönüşmüştür. Çağdaş Seminoleler arasında birer efsane haline gelen Seminole Savaşları halen sözlü olarak anlatılmaktadır¹⁴².

Florida 1845'de devlet olmuş, ancak yerleşim İkinci Seminole Savaşı'nın etkileriyle harabeye dönüşmüştür. Savaş boyunca insanlar sık sık yaz sıcaklarının, hastalıkların sebep olduğu problemlerin yanı sıra askerlerin saldırılarına da maruz kalarak hayatlarını kaybetmişlerdi. Buna ilave olarak yurtlarından sürgüne gönderilen Seminolelerin yok edilen ve yakılan şehirleriyle ilgili anıları yavaş yavaş efsaneler haline

¹⁴¹ Covington, *a.g.e.*, p. 127.

¹⁴² Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 12.

dönüşmüş ve yerleşimciler için daha büyük birer korku sebebine dönüştürmüştür. Bu durum hükümetlerin Seminoleleri büyük bir tehdit olarak görmesine ve onların yurtlarından kaldırılmalarını ve Oklahoma'ya gönderilmelerini bir zorunluluk haline getirmiştir. Şef Billy Bowlegs (Holata Micco) Kasım 1855'te bu planları reddetmiş ve savaşa devam kararı almıştır¹⁴³.

Seminolelerin son sığınağı olan Everglades'te petrol aramaları başlayınca hükümet yüzlerce asker ile yeniden Seminole yurtlarına saldırmaya başladı. Büyük nüfus kitleleri yavaş yavaş şehirlerin dışına çıkmaya ve yeniden sürgüne gönderilmek üzere zorlandı. Bu duruma karşı çıkan Seminoleler ile beyaz adam arasındaki çatışmalar Brooksville, Tampa, Bradenton ve Sarasota'da yeniden başladı. Haziran 1856'nın ortasında Fort Meade'nin yakınlarında küçük bir çatışma gerçekleşti. Bu çatışmayı Seminolelerin en önemli lideri Oscen Tustennuggee yönetti. Sonraki daha büyük çatışmalar ise Okeechobee Gölü yakınlarında gerçekleşti¹⁴⁴.

ABD'nin yüzlerce asker göndermiş olduğu Florida'da sadece 200 Seminole savaşçısı bulunuyordu ve bunların çoğu da Everglades'teki bataklıklarda saklanmaktaydı¹⁴⁵. ABD, Seminoleleri bu bataklıklardan çıkabilmek için Kasım 1855'e kadar Fort Capron'a (günümüzün West Palm Beach'e yakın) 81 asker, Fort Brooke'ye 247, Fort Dallas'a 168 ve Fort Myers'e 217 asker konuşlandırmıştı. Bu askerlerin varlığından rahatsız olan Seminoleler, 1855 Sonbaharı'nda Okeechobee Gölü'nün kuzeydoğusundaki Taylor's Creek'in doğu tarafında düzenledikleri bir konseyde, uygun bir fırsat ortaya çıktığında saldırmaya karar vermişlerdi. Saldırı konusunda inisiyatif alan kabile Sam Jones'in kabilesiydi. Bir kaynağa göre Chipco kabilesi kuvvet kullanımına karşı çıkmıştır¹⁴⁶.

ABD'liler Büyük Selvi Bataklığı ve Okeechobee Gölü kıyı şeridi boyunca birkaç devriye görevlendirdiler. Bu devriyelerden biri de İkinci Topçu birliği komutanı George L. Hartsuf idi ve görevi bataklığın içini kontrole almaktı. ABD ordusu ilk iş olarak Seminole sahalarını ve

¹⁴³ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 11.

¹⁴⁴ Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 11.

¹⁴⁵ Files, *a.g.m.*, p. 4.

¹⁴⁶ Covington, *a.g.e.*, p. 128.

kasabalarını not edecek, ancak karşılaşabileceği hiçbir Seminole'yi asla kışkırtacak bir harekette bulunmayacaktı. Bu devriyeler 7 Aralık 1855'te donatılmış iki katır vagonun yanı sıra çeşitli görevlere atanmış 11 kişiyle Fort Myers'dan yola çıktılar. Bataklıkları, terk edilmiş kaleleri, mısır tarlalarını ve Billy Bowlegs ve grubunun yaşadığı üç ıssız köyü kapsayan geniş bir alanda ilerleyen birlikler 18 Aralık'ta Bowlegs'in köyünden ayrıldılar¹⁴⁷.

Devriye ekibi 19 Aralık akşamı Bonnet Pond yakınlarındaki çam ağaçlarıyla kaplı bir bahçede kamp kurmuştu. Ertesi gün Fort Myers'e dönmeye başlayacaklardı. O gece ekstra önlem alınmamasına rağmen, terk edilmiş ve yanmış olduğu düşünülen Fort Simon Drum, Fort Shackelford ve ıssız Seminole köyleri yeni bir saldırı için hazırlık alanı olarak kullanılmıştır. 20 Aralık Perşembe günü sabahın erken saatlerinde, devriye askerleri hazırlıklarını yaparken Billy Bowlegs liderliğindeki kırk Seminole kampa saldırdı. Bazı askerler sızlıkların arasına kaçarken, diğer askerler Seminole savaşçılarının saldırısına uğradı, yaklaşık altı beyaz ya öldürüldü ya da yaralandı. Saldırı anında Hartsuff çadırında kahvaltı yapıyordu. Ateş altında kaldı ve kol, göğüs ve karın bölgesinden yaralanmasına rağmen kendini gizleyebileceği bir gölete atlayarak hayatını kurtardı. Seminoleler kamp alanına girdiler ve hala hayatta olanları öldürdüler ve vagonların tamamını yağmaladılar. Dördü yaralı toplam yedi asker altmış mil uzaklıktaki Fort Myers'a doğru kaçtı. Binbaşı Lewis Arnold ve Fort Denaud'un adamları 25 Aralık'ta olay yerine geldiklerinde, savaş alanında kalan dört cesedi gömdüler¹⁴⁸.

Saldırı haberi Texas Ranger'den Tampa'ya ulaştırıldığında 24 Aralık'ta milislerin organize edildiği Hillsborough kasabası Adliye Sarayı'nda bir halk toplantısı düzenlendi. Bir sığır yetiştiricisi olan William B. Hooker, milis komutanı ve diğerleri de kaptan ve teğmen olarak seçildi. Tampa'dan kırk gönüllü ile Barış Nehri alanına kadar yerleşim hattı boyunca bir hat oluşturuldu. Fort Meade'de yirmi adam, Fort Hartsuff'ta yirmi beş, Fort Green'de on altı ve Fort Hooker'da yirmi dört adam bu gönüllü birliğine katıldı. Yüzbaşı Leroy Lesley tarafından yönetilen bir başka birlik, Ocak 1853'te Florida yasama organı tarafından Barış Nehri'nin ağzına doğru yola çıkarıldı. Vali James Broome,

¹⁴⁷ Covington, *a.g.e.*, p. 128; Missal (Ed.), *a.g.e.*, s. 11.

¹⁴⁸ Covington, *a.g.e.*, p. 129.

yerleşimcileri savunmak için mümkün olduğunca çok sayıda gönüllü birliği oluşturmaya çalıştı. Devlet bütçesindeki sıkıntılar sebebiyle, Broome bu güçlerin harcamaları konusunda federal makamlara danışmak zorunda kaldı. 12 Ocak 1856'ya kadar sınırı korumak üzere altı birlik oluşturmuştu. Manatee, Hillsborough ve Hernando bölgelerinden gelen gönüllülerden oluşan ve özel fonların yardımıyla silahlı, donanımlı ve rasyonel hale getirilen bu birlikler üç bölük ve iki piyade biriminden oluşacak şekilde örgütlendirildi. Vali Broome federal hizmet için toplanan bu gönüllülerin bir Seminole Savaşı için yeterli olmadığına inandığı için Kaptan Francis'in komuta ettiği birliklerin devlet kontrolü altında aktif hizmetini sürdürmelerini istedi¹⁴⁹.

M. Durrance, Leroy C. Lesley, William H. Kendrick ve Abner D. Johnson ve Teğmen John Addison yönetimindeki müfrezelerin tamamında toplam 400 asker ve gönüllü bulunmaktaydı Vali Broome, General Jesse Carter'ı 4 Şubat 1856'da "özel ajan" statüsünde ve askeri rütbesiz olarak Florida Eyaleti sınırına gönderdi. Artık savaş için her şey hazırды. Seminoleler ABD birliklerinin sadece dörtte biri kadardı. Bu sebeple ABD birlikleri savaşın sonucu hakkında hiçbir şüphe taşımıyorlardı. Güney ve orta Florida'daki federal birliklerin sayısı 800 civarındaydı. Federal hizmet için gelen devlet birlikleri 260 kişiydi. Devlete ait birlikler ise 400 kişiydi. Seminolelerin karşısında toplam 1.460 asker yer almaktaydı. Sayıdaki avantaja rağmen federal birlikler bir önceki savaşta olduğu gibi Seminoleleri takip etmeye pek hevesli değillerdi. Bu sebeple de federal komutan Albay John Monroe, Florida milislerini yöneten özel ajan General Jesse Carter ile iletişimi güçlendirmede. Carter, Şubat 1856'da seferber edilen milis personelinin yarısını ekin ekmeye ve ekin yetiştirmeye yönlendirmiş ve diğer yarısını ise yerlileri takip etmeye sevk ederek savaş gücünü yarı yarıya düşürmüştü. Buna ek olarak, Florida sığır yetiştiricileri ise piyade veya tekne savaşlarına katılmayacaklarını bildirmişlerdi. Tampa gazetesi, bütün bu birliklerin devriyelerini seyahat etmenin daha kolay olduğu ancak Seminoller tarafından görülebilecekleri açık bir yerde yaptıklarını belirterek işlerinin zorluğuna dikkat çekmiştir¹⁵⁰.

¹⁴⁹ Covington, *a.g.e.*, p. 129.

¹⁵⁰ Covington, *a.g.e.*, p. 130.

Billy Bowlegs, 18 Ocak 1856 tarihinde Fort Dallas'ın altı mil güneyindeki Miami Nehri üzerindeki bir çiftlik dahil, Binbaşı Lewis Arnold'un 150 kişilik bir garnizonla komuta ettiği Caloosahatchee Nehri üzerindeki Denaud Kalesi'ne kadar büyük bir alanda savaşı kabul etmişti. Seminoleler ilk birkaç ay içinde neredeyse tamamen örgütlenmemiş milis birimleri tarafından savunulan Tampa Körfezi bölgesindeki dağınık yerleşimleri, cazip hedefler haline getirmişlerdi. Bir gözlemci Kendrick ve Johnson birliklerinin bölgeye geldiğinde iyi donatılmamış 124 milisten oluştuğunu belirtmekteydi. Seminole Savaşçıları bu birlikleri kısa zamanda etkisiz hale getirmişlerdi¹⁵¹.

Seminoleler saldırıda genellikle başarılı olsalar da savunmada pek iyi değillerdi. Bununla beraber İkinci Seminole Savaşı sırasında, kendilerine yönelen bir saldırı sırasında kadınlarını ve çocuklarını nasıl koruyacaklarını öğrenmişlerdi. Bu tecrübe sebebiyle kamplarının etrafına az sayıda da olsa nöbetçiler koymayı adet haline getirmişlerdi. Böylece beyazlar tarafından yapılan şafak saldırılarını haber alabilmekteydiler. Ancak 1842'den sonra gelen yeni nesil savaşçılar çatışma sırasında öğrenilen bu derslerin unutulması beyaz milislerin saldırılarını kaçınılmaz hale getirmiştir. Çıkan çatışmada Seminoleler iki savaşçı, yedi siyah mahkum, üç katır ve bir midilli kaybettiler. Seminoleler, Nisan ve Mayıs 1856'da sınır boylarını tazyike devam ettiler. Nisan ayında yukarı Manatee Nehri boyunca terk edilmiş yerlere yapılan saldırılar, Mayıs ayında dağınık yerleşimlere yapılan saldırılarla takviye edilmişti.¹⁵²

Bütün bu saldırılar karşısında ABD'li milis kuvvetleri 1856 ilkbaharına kadar sürekli devriye atmak durumunda kaldılar. Ancak çok iyi kamufle olabilen Seminolelerle temas mümkün olmamıştır. Albay John Monroe komutasındaki düzenli ve milis kuvvetlerini harekete geçirerek Nisan ayında Büyük Selvi Bataklığı'na girmeye mecbur olmuş olsa da Seminoleleri yakalayamamıştır. Bunun en önemli sebeplerinden biri milislerin bataklığı tetkik ederken yeterli tekneye sahip olmamalarıydı. Nisan ayında Binbaşı Lewis Arnold, Bowlegs Kasabası yakınlarında Seminoleleri bulmuş olsa da çıkan çatışma sırasında kaçmayı başaran Seminolelerin yakındaki bir selvi bölgesine çekilmeleri kayıp vermelerini

¹⁵¹ Covington, *a.g.e.*, p. 131.

¹⁵² Covington, *a.g.e.*, p. 131-133.

önlemiştir. Çatışmada dört savaşçı ölürken, üç savaşçı da yaralanmıştı. Çok kısa zamanda toparlanan Seminoleler 17 Mayıs'ta, bugünkü Polk County'de Fort Brooke'den Hancock Gölü'ndeki Fort Fraser'a giden bir treni pusuya düşürerek büyük zayıat vermişlerdi.¹⁵³ Bu pusuyu, Tampa ve diğer noktalar arasındaki posta ve posta arabası hizmetlerini askerler tarafından korunmaya başlamasına kadar tamamen kesmişti. Haziran 1856'da Fort Meade'nin güneyindeki Barış Nehri üzerinde ve yakınlarında yapılan bir dizi savaş, Oscen Tustenuggee'nin liderliğine ve Hillsborough ve Polk kasabalarına yapılan baskınlara son verecekti. Bütün bu savaşlar sırasında beyaz yerleşimciler milis sisteminde kusurlar olduğu kanaatine vardılar. Bu sebeple Barış Nehri boyunca daha ciddi tedbirler alınmasına karar vermişlerdi. Çünkü bu milislerin bir çoğu hayvan çobanı veya kahyalardan ibaretti. Bunların Seminolelere karşı savaşması mümkün olmadığından, ağır ateş altında hemen çekilmek zorunda kalıyorlardı. Milis kuvvetlerinin başında bulunan Kaptan Robert Bradley milis sorununu Jefferson Davis'e yazdığı bir mektupta geniş bir şekilde açıklamıştı: "... milis birliklerinin sınırın korunması için hizmete alındığını, ancak bunların seçilmesi tarzına karşı olduğunu, hizmet için dört ayrı birliğin olduğunu, bunların evlerinde kalmasına ve çiftliklerde çalışmalarına izin verildiğini, sekiz ile on erkeğin bir veya iki gün gözcülük yaptığını, sonra da evlerine gittiklerini, bu durumun yerliler karşısında bir işe yaramadığını..." uzun uzun anlatmıştır. Kaptan, mektubunda savunma hatlarında öncelikle Col. J. Monroe'nun askerleriyle bulunmasını ve bu vatandaşların evlerine gönderilmesini istemiştir¹⁵⁴.

Eylül 1856'da Brevet Brigadier General William S. Harney Florida'daki federal birliklerin komutanlığına atanmıştı. Harney, 1839'da Macomb ateşkesinde kampa saldıran Seminole gruplardan birini Everglades'e kadar takip etmiş ve şef Chakaika'yı yakalayıp asmıştı. Bu arada Seminole taktiklerini de öğrenmişti. Florida'da komutayı ele alır almaz, insanların yaşadığı kaleler inşa etmeye koyuldu. Bu kalelerden çıkan birlikler Seminole ülkesine doğru ilerleyerek, onları teslim olmaya ya da savaşmaya zorlayacaktı¹⁵⁵. Harney, bir diğer taktik olarak ise yeni bir saldırıyı başlatmadan önce mutlaka müzakere etmeye çalıştıysa da bir

¹⁵³ Covington, *a.g.e.*, p. 133.

¹⁵⁴ Covington, *a.g.e.*, p. 134-135.

¹⁵⁵ Covington, *a.g.e.*, p. 135.

sonuç alamayınca 5 Ocak 1857'de aktif takip emri verdi. Harney'in adamları birkaç Seminole yakalamış ya da öldürmüş olsa da, Harney'in Nisan 1857'de Utah'a gönderildiğinde yerine gelen Albay Gustaus Loomis'e fayda sağlayacak etkili bir askeri organizasyon kurmuştu. Bu organizasyon sayesinde Seminolelerin ülkelerine derinlemesine girilerek, devriyeler tarafından sürekli taciz edilecek tam kapsamlı bir birlik kurmayı başarmıştı. Bu planı Mart 1857'de Washington'a gönderdiği bir muhtıradan kısaca şu şekilde özetlemiştir¹⁵⁶:

1. Yerlileri, yağışlı mevsimlerde yaşamanın imkansız hale geldiği Büyük Selvi Bataklığı ve Everglades'de kuşatmak gerekmekteydi. Bu mevsimlerde Okeechobee Gölü'nün kuzeyinde ve doğusundaki sahillerde bulunan adaları ve yüksek yerleşim yerlerini işgal etmeye çalıştıkları sırada yakalanmaları mümkün olabilirdi. Böyle bir durumda birliklerin hareket şekli: Körfez Kıyısındaki teknelerde Cape Sable'dan Punta Rassa'ya altı birlik yerleştirilecek ve bu birlikler tüm alanı inceleyip iç mekana girebileceklerdi.

2. Atlantik kıyısındaki Fort Dallas'a iki birlik teknelerle taşınacak, Cape Sable ve Fort Dallas'ta sular yükseldiğinde Everglades'e girilecekti.

3. Adalar ve nehirleri ziyaret eden teknelerde Dallas'tan Capron'a Fort Jupiter muhafız sahiline bir birlik yerleştirilecekti.

4. Indian River'deki tekneleri kullanan birlik Smyrna'ya taşınacaktı.

5. Kissimmee Nehri üzerindeki iki birlik de Gölün güneyindeki bölgeye taşınacaktı. Bu birlikler Okeechobee ve Everglades'e girecekti. Şayet yerliler Kissimmee üzerine yürürlerse onlara karşı da sadece bir birlik gönderilecekti.

6. F.M.V. birlikleri McRae'de konuşlanacaktı. Bu birlikler Fort Brooke'den Fort'a doğru Seminoleleri izlemeye devam edecekti.

7. Kızılderililer Istokpoga Gölü adalarına ulaşarak, ekin yetiştirmeye çalışmaları halinde tekneli bir birlik o bölgeye gönderilecekti.

Florida iç sularında kullanılacak tekneler, General Thomas S. Jesup'un metalik mavna ve balina teknelerinin inşasını sipariş ettiği 1854 gibi erken bir tarihte planlanmıştı. Ancak Harney'in Florida'da

¹⁵⁶ Covington, *a.g.e.*, p. 136.

kullanılmasını istediği balina tekneleri otuz feet uzunluğunda ve her iki ucu da sivri ve düz tabanlıydı. Bu gemiler ancak yirmi dört ila otuz altı inç derinliğinde suda çalışabilirlerdi. Garip şekli nedeniyle bu tekneye gondol veya timsah teknesi adını vermişlerdi. Operasyonların merkezi olan Fort Myers'te Aralık 1856'ya kadar on altı metal balina teknesi ve mavna, yirmi üç Dunham teknesi ve yirmi dört tahta kayak bulunmaktaydı¹⁵⁷.

Seminoller üzerindeki artan baskı onları yaşam tarzlarında ayarlamalar yapmaya zorladı. İkinci Seminole Savaşı'nda olduğu gibi kıyafetleri püsküllüydü; ateşli silahları daha az kullandılar. Yakalanan bir kadının iddia ettiği gibi, teslimiyet bir bataklıktan diğerine kaçmaktan daha iyiydi, ama liderler beyazlarla müzakere edecekler hakkında ölüm kararı vermişlerdi. Chipco'nun Muskogee'ede konuşlanan Seminole grubu devriyelere karşı son derece savunmasızdı. Okeechobee Gölü kıyılarında ve Kissimmee ve St. Johns da dahil olmak üzere çeşitli nehirlerin kıyılarında gizlenmek daha zordu. Askerler Florida'nın güneyinde yaşayan bu gruplardan Seminoleleri ele geçirdiler ve Egmont Key'e götürdüler (İlk başta Fort Myers bir gözaltı yeri olarak hizmet etti, ancak teknelerin sıkı kontrolü, ideal bir savaş esiri kampı olan Tampa Koyu'nun ağzındaki bir ada olan Egmont Key'in tercih edilmesine sebep oldu). Nadiren Billy Bowlegs grubunun bir üyesi yakalanmaktaydı. Big Cypress Bataklığı ve bitişik kıyı adaları mükemmel saklanma noktaları sunmaktaydı.

Beyazlar, İkinci Seminole Savaşı'nın son yıllarında ve 1842 döneminde Sam Jones'un (Arpeika) ve Mikasuki grubunun yeri hakkında çok az şey biliyorlardı. Küçük grup, bir kamp yerinden diğerine tespit korkusu olmadan hareket edebilmekte, Miami ve Fort Lauderdale'ye geçebiliyordu. Böyle bir kamp alanı ve bahçesi Miami'deki Allapattah Deresi'nin batı kıyısı boyunca; Fort Lauderdale'in altı mil kuzeybatısında bir hamakta ikinci bir kamp ve bitişik mısır tarlaları bulunmaktaydı. Sam Jones'un merkezi, konseylerin ve diğer toplantıların yapıldığı Okeechobee Gölü'nün on dört mil güneyindeki bir çam sırtı üzerindeki Sam Jones'un Eski Kentinin kalıntıları gibi görünüyordu¹⁵⁸.

¹⁵⁷ Covington, *a.g.e.*, p. 136.

¹⁵⁸ Covington, *a.g.e.*, p. 136.

Sam Jones, 1842-55 döneminde Seminoleler için büyük rol oynadı. Ancak savaş başladıktan sonra, onun ya da grubunun hakkında çok az şey duyuldu. Harney, Beşinci Piyade'nin Utah'a çekilmesinden sonra Florida'da bulunan federal birlikleri on birliğe düşürdü ve daha sonra dört birliğe indirgedi. Loomis, kalan birlikleri başka bir kaleden Fort Myers'a taşıyarak daha verimli kullanmıştır. Bu taşıma rehberler ve kayıkçılar tarafından desteklendi. Loomis, tekne birliği olarak bilinen kırk beş kişilik gönüllü bir birliği organize etti ve Everglades'in sığ bataklıklarına girebilecek ve derelerine derinlemesine sığacak olan deneyimli sınır askerlerinin on altı kadarını taşıyabilecek düz tabanlı metalik tekneler getirterek Büyük Selvi bataklığına girmelerini sağladı.

Yüzbaşı Jacob E. Mickler, tekne birliklerinin en başarılı komutanı olarak Seminole kamplarını bulmak için 1857 yazında Okeechobee Gölü'ne iki gezi yapmıştı. Fort Brooke'de hizmetine giren birlik ilk gezisinde Kissimmee'ye teknelerini vagonla taşıdı. Okeechobee Gölü'ne vardktan sonra Mickler, otuz adamını yakındaki adaları ve kıyıları aramaya tahsis etti¹⁵⁹.

Bu gezi sırasında kavrulmuş tatlı su kaplumbağa kabuklarının yanı sıra Seminolelerin ordudan aldıkları büyük bir kano bulundu. Mickler mahalleyi gözlemek için bir ağaca tırmandığında, yakındaki bir hamakta ağaç yapraklarının kamp ateşinin dumanından kararmış olduğunu gördü. Seminolelerin kampının yakında olduğu kesindi. Mickler, adamlarına uzun boylu testere çimlerini biçmelerini emretti. Jim Cook, Seminoleleri gafil avlayarak on veya on iki adam yakaladı. Uzun Selvi Bataklığında Jim Cook, savaşçıları beklese de gelen giden olmadığından esirler kayıklara bindirilerek Fort Center'a, oradan Fort Myers'a ve son olarak Egmont Key'e götürüldüler. Seminole kabilesinden bir kadın olan Polly, Mickler ve Everglades'e taşınan diğer devriyeler için rehberlik yaptı. Hem kendisi hem de kocası Chai, 1835-42 ihtilafı sırasında orduya yardım etmiş ve savaştan sonra kendi güvenlikleri için Bradenton'un yakınında kalmalarına izin verilmişti¹⁶⁰.

1855-58 savaşı başladığında, Chai tekrar Seminolelerle yüzleşmek istemediğinden intihar etti. Ancak Polly, genellikle su yollarından

¹⁵⁹ Covington, *a.g.e.*, p. 137.

¹⁶⁰ Covington, *a.g.e.*, p. 138-139.

geçerken kendini bir teknenin pruvasına monte etti ve rehber olarak işinin tadını çıkardı. Daha sonra Charlotte Limanı'ndan Küba kökenli bir Amerikan balıkçı ile evlendi. Her canlı Seminole için sunulan büyük ödüller ile teşvik edilen Mickler ve adamları Seminolelerin aralıksız peşinde olmasının aksine, birliklerin mücadeleyi sürdürmeye yürekleri yoktu. 1857 yazında az sayıda kişi çatışmalarda herhangi bir Seminole yakalayabilmişti.

Teğmen Oliver O. Howard otobiyografisinde bu tuhaf duruma açıklık getirmiştir: Florida'daki yeni departman komutanımız Seminolelerle savaşı bitirmek için büyük çaba göstermişti. Ancak büyük bir savaş olmadı, çünkü birliklerin savaşa çok az inancı vardı. Bu durum görevliler tarafından sık sık dile getirilmiştir: "Hiç Kızılderili kaybetmedik." Seminolelerle savaşan birliklerde çok fazla istek ve gönüllülük olmamasına rağmen savaşa devam ettiler. Gönüllüler için durum böyle değildi. Genellikle iyi seçilmiş memurlara sahip olmalarına rağmen birliklerin çoğu genelde kaba unsurlardan oluşmaktaydı. Bu sebeple de gönüllüler yerli erkeklere, kadınlara ve çocuklara sık sık saldırırlardı ve çok azını esir alırlardı. Kızılderililer söz konusu olduğunda, etrafa saldırmak konusunda mahirlerdi. Bu gönüllü saldırıları karşısında bölük komutanı Florida'da kalan az sayıdaki Kızılderiliyle bir tür barışı güvence altına almak için çaba göstermişti¹⁶¹.

Bataklık federal yetkilileri, Jim Jumper ve bazı batı Seminolelerini Billy Bowlegs ile müzakere etmeleri için getirdi. Ağustos 1857'de Texas Ranger grubu Tampa'dan Fort Myers'a ve Marco'ya taşındı; diğer tekneler de Caxambas Nehri boyunca birkaç kilometre uzakta yerli bölgesinden elçileri getirmişlerdi. Alınan bunca tedbire rağmen Billy Bowlegs, kendi yurdundan çıkarılmak konusunda henüz beyaz adamın şartlarını konuşmaya hazır değildi. Mart 1857'de Jefferson Davis'i savaş sekreteri olarak atayan John Floyd, Vali Broome ile işbirliği yaparak savaşı sona erdirmeyi ve Federal Servise, Güney Florida'yı doyurmak için yeterli imkanları sunmuştu. Orta ve kuzey Florida'da organize edilen on birlik, Fort Myers ve Fort Denaud'dan Seminole ülkesine ait meseleleri görüşmek üzere düzenlenen toplantılara katıldı. Eylül 1857'de Florida milislerinden Albay S. St. George Rogers'in emrinde hazır olarak 93 subay ve 700 asker bulunmaktaydı. Bu birlikler Kasım ayında

¹⁶¹ Covington, *a.g.e.*, p. 139.

Okaloacoochee'nin batısında bir miktar ilerleme kaydederek beş kadın, on üç çocuk ve Billy Bowlegs'e ait eşyalar ele geçirmişlerdi¹⁶².

Eylül ayının sonunda Yüzbaşı John Parkhill, Royal Palm Hamak'ın yakınındaki Billy Bowlegs'e ait ana sığınağını ve gıda tedarik merkezini buldu. Selvi ormanları ve çayırları boyunca birkaç patikadan sonra, otuz konutun bir yerleşimini ve pirinç, bezelye, kabak ve patateslerin yanı sıra temizlenen ve ekilen kırk dönümlük bir tarım alanı keşfetti. Kabak mahsulü o kadar gürdü ki, zemini ve yakındaki ağaçları kaplamaktaydı. Ancak milisler ev ve mahsullerin çoğunu yok etmişti. Yakınlarda on beş veya daha fazla konut ve bunlara ait tarlalar içinde iki yerleşim daha vardı. Milislerin, Albay Rogers'ın yönetimi altında Billy Bowlegs tarafından kontrol edilen bölgeye götürülmeleri esnasında gösterdikleri tepki cesaret kırıcıydı. Bu birliğin önünde yaklaşık dört mil genişliğinde yoğun bir testere tarlası bulunmaktaydı. Çim bir insan boyundan iki metre daha yüksekti ve o kadar yoğundu ki hiçbir yer görünmüyordu. Bir adam, diğerlerinin geçebilmesi için yolu açıyordu. Ancak hiç kimse bu görevi tek başına başarabilecek durumda değildi, bu görev son derece zahmetli ve acı vericiydi. Her şeyden kötüsü, su zehirliydi ve ayakları yakıyordu. Orta Florida'dan daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamış gönüllüler korkunç Ock-Kallowshsootchee'den çıkıp Fort Simon Drum'a ulaştıklarında öfkelerini de unutmuşlardı. Albay Rogers adamlarından 192 kişiyi Büyük Selvi'ye taşımıştı. Bu orduyu Binbaşı J.L. Dozier, Lesley ve Simeon Sparkman'ın komuta ettiği üç müfrezeyle böldü. Binbaşı Dozier tüm operasyonu yönetti. Çeşitli köyler ve geniş ekili alanlar gönüllüler ve ABD Ordusu topçuları tarafından keşfedildi ve yok edildi¹⁶³.

Bu keşif sırasında büyük tarlalar, kabaklar, patates, fasulye, mısır, kabak ve kavun tohumları yok edildi. Ayrıca Kızılderililer tarafından kullanılan 40-50 evden oluşan bir köyün yanı sıra 50 evden oluşan başka bir köy daha keşfedildi ve her iki köy de yakıldı. Bütün bunlara rağmen milisler, Bowlegs'e ilk kez, mücadeleyi sona erdirecek yeni tekliflerde bulundular. 7 Ağustos 1856'da, Creekler ve yerli bölgesi Seminolelerinin temsilcileri Washington'da, Seminolelere yerli topraklarından kaldırılmaları için 90.000 dolar, bunun yanı sıra Creeklerden ayrı olarak

¹⁶² Covington, *a.g.e.*, p. 140.

¹⁶³ Covington, *a.g.e.*, p. 140.

Seminolelere 2.170.000 dönüm arazi verileceğine dair yeni bir anlaşma imzalamışlardı. Yerlilere bu araziye taşınmaları karşılığında, on yıl için 3.000\$ ve demirciler için 2.200\$ yıllık gelir tahsis edilecekti. Toplam 250.000 dolarlık yatırım yapılacaktı ve kişi başına yıllık yüzde 5 faiz ödenecekti. Buna ek olarak, Florida'da kalan son Seminoleler de Yerli Bölgesindeki kabile üyelerine katılmaları halinde kendilerine aynı miktarda yatırım yapılacak ve para dağıtılacaktı¹⁶⁴.

Sonuç olarak, John Jumper başkanlığındaki kırk Seminole'den oluşan başka bir heyet daha hazırlandı ve başına da yerli işlerinin baş yöneticisi Elias Rektör getirildi. Seminole ajanı Samuel Rutherford ve Creek ajanı William Garrett 19 Ocak 1858'de müzakereler için Florida'ya gelmişlerdi. Egmont Key'den serbest bırakılan Billy Bowlegs'in yeğeni de Fort Brooke'deki gruba katıldı. Bu gurup vapurla güneye doğru Fort Myers'a taşındılar. Bunun üzerine tüm askeri harekât durdurulmuştu. Devriyeler durdu ve beyaz bayraklar gönderildi. Fort Myers'a gelindiğinde bu heyet üç gruba ayrıldı. Sorumlu Elias Rektör'ün aracılığıyla Billy Bowlegs ile temas kuruldu.

Bu temas Selvi Bataklığı'nın kenarında yaklaşık bir mil uzakta gerçekleşmişti. Temas için bir Yerli Bowlegs Heyeti ve Bowlegs'e ait bir zenci gelmişti. Amaçları Bowlegs için emniyetli bir görüşme temin etmektir. Bu görüşmenin gerçekleşmesi için Fort Myers'ın 12-15 mil içinde buluşma gerçekleştirilecekti ve bunun için tüm gönüllüler geri çekilecekti¹⁶⁵. 27 Şubat'a kadar Rektör, diğer üç Seminole lideriyle görüşmüştü ve meseleler iyi bir şekilde ilerliyor gibi görünüyordu. 15 Mart'ta Fort Myers'dan otuz beş mil uzakta Billy Bowlegs, savaşçılarından üçü ve Assinwar'ın grubundan beş temsilci Rektörün sunduğu şartları dinledi. Seminole Şefi Bowlegs'e 7.500 dolar, diğer dört liderin her birine 1.000 dolar, her savaşçıya 500 dolar, her kadın ve çocuğa 100'er dolar ödenmek üzere anlaşmaya varılmıştı. Ancak ödemeler Seminoleler Egmont Key'de gemiye bindiğinde yapılacaktı¹⁶⁶.

Seminoleler, 27 Mart'ta aynı şartlar altında bir konsey toplama teklifini kabul ettiler. 4 Mayıs 1858'de otuz sekiz erkek ve seksen beş

¹⁶⁴ Covington, *a.g.e.*, p. 141.

¹⁶⁵ Covington, *a.g.e.*, p. 142.

¹⁶⁶ Covington, *a.g.e.*, p. 143.

kadın ve çocuk Fort Myers'da Gri Bulut adlı gemiye bindirildi ve kırk bir mahkum ile New Orleans'a yelken açılarak Egmont Key'e ilerlediler. Gemi ahşap almak için St. Marks'ta durduğunda birkaç kişi kaçıma muvaffak oldu. Billy Bowlegs'i Yerli Toprakları'na götürecek nehir vapurunu beklerken, grubun geri kalanı New Orleans'ı keşfetmekten keyif aldı. 8 Mayıs'ta Albay Loomis, düşmanlıkların sona erdiğini ilan eden bir emir yayınladı. O ve diğer beyazlar, Florida'da sadece 100 Seminole kaldığına inandılar ve bir süredir düşmanca bir eylemde bulunmadılar¹⁶⁷.

Aralık 1858'de Elias Rektör, Billy Bowlegs'in hizmetlerini 200\$ karşılığında satın aldıktan sonra, yerli kaldırma heyetinden kaçmış olabilecek gruplarla temasa geçmek için Florida'ya dönmüştü. İki savaşı ile temas kuruldu ve bunların yurtlarından çıkarılması için ikna yöntemine gidildi ve nihayet ikna gerçekleşmişti. 15 Şubat 1859'da yetmiş beş Seminole Florida'yı Batıda kendilerine teklif edilen topraklar için terk etmişlerdi¹⁶⁸. Nihayet Chipco, Sam Jones ve Florida'da Büyük Selvi Bataklığında kalan aileler için yeni bir dönem başlamış oluyordu. Seminolelerle sürdürülen savaş her ne kadar 1858'de bitmiş olsa da Amerikan Civil Savaşı sonrasında da ABD'lilerin yerli topraklarını daraltmaya devam ettikleri anlaşılmaktadır. Seminolelere ait iki milyon

¹⁶⁷ 1858 Baharına kadar aralıklarla savaş devam etmişti. Bu dönemin sonuna doğru anlaşmayı kabul eden Bowlegs, batıda kendilerine ayrılmış olan topraklara gitme meselesini diğer şeflerle yaptığı bir toplantıda görüştü ve kabul etti. Savaşın sonunda Florida'da yaklaşık 300 seminole kalmıştı. Bu insanlar yaşadıkları toprakları terk etmek istemediler (Missal (Ed.), *a.g.e.*, p. 11.

¹⁶⁸ Covington, *a.g.e.*, p. 144. 5 veya 15 Şubat 1859'da gerçekleştirilen bu son göç Seminolelerin Kaldırma Yasası kapsamında Batıya yaptıkları son göç olarak tarihe geçmiştir. Bununla beraber bu göçe direnen bazı kabileler Everglades ve Okeechobee Gölü'nün uzak bölgelerinde kalabilmişlerdi. Bu sebeple hükümet de göç meselesinin üzerinde pek durmadı. Seminoleler dışındaki bazı kabilelerin temsilcilerinin sorun çıkarmasına rağmen Kanada Nehri vadisine taşınan Seminole grupları ABD'nin verdiği teşviklerle küçük çiftlikler kurarak hayvancılıkla uğraşmaya başladı. Bu durum 1901'de ABD'nin Seminole kabilelerine vatandaşlık vermesine, 1906'da ise ABD Başkanının kabile hükümlerini kaldırarak Kuzey Amerika'daki tüm kabileler gibi Seminolelerin de Federal Hukukun bir parçası olmalarına izin verildi (White, Jr., *a.g.t.*, p. 34).

dönüm olan arazi, 1866 anlaşması sonrasında iki yüz bin dönüme düşürülmüştür¹⁶⁹.

Sonuç

Amerika Birleşik Devletleri ile Florida Seminole savaşçıları arasında süren ve yaklaşık 40 yıl devam eden (1818-1858) savaşlar sonucunda yerliler tam bir soykırıma maruz kalarak, yurtlarından sökülüp atıldılar.

Amerikalı beyaz adamın yerlileri yurtlarından söküp atmasıyla ilgili politika, yerlilerin beyaz yerleşimciler verdikleri zararlarla başlamış olsa da daha sonra bu politika, sürgüne gönderilenlerin yerleştirildikleri yeni yurtlarındaki zenginliklere göre sürekli değişiklikler göstermiştir. Florida'da altın veya petrol bulunmasıyla tam bir sömürge anlayışına dönüşen ABD politikaları savunmasız durumda olan yerlileri durmak bilmeyen bir savaşın eşiğine getirmek suretiyle yok ederek, topraklarına el koymaya yönelik bir politikaya dönüşmüştür. Bu politika karşısında kendilerini muhafaza etmek ve korumak içgüdüleriyle hareket eden yerliler kendileri gibi haksızlığa maruz kalan Siyahi kölelere de kapılarını açmak suretiyle, hem medeniyet bakımından ve hem de beyaz adama karşı güç bakımından yeni bir takviye almış oldular. Ancak bu takviyeden endişe eden ABD başkanları bu defa da siyahiler ile yerlilerin arasını bozmak ve bu gücün dağılmasını sağlamak amacıyla bölgeye yeni ajanlar göndermeye ve bu ajanlar sayesinde her iki yerli grubun topraklarını para ile ABD'ye satmaları yönünde iknaya dayanan yeni bir politika oluşturdular. Ancak bu politika yerlilerin bir kısmını ikna ederken, savaşçı grupları ikna edemediği gibi, beyaz adamla irtibat kuracak olan yerlilerin öldürülmesine dair bir de emir yayınlanmasını sağlamıştır.

Florida'da yaşayan yerli grupların en önemlilerinden biri olan Seminoleler ile ABD arasında üç ayrı savaş meydana gelmiştir. Birinci (1817-1818), ikinci (1835-1842) ve son olarak üçüncü (1855-1858) Seminole Savaşları. Bu savaşlar boyunca bütün üstünlüklerine rağmen ABD orduları her defasında hezimete uğramış, ancak Seminoleler de tam bir soy kırımı tabi tutulmuştu. Ancak incelediğimiz kaynaklar bu kıyım hakkında elle tutulur bir rakam vermezlerken, öldürülen ABD askerleri ve gönüllüleri hakkında neredeyse gün gün rapor verircesine

¹⁶⁹ 1856 anlaşmasından 1866 anlaşmasına kadar geçen süre içerisinde ABD'nin Seminole topraklarının %90'ın çaldığı veya zorla el koyduğu anlaşılmaktadır (Haney, *a.g.m.*, p. 6).

rakamlar zikredilmiştir. Bu konuyla ilgili çağdaş dergi, gazete ve diğer eserler de neredeyse sus pus olmaya devam ederken, çok az sayıda yayın organı ki, bu organların bir kısmı da Seminolelere aittir, rakamlara yer verdikleri görülmektedir.

Diğer taraftan Seminole ile ilgili olarak günümüzde çıkan yayınlara bakıldığında ki bunlardan biri “Florida Studies Weekly: State History, Vol.20, Issue: 2” adlı çocuk dergisi olup, dergideki yazılar incelendiğinde, Seminole nesillerinin nasıl yanlış bilgiler verilerek beyinlerinin yıkandığını görmek mümkündür. Bu dergide de yukarıda bahsedildiği şekilde, sadece yerlilerin öldürdüğü Amerikan askerlerine yönelik bilgiler verilmekte, Seminole yerlilerinin uğradığı katliam ve soykırımdan bir kelime de olsa bahsedilmemektedir.

Bütün bunlar ABD’nin dünya genelinde işlemiş olduğu soykırım suçlarının örtbas edilmesi amacıyla nasıl bir yöntem kullanıldığını ortaya koyması açısından son derece önemlidir. Bu makalede anlatılanlar gözönüne alındığında ABD Başkanı Donald Trump’ın “Yüzyılın Planı” olarak dünyaya kabul ettirmeye çalıştığı sözde Filistin-İsrail Barış Anlaşması’nın iki yüzyıl önce Seminole topraklarına el koymak amacıyla kullanılan yöntemlerle doğrudan ilişkili olduğunu ortaya koymak, o tarihlerde ABD’nin, günümüzde ise İsrail’in savaşmadan toprak kazanmaya dayalı politikalarının nasıl bir geçmişe dayandığını göstermesi bakımından önemlidir.

Kaynakça

Anderson, Captain Michael G., *Staff Ride Handbook for Dade’s Battle, Florida, 28 December 1835: A Study of Leadership in Irregular Conflict*, Kansas 1984.

Anderson, Roger Wendell, *Andrew Jackson’s Seminole Campaign of 1818: A Study in Historiography*, (Master Thesis), Montana State University 1956.

Archer, Layla Renee’, *Seminole Dolls, Seminole Life: An Exploration of Tourism and Culture*, (Master Thesis, Florida State University, Department of Anthropology), Florida 2005.

Beatty, Bob, “Tracks to Freedom: Central Florida and the Under Ground Railroad”, *Reflections*, Volume: 3, Number: 1, January 2005, pp. 12-14.

Bennett, Bradley C., "An Introduction to the Seminole People of South Florida and Their Plants (Part I: History and Ethnology)", *The Palmetto*, Summer 1997, pp. 20-21.

Blakney-Bailey, Jane Anne, *An Analysis Of Historic Creek And Seminole Settlement Patterns, Town Design, And Architecture: The Paynes Town Seminole Site (8al366), A Case Study*, (Doctora, University of Florida), 2007.

Brands, Henry William, "The United States in the World: A History of American Foreign Policy", Volume: 1 (Boston: Houghton Mifflin Company), 1994, pp.73-82.

Covington, James W., *The Seminoles of Florida*, Florida 2017.

Dixon, Anthony E., *Black Seminole Involvement And Leadership During The Second Seminole War, 1835-1842*, (Doctora Thesis, Indiana University), 2007.

Files, Douglas S., "Fort New Smyrna and the Second Seminole War in East Florida", *Florida Postal History Journal*, Vol. 21, No. 3, October 2014, pp.3-20.

Florida Seminole Wars: Heritage Trail, Ed. John and Mary Lou Missal, Florida 2015.

Foreman, Carolyn Thomas, "Billy Bowlegs", *Chronicles of Oklahoma*, Volume: 33, Number: 4, pp. 512-532.

Haney, John, "The Seminole Way: The Path To The 2011 Reestablishment of The Seminole Nation of Oklahoma Tribal Court System", *Tribal Law Journal*, Volume: 15, 2015, p.1-29.

Hobbs, Major Luster R., *The Second Seminole War: Establishing Favorable Conditions For Conflict Resolution*, (School of Advanced Military Studies United States Army Command and General Staff College Fort Leavenworth), Kansas 2013.

Hudson, Linda, *Mistress of Manifest Destiny: A Biography of Jane McManus Storm Cazneau* (Austin, TX: Texas State Historical Association), Texas 2001.

Jackson, Andrew, John Spencer Bassett, David Maydole Matteson, *Correspondence of Andrew Jackson*, Washington: Carnegie Institute of Washington, 1926.

Jamison, Ryan, "The Seminole Wars", https://nhdinwi.weebly.com/uploads/2/8/9/9/28997259_minole.pdf

Kasee, Cynthia, "Patchwork and PR: Seminole-Constructed Public Image", *Ethnic Studies Review*, Volume: 23, 30 June 2020, pp.123-139.

Knetsch, Joe, "The Hardships and Inconveniences: The Manatee River Forts during the Seminole Wars", *Sunland Tribune*, Volume: 25, Article: 7, 1999, p. 1-11.

Knetsch, Joe, John Missall&Mary Lou Missall, *History Of The Third Seminole War 1849-1858*, Oxford 2018.

Leon, Yolanda Ponce De, "Okeechobee Battlefield Festival Draws Attention To Saving Site", *The Seminole Tribune*, Volume: XXII, Number: 4, 23 Mart 2001, pp. 8.

Locks, Catherine, Sarah Mergel, Pamela Roseman, Tamara Spike and Marie Lasseter, *History in the Making: A History of the People of the United States of America to 1877*, Georgia/USA 2013.

MacCauley, Clay, "The Seminole Indians of Florida", *Fifth Annual Report of the Bureau of Ethnology to the Secretary of the Smithsonian Institution, 1883-'84*, published by the United States Government Printing Office, Washington, D.C., 1887, pp. 469-532.

Mahon, John, "Two Seminole Treaties: Payne's Landing, 1832, and Ft. Gibson, 1833," *Florida Historical Quarterly*, Volume:41, Number: 1 (July 1962), 1-21.

Neumann, Claus-Peter, "The Complex Web of Othernesses in Marcus Gardley's Play *The Road Weeps*, the Well Runs Dry", *Societies*, Volume: 8, Number: 104, 2018, pp. 1-7.

O'Callaghan, Bryn *An Illustrated History of The Usa*, Harlow 1990.

Opala, Joseph A., *The Gullah: Rice, Slavery and the Sierra Leone-American Connection*, USIS 1987.

Phelan, Steve, "Song of Wekiva: Florida's Wild River and its Democratic Vista" (2010). Faculty Publications. 31. http://scholarship.rollins.edu/as_facpub/31).

Remini, Robert V., *A Short History of the United States*, New York 2009.

Rivers, Larry E., "The Indispensable Man": John Horse and Florida's Second Seminole War", *Journal of The Gah*, Volume: XVIII, 1997, pp. 1-23.

Scallet, Daniel, "This Inglorious War: The Second Seminole War, the Ad Hoc Origins of American Imperialism, and the Silence of Slavery, (Doctora Thesis, Washington University in St. Louis), Missouri 2011.

Smith, John, "Heaven and Earth never agreed better to frame a place for man's habitation", *Outline of U.S. History*, Bureau Of International Information Programs U.S. Department of State 2011.

Watts, Jill M., "We Do Not Live For Ourselves Only" Seminole Black Perceptions and the Second Seminole War", *UCLA Historical Journal*, Volume: 7, Issue: 0, University of California 1986, pp. 5-28.

Weisman, Brent R., "Newman's Garden (8ci206): A Seminole Indian Site near Lake Tsala Apopka", *The Florida Anthropologist*, 39(3), Florida 1986, pp. 208-220.

Wendt, John C., *Marauders, Mud, And Money: The Misapplication, Development, And Exploitation Of Logistics During The Second Seminole War, 1835-1839*, (Master Thesis, History Department at Texas A&M University), Texas 2018.

White, John C., Jr., *American Military Strategy During The Second Seminole War*, (Masters of Science of Military Studies), USA 1995.

Woods, Rebecca M., *The Calusa and Seminole Indians: Before, During, and After Colonialism*, (Thesis, Antropolog, Northern Illinois University), DeKalb, Illinois August 2006.